

Mod fascismen og terroren i 1970erne, m.v.

KAPITEL 1

Hvorfor udgydes der blod?

I de sidste 37 år har Europa været forskånet for krig. Det er meget lang tid siden, vor del af verden har haft en så lang fredsperiode. Der har været perioder med international spænding, endog meget stærk spænding, og de forekommer stadig, ligesom klassekampen fortsætter på den internationale arena. Desto mere bemærkelsesværdigt er det, at freden opretholdes. Vi er naturligvis taknemmelige for det. Og der er grund til at håbe, at freden også fremover vil kunne bevares.

Men andre steder i verden udgydes der fortsat blod, den ene dag efter den anden. Og det er ikke til at se nogen ende på disse blodsudgydelser. Der er tale om et fænomen, som koster flere og flere mennesker livet, tilmed helt uskyldige mennesker og endog børn og hjælpeløse gamle. Dette fænomen er terrorisme.

Mord, attentater, bombeeksplosioner og gadeuorden af enhver slags er blevet dagligdags begivenheder i en række kapitalistiske lande. Folk er allerede holdt op med at undre sig over den slags ting. De skyldige er for en stor del umodne, desperate unge mennesker. Der er ikke tale om kriminelle handlinger (selv om kriminaliteten er stadig voksende), men om voldshandlinger, som påstås at være udført med de ædleste hensigter, ud fra „ideologiske“ eller i hvert fald politiske motiver. Tusinder af terrorister sidder i fængsel. Men man kommer ikke ondt til livs med fængselsstraffe og andre lignende foranstaltninger.

Det bliver mere og mere klart, at der denne gang ikke er tale om isolerede og sporadiske episoder, men om en kronisk og stadig alvorligere sygdom hos det borgerlige samfund, om noget, der er blevet uadskilleligt fra dette samfund.

Et par tal, der viser lidt om, hvad det er, der foregår.

CIA, som er en særdeles velinformeret kilde i sådanne spørgsmål, men hvis tal helt klart er sat for lavt, oplyser, at antallet af dræbte ved terrorhandlinger verden over i 1969 var 29, i 1972 — 145, i 1974- 315, i 1976 - 402, i 1978- 432 og i 1979 — 587. Ifølge The New York Times blev der i 1979 begået terrorhandlinger i 58 lande.

Det er særlig karakteristisk, at Vesteuropa ligger på førstepladsen i denne statistik; her er der begået dobbelt så mange attentater som i det urolige Mellemøsten og Afrika tilsammen. 47% af alle terrorhandlinger blev i årene 1968-1979 begået ved hjælp af almindelige bomber, 13,7% ved hjælp af brandbomber, 5,5% ved hjælp af brevbomber; 7,4% af terrorhandlingerne blev begået ved hjælp af lejesoldater, mens kidnapningstilfældende tegner sig for 7,9% og væbnede overfald for 5,5% (U.S. News and World Report, 16. juni 1980, s. 40-41). Der er således anvendt mange forskellige metoder. Men kyndige CIA-eksperter tilføjer, at de fleste af terrorhandlingerne „både er simpelt udtænkt og simpelt udført“. De, der beskæftiger sig med den slags ting, er med andre ord ikke fuldt uddannede endnu.

Ifølge en opgørelse, som er foretaget af Jonah Alexander, leder af Institutet for studier i international terrorisme, blev der i den kapitalistiske verden i årene 1970-1978 begået 5.529 terrorhandlinger, hvoraf 60% fandt sted i løbet af de sidste tre år af perioden.

Ifølge andre kilder faldt antallet af terrorhandlinger i 1980 i sammenligning med 1979, men til gengæld steg antallet af dræbte til det femdobbelte. (Morning Star, 9. februar 1981).

Men selv disse tal er sat for lavt. Ifølge Italiens kommunistiske parti er der på blot tre år (1977-1979) begået 6.639 terrorhandlinger i Italien. 75% af alle attentater fandt sted i storbyer, dvs. i arbejderbevægelsens centre; alene Rom tegner sig for 748 terrorhandlinger. (L'Humanité, 7. januar 1980). I 1980 blev der i Italien arresteret 557 terrorister og afsløret 36 træningsbaser og træningssteder for terrorister. Men den blodige terror tager ikke af. Selv i et så forholdsvis tilbagestående kapitalistisk land som Tyrkiet har terroren på to år (1979-1980) kostet 5.241 mennesker livet, og 14.152 mennesker er blevet invalideret. I 1980 blev der på en eneste dag dræbt 40 mennesker i Tyrkiet. I Spanien har 413 mennesker mistet livet fra 1968 til udgangen af 1980 som følge af terrorhandlinger. „Terrorisme bliver politikens fortsættelse“, forudsiger Brian Jenkins, amerikansk ekspert i den slags spørgsmål.

I de fleste lande har terrorhandlingerne foreløbig kostet et forholdsvis beskedent antal ofre. Men ingen er i stand til at forudsige, hvad der vil ske fremover, især hvis der bliver tale om en yderligere skærpelse af krisen i de kapitalistiske lande. De fleste iagttagere hælder til den anskuelse, at antallet af ofre vil stige væsentligt til trods for alle de forholdsregler, der træffes af regeringerne. Det er så meget desto mere sandsynligt, som terrorhandlinger i dag udøves af både højre- og venstreekstremister, og undertiden kan det være svært at skelne disse fra hinanden.

Under alle omstændigheder tiltager terrorismen, som om den hele tiden opmuntres et eller andet sted fra. Man kan undertiden få det indtryk, at det borgerlige samfund enten ikke er i stand til rigtigt at finde ud af, hvad der foregår, eller er bange for at konstatere en ondartet og uhelbredelig sygdom hos sig selv. Ikke desto mindre holder de borgerlige iagttagere særdeles nøje øje med venstreekstremisterne. Ved Statsuniversitetet i New York er der endog oprettet et specielt Institut for studier i international terrorisme, som udgiver et tidsskrift på en række sprog. I en bog, som er udgivet af dette institut, betegnes terrorismen som „en voksende trussel mod freden“. (Terrorism: Theory and Practice. Edited by Y. Alexander, D. Carlton, P. Wilkinson, Boulder. Cal. 1979, s. 280).

Alle, undtagen terroristerne, er (i det mindste udadtil) enige om, at en terrorhandling er en forbrydelse. Der er ganske vist nogen, som misbruger udtrykket terrorhandling og betegner de nationale befrielsesbevægelser kamp i forskellige dele af verden som terrorisme. Det gælder f.eks. den amerikanske udenrigsminister Alexander Haig, som betegner denne kamp som „international terrorisme“ og giver Sovjetunionen skylden for den. Det amerikanske senat har endog nedsat et specielt underudvalg „for sikkerhed og terrorisme“.

Samme fremgangsmåde blev i marts 1981 anvendt af det nævnte Institut for studier i international terrorisme, som til en pressekonference som „hovedvidne“ mod de socialistiske lande indbød Ray Cline, tidligere leder af det amerikanske udenrigsministeriums efterretnings- og forskningsbureau. Han bekræftede ligeledes, at det er Sovjetunionen, der er skyld i det hele.

Det er naturligvis absurd, og den slags udtalelser kan ikke tages alvorligt. Hvis man går ind på den tankegang, så må man også kalde de amerikanere, som i det 18. århundrede under George Washingtons ledelse kæmpede mod den engelske konge

for landets uafhængighed, for terrorister; det samme gælder de mennesker i Asien, som først kæmpede mod englænderne og derefter mod de japanske undertrykkere. Haig har groft forvrænget begrebet „terrorisme“, og det er efter alt at dømme gjort bevidst.

I en fjernsynsudsendelse i slutningen af april 1981 indrømmede ingen ringere end W. Webster, chefen for FBI, det amerikanske forbundspoliti, at ingen af de terrorgrupper, der opererer i USA, kontrolleres af Sovjetunionen eller er under sovjetisk indflydelse.

Men de amerikanske ledere glemmer, at der i verden af i dag findes en virkelig, forbryderisk terrorisme i dette ords direkte betydning. Den er emnet for denne bog, som bygger på dokumentarisk materiale om de organisationer, som opererer i en række kapitalistiske lande. I de socialistiske lande tillader man som bekendt ikke tilstedeværelsen af terrororganisationer.

I den forbindelse må man også straks afvise en anden anklage, som af og til fremsættes mod Sovjetunionen, nemlig at det var sovjetmagten, som allerede i 1918 under Lenins ledelse lagde grunden til statsterrorismen i vort århundrede. Det er en grov løgn. Det var ikke sovjetmagten, men dens fjender, der startede terroren.

En af USA's kendte anti-sovjetiske historikere, Alfred G. Meyer, udgav i 1957, midt under den kolde krig, en bog med titlen „Leninisme“. Her står det sort på hvidt, at der i sovjetmagts første måneder „ikke blev observeret udslag af terror og vold“, at „Tjekaen“ (Tjeka, russisk forkortelse, dannet af de første bogstaver i de to første ord af det russiske navn på Ekstraordinær Kommission for kamp mod kontrarevolution, sabotage, spekulation og højforræderi) først indledte sin terror efter attentatet på Lenin (som en modforholdsregel og advarsel — forf. anm.), og at denne terror var en tydelig kontrast til den lemfældige behandling af de hvide generaler umiddelbart efter revolutionen“ (Alfred G. Meyer. Leninism. Harvard University Press.)

Det er sandt, selv om det er skrevet af en anti-sovjetisk historiker. Netop sådan forholdt det sig i 1918, da de kontrarevolutionære næsten straks efter revolutionen indledte deres forsøg på at skræmme folket med blodig terror og startede en borgerkrig. Historisk set er det dem, der er de skyldige, og den skyld kan ingen rense dem for. Sovjetmagten svarede igen for at forsvare revolutionen. Der er altså tale om en bevidst forvrængning af kendsgerningerne.

Der kunne nævnes mange andre tilfælde. Man kan blot tage mordet på sovjetlederne Moisej Uritskij og Moisej Volodarskij i 1918, mordet på de franske socialisters leder Jean Jaurés ved 1. verdenskrigs udbrud, mordet på Tysklands kommunistiske partis ledere Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg og Jan Tyszka i 1919, mordet på samme partis leder, Ernst Thälmann, i 1944, mordet på de chilenske socialisters leder Salvador Ailende i 1973, mordet på det fremtrædende medlem af Chiles Folkeenhedsregering, Orlando Letelier, i 1976 og talrige lignende handlinger i forskellige lande, ikke blot i Europa og Latinamerika, men også i andre dele af verden. Det er ubestrideligt, at det var højre kræfterne og ikke venstrekræfterne, der begyndte.

Visse helt uvidende eller vildledte mennesker i Vesten henviser endog til, at den italienske terrorbande de „Røde Brigader“ kalder sig en „kommunistisk organisation“. Italiens præsident, Alessandro Pertini, har udtalt, at de „Røde Brigader“ blev styret

fra Moskva! Vi vender tilbage til denne organisation i et senere kapitel. Men vi kan sige så meget her, at det forholder sig lige omvendt: de „Røde Brigader“ er ikke den kommunistiske bevægelses venner, men dens svorne fjender, og det lægger de slet ikke skjul på. Italiens kommunistiske parti har i årevis krævet, at man konsekvent skulle bekæmpe denne organisation. Fordi man bærer en rød maske, betyder det ikke, at man er kommunist, bag denne maske skjuler der sig tværtimod en person, som nærer et blindt had til den kommunistiske bevægelse.

Det er en ubestridelig kendsgerning, at terrororganisationerne hjemsøger netop den kapitalistiske verden. Og det er lige så ubestrideligt, at den kapitalistiske verden nu i over en halv snes år ikke har været i stand til at komme terrorismen til livs. Folk bliver lemlæstet og dræbt, de bliver kidnappet, og der bliver krævet løsepenge af dem. Banker og forretninger bliver plyndret, og der bliver anbragt bomber på offentlige steder. Ved bombeeksplosionen på banegården i Bologna den 2. august 1980 blev 85 mennesker dræbt og omkring 200 såret, og ved en bombeeksplosion i München den 26. september 1980 i et område, som traditionelt er rammen omkring store folkefester, blev 12 mennesker dræbt og 215 såret.

Det foregår alt sammen i dag. Men det er slet ikke udelukket, at terrorismen antager endnu større omfang fremover, hvis krisen i den kapitalistiske verden skærpes. De kræfter, som står bag terrorismen og udbreder den, sover ikke og bliver ikke trætte. For dem eksisterer menneskets ret til livet ikke.

Hvad skyldes terrorismens voldsomme vækst i den kapitalistiske verden? Hvad er det for kræfter, der afføder den?

Før man kan svare på dette spørgsmål, må man klarlægge, hvem der bistår ekstremisterne, såvel højre- som venstreekstremisterne. Terrorister opstår ikke af ingenting. Det er klart, at hvis de ikke havde haft en form for social støtte, ville deres organisationer — med de ting, de beskæftiger sig med, og med de tab, de har — for længst være faldet fra hinanden eller være blevet udslettet. I virkeligheden viser det sig, at de hele tiden fylder rækkerne op, og visse steder udvider de dem endog. Med hvem?

Der er to sociale lag, hvorfra tilgangen til både højre- og venstreterroristerne kommer. Vi starter med det første af disse to lag.

KAPITEL 2

Ungdomsoprøret

...Frankrig, 10.-11. maj 1968. Paris er i oprør som ingen sinde siden krigen. Latinerkvarteret, hvor de fleste af Sorbonne Universitetets fakulteter ligger, er afspærret af hundredvis af barrikader. Der er gadekampe mellem studenter og politi og gendarmere. Der er flere dræbte, og omkring 1.000 mennesker er såret. Studenterlederne opfordrer til at storme ministerierne og børsbygningen. Mange studerende ved landets øvrige universiteter samt gymnasier følger Sorbonne-studenternes eksempel. Selv om kommunisterne ikke kan gå ind for oprørernes metoder, kræver de, at regeringen trækker politiet tilbage fra Latinerkvarteret.

To dage senere deltager 800.000 mennesker i en demonstration i Paris. Spidsborgerne begynder at frygte, at studenterne skal erobre byen helt, hvis arbejderne slutter sig til dem. Også regeringen er skræmt. De arresterede studenter får amnesti, ministeren for uddannelse, Alain Peyrefitte, går af, og der bliver givet

løfte om en universitetsreform, som vil give studenterne større rettigheder. Lidt efter lidt stilner oprøret af.

.. .Italien, ligeledes foråret 1968. Universiteterne i Torino, Rom, Napoli, Palermo, Venezia, Firenze, Milano, Pisa og andre byer er besat af studenterne. Der er sammenstød med politiet, hvor studenterne foruden stave og sten også gør brug af jernkæder; der bygges barrikader. Også her stilner oprøret af lidt efter lidt, men mange studenter opretter terrorgrupper.

.. .Forbundsrepublikken Tyskland, nogenlunde samme tidspunkt. Med studenterne i Vestberlin som eksempel går studenterne i Köln, München, Frankfurt am Main, Hamburg og Hannover på gaderne, og grupper af unge arbejdere slutter sig til dem. Også her bliver universitetsbygningerne besat, og studenterne nægter at gå til eksamen. Der bliver anvendt røgbomber og molotovcocktails mod politiet. 600 studenter bliver arresteret, 2 bliver dræbt.

.. .USA, samme forår og senere. Voldsomme studenterdemonstrationer i San Francisco, Boston, New York og andre storbyer. Samme billede gentager sig: besættelse af universitetsbygninger, sammenstød med politiet samt sultestrejke i flere tilfælde. Omkring en halv million studenter deltager i bevægelsen. Demonstrationer foran indkaldelseskontorerne (det er under krigen i Vietnam), studerende river deres soldaterbog i stykker og sætter ild på bygninger. I 1970 kommer store mængder studerende fra hele landet til Washington, hvor de samles foran det Hvide Hus. Demonstrationen minder om en belejring, og politiet spreder demonstranterne.

Samme måneder og år. Spanien: studenterne i Madrid, hvor Franco endnu er ved magten, opretter „Asamblea libre“ (Fri forsamling), yder hjælp til de illegale „arbejderkommissioner¹¹ og tvinger myndighederne til at trække politiet tilbage fra universitetets område. Tyrkiet: voldsomme studenterdemonstrationer, terrorhandlinger og sammenstød med politiet. Den højreorienterede regering er tvunget til at gå af. Japan: tre dages blodige kampe mellem politiet og strejkende studenter på Tokios Universitet.

I de latinamerikanske lande begynder situationen i 1968 at ligne en rigtig studenteropstand. I Mexico indsættes der foruden politi regulære tropper i kampen. På blot én dag, den 2. oktober 1968 blev 39 studenter dræbt, 200 såret og over 500 arresteret. I Brasilien — i Rio de Janeiro, São Paulo og andre storbyer — anvender hæren tanks i kampen mod studenterne, og i gaderne ligger masser af dræbte studenter. Det samme sker i flere andre latinamerikanske lande. Men også her stilner ungdomsoprøret af lidt efter lidt.

De ledende kredse i de borgerlige lande, som først havde betragtet det hele med et selvbevidst og overbærende smil, men senere var blevet skræmt til døde over et sådant omsving i forholdet til den unge generation — nogle havde ventet et forbund mellem studenterne og arbejderne — kommer til sig selv igen. ..

Studenteroprør i hele den kapitalistiske verden, i forskellige verdensdele! Sådant noget opstår ikke tilfældigt og rent spontant. Noget måtte være eksploderet på de borgerlige universiteter, siden det var kommet så langt. På et par år bliver studenterne, som man hidtil ikke havde betragtet som en seriøs og selvstændig samfundsfaktor, en dynamisk politisk kraft.

Fra det øjeblik begynder man fra forskellige sider at holde nøje øje med dem. Hvordan kan man udnytte denne nyvakte kraft til egne formål? Til hvilken side vil den dreje?

Studenteroprøret i slutningen af 1960-erne og begyndelsen af 70-erne var virkelig en verdenssensation. Men det var ikke noget, der blot angik universiteterne. Oprøret afspejlede utilfredsheden og harmen hos alle unge i den kapitalistiske verden.

.. Juli 1981, England. I omkring 30 af landets største industribyer, bl.a. London, Liverpool, Manchester, Bristol, Birmingham, Leicester og Nottingham, foregår der voldsomme gadekampe mellem politiet på den ene side og unge arbejdere og farvede på den anden. De unge går til angreb på politistationer, tildænger ordenshåndhæverne med sten og mursten, vælter biler og bygger barrikader flere steder. Kæder af politifolk, udstyret med knipler, store plastskjold og skudsikre veste, sættes ind mod oprørerne under anvendelse af CS-gas, som fremkalder svien i øjnene, åndedrætsbesvær og opkastning.

I en række byer raser der påsatte brande. I Liverpool bliver premierminister Margaret Thatcher overdænget med rådne tomater. Der er arresteret så mange, at der i retten kun bruges ganske få minutter til behandling af hver sag. Eftersom fængslerne er overfyldte, er det meningen at oprette koncentrationslejre under militær bevogtning.

Hele landet er opskræmt. Heftig debat i Underhuset. Labour-medlemmet M. Flannery erklærer: „Der er for tiden opstået en situation, hvor hele områder er utilgængelige for premierministeren. Margaret Thatcher må rent faktisk skjule sig for de mennesker, hun skal regere. Indenrigsminister William Whitelaw kalder ungdomsdemonstrationerne „kriminelle bøllestreger“ og et udslag af „begærlighed“. Det foreslås at udstede en speciel lov mod de oprørske unge.

Regeringen udelukker ikke muligheden af at indsætte militærstyrker. Det besluttes at udstyre politiet med plastickugler, som allerede anvendes af de engelske tropper i Ulster, og dunke med nervegas.

Det konservative Sunday Times skriver: „Regeringen ved ikke, hvad den skal stille op mod den alvorligste krise i Storbritannien siden krigen.“ Et andet indflydelsesrigt engelsk blad, The Observer, går endnu videre. Det skriver, at der er udbrudt „en veritabel ungdomskrig“ i landet, og at spontane optrin er ved at slå over i en opstand. Det franske blad Quotidien de Paris' London-korrespondent beretter med en vis skadefryd, at urolighederne i England „har fremkaldt en social og politisk krise, som ikke har noget sidestykke i landet siden århundredets begyndelse“, og at borgerkrigens spøgelse lurer bag de gentagne oprør.

Alt dette sker ikke i det temperamentsfulde Italien eller Frankrig, men i gode, gamle England, kendt som et af de roligste, mest solide og afbalancerede lande i den borgerlige verden. Det er ikke impulsive italienske eller spanske studenter, der gør oprør og fremmaner „borgerkrigens spøgelse“, men „velopdragne“ unge hvide og ganske unge fra de farvedes slumkvarterer i de engelske byer. De står nemlig overfor det samme uløselige problem: Hvad skal man stille op? Hvordan kan man undgå arbejdsløshed? Skal man blive pjalteproletar? Eller blive kriminel? To oprør, men ét problem.

Det er dybtliggende årsager, der gør sig gældende. De unge gør ikke oprør uden grund, ud fra barnlige indskydelser, af eventyrlyst eller af mangel på tidsfordriv. Det

var selve det kapitalistiske samfund, der fremprovokerede udbruddet. De unge følte sig som i en skruestik og begyndte at gøre oprør. I 1960'erne og 1970'erne gjaldt det kun studenterne, men arbejderungdommen, som er en langt større social gruppe, er slet ikke bedre stillet. Hvad er der i vejen?

2.

Man må tage ungdommens betydning i dag i betragtning. Det er ikke alle, der gør det.

Man glemmer f.eks., at over halvdelen af verdens befolkning i dag er under 25 år. I mange lande udgør de op til 60% af befolkningen, og i visse lande endog op til 70%. Det ventes, at der i 1990 vil være 4 milliarder unge under 25 år. Alene i Europa er der i dag en kvart milliard unge. (T. Kretova. Vesteuropa: ungdommen i kapitalens verden) Og denne vigtige og ømfindtlige del af menneskeheden blev ved århundredets midte ramt af et hårdt slag.

Det viste sig først og fremmest, at i den kapitalistiske verden strider den teknisk-videnskabelige revolution — noget helt lovmæssigt og noget, man skulle tro tjente det fælles vel — mod en betydelig del af arbejderungdommens vitale interesser. Den er skyld i, at millioner af unge er arbejdsløse. Dette paradoks kommer til udtryk i helt eksakte tal.

I midten af 1970-erne udgjorde de unge 45,8% af det samlede antal arbejdsløse i Frankrig, 32,7% i Italien, 30% i England, over 30% i Belgien, 47,2% i Danmark, 37,6% i Holland og 28,4% i Forbundsrepublikken Tyskland. I oktober 1980 nærmede antallet af arbejdsløse i alderen under 25 år i EF-landene sig 40%. Det kan meget vel komme til at se sådan ud, skriver Financial Times, at hver femte af de 5 millioner, der årligt afslutter deres skolegang, aldrig får noget arbejde.

Med andre ord er fra en tredjedel til halvdelen af alle arbejdsløse unge mennesker, som lige har begyndt en selvstændig tilværelse. I storbyernes slumkvarterer er ungdomsarbejdsløsheden nået op på 80-90%. Af de unge, som står uden arbejde, er der særlig mange i aldersgruppen 16-19 år. Da de mistede deres arbejde, var det ikke alle, som straks forstod, hvad det skulle føre til, og hvad der skulle ske med dem.

Det er alt sammen tørre tal. Men de giver et billede af en hel generations skæbne, en generation af en slags forstødte, unge, som burde have hele livet for sig.

Ifølge ILO, den Internationale Arbejdsorganisation, var der i 1978 i de udviklede kapitalistiske lande omkring 7 millioner arbejdsløse i alderen indtil 25 år. I England var en tredjedel af de arbejdsløse under 24 år, og over 200.000 unge gik direkte fra skolen ud til arbejdsløshed.

I USA var i 1980 halvdelen af alle heltidsarbejdsløse unge under 24 år.

Det er en ulykkelig situation for sådanne unge. Også i Danmark er ungdomsarbejdsløsheden som bekendt uhyggelig stor. Statistikken siger, at 45% af alle arbejdsløse unge kommer lige fra skolen. Der er ikke noget at lave for dem på arbejdsmarkedet.

Det skyldes ikke ene og alene den fortsatte økonomiske nedgangsperiode, men også den tekniskvidenskabelige revolution. Industrien bliver automatiseret og arbejdsprocessen stadig mere kompliceret. Det stiller større krav til arbejdskraftens

kvalifikationer, så der bliver mindre og mindre brug for ufaglærte og folk uden en tilstrækkelig specialuddannelse.

Produktionen i dag kræver et højere uddannelsesniveau, ikke blot for ingeniører og teknikere, men også for almindelige arbejdere. En arbejder uden en specialuddannelse kan ikke betjene en moderne værktøjsmaskine. Noget arbejde kræver 12 eller endnu flere års uddannelse og specialkurser. Der er brug for et nyt kundskabsniveau og større faglig kunnen. Hvordan kan 16-årige, som lige er kommet ud af skolen, leve op til sådanne krav? Mange af dem kommer ikke i gang med at arbejde.

Man skulle tro, at de studerende var bedre stillet end arbejderungdommen. Det er imidlertid ikke tilfældet. Som vi har set, reagerede de studerende endnu voldsommere end arbejderungdommen. Og de havde god grund til at være vrede og oprørte.

De studerende er i anden halvdel af vort århundrede blevet helt anderledes stillet end tidligere. Der er blevet mange flere studerende, og gennemsnitsstudenten har fået betydeligt ringere levevilkår. Det har begge dele haft stor betydning.

Pa blot 10 år (1958-1968) steg antallet af studerende i USA fra 2 til ??/ millioner, og i 1969 var der allerede 7,5 millioner. I England blev antallet af studerende næsten fordoblet i samme tidsrum. I Forbundsrepublikken Tyskland, Frankrig og Belgien skete der fra 1950 til 1964 en tredobling af de studerendes antal og i Sverige en firdobling. I Vesteuropa er der i dag over 3 millioner studerende og i Japan alene omkring 1 million.

Fra hvilke sociale lag rekrutteredes det øgede antal studerende i den periode? Hertil svarer statistikken: hovedsagelig fra mellemlagene og intelligensen samt en vis del fra arbejderklassen. Det ændrede de studerendes sociale sammensætning og bevirkede, at de blev mere yderliggående og mere aktive.

Stemningen blandt de studerende begyndte at blive påvirket af, at mange af dem efter endt uddannelse stødte ind i de samme problemer med at finde arbejde som proletarungdommen. OECD's tal viser, at der blandt de unge arbejdsløse bliver flere og flere med højere uddannelse. I England f.eks. er 20% af de unge, der afsluttede en højere uddannelse i 1981, blevet arbejdsløse. Det er dobbelt så mange som det foregående år. I Frankrig er mindst 40% af de studerende nødt til at arbejde ved siden af studierne for at have til livets ophold.

Men for de studerende var der naturligvis ikke blot tale om deres pressede økonomiske situation. De var også i høj grad utilfredse med og vrede over deres dårlige studievilkår: statens alt for lave bevillinger til uddannelsesformål, de uegnede undervisningslokaler på universiteterne, manglen på lærere samt deres ringe kvalifikationer, den forældede undervisning, de dårlige boligforhold og meget andet¹. De følte lede ved det borgerlige samfunds traditionelle uddannelsessystem, som i sin tid blev skabt til borgerskabets og aristokratiets sønner. Og de krævede specielt en demokratisering af universiteternes styrelsesform.

Alt dette tilsammen førte til, at de universitetsstuderende blev mere venstreorienterede. Således fremkom de elementer blandt de studerende, som i slutningen af 1960-erne og begyndelsen af 70-erne stormede universitetsbygninger

eller hele kvarterer og indledte blodige sammenstød med politiet. På et vist tidspunkt var de parat til alt.

I det såkaldte Sorbonne-charter, som blev udarbejdet af de oprørske franske studenter under kampene om Latinerkvarteret i maj 1968, hed det: „Tidligere udgjorde vi en ubetydelig håndfuld privilegerede personer, som uundgåeligt blev integreret i samfundet.

I England har regeringen til hensigt i løbet af de kommende tre år (1982-1984) at afskedige omkring 3.000 lærere, som har nægtet at undervise i vigtige kurser, og muligvis lukke visse universiteter. London-bladet The Guardian har i den anledning skrevet om muligheden af, at en række universiteter går til grunde.

I dag udgør vi et alt for stort „mindretal“. Vi er ikke længere overbevist om vores kommende lederstilling. Det er kilden til vor revolutionisme. Fra nu af er vi arbejdende som alle andre."

Men betød det, at Vestens oprørte studenter — eller i det mindste flertallet af dem — var parat til at indgå et snævert forbund med arbejderklassen, uden hvilken ægte revolutioner er umulige i dag?

Nej, de oprørske studenters ledere gav dengang ikke udtryk for noget sådant. De satte helt deres lid til sig selv, og mange af dem, som stod anarkismen nær, drømte på det nærmeste om at erstatte arbejderklassen som vor tids vigtigste revolutionære kraft. Med den indstilling kunne de ikke undgå at tabe.

Mange studenter — de mest desperate og forbitrede — begyndte derfor at glide ind på terrorismens vej. Det bemærkede såvel højre- som venstrestremisterne øjeblikkelig.

Den øvrige del af ungdommen, specielt fra arbejdermiljøet, stod fortsat overfor det samme spørgsmål: hvad skulle de stille op? Skulle de blive pjalteproletarer? Eller kriminelle?

Det skete (og sker) virkelig i mange tilfælde i visse lande som f.eks. Italien. Det kommer vi ind på i det følgende kapitel. Her skal det blot nævnes, at der i Vesten den seneste tid, ifølge de officielle tal, har været tale om en særdeles kraftig stigning i kriminaliteten, som i betydelig grad skyldes tilstrømningen til forbryderverdenen af unge mennesker, ofte mindreårige.

I Frankrig blev ungdomskriminaliteten således firdoblet i 1972. I Spanien har man regnet ud, at hvis der ikke blev truffet skarpe forholdsregler, ville omkring 250.000 af de studerende i dag måske havne i forbryderverdenen. I USA viser statistikken, at 20 år er den mest kriminelle alder. „Problemet antager et overvældende omfang“ udtaler Norman Carlson, leder af Forbunds fængselskontoret.

Ifølge det amerikanske institut „Forskning og Prognose“ lever 40% af USA's indbyggere i konstant frygt for at blive offer for en forbrydelse. En fjerdedel af hele befolkningen føler sig ikke engang sikker på gaden i nærheden af deres bopæl. (Horizont, Berlin. N° 41/1980, s. 30)

De unges trange kår og håbløse situation er også en tragedie for deres privatliv. Stadig flere af dem er bange for at gifte sig og få børn. Det fremgår klart af statistikken. I England er dødeligheden nu større end fødselshyppigheden. Det vesttyske blad Der Spiegel skriver i den anledning: „Vil Forbundsrepublikken

Tyskland uddø?" Et andet vesttysk blad, Weser Kurier, skriver:

„Forbundsrepublikkens befolkningstal mindskes årligt med gennemsnitligt 200.000 mennesker... De unge nærer ikke det ringeste ønske om at indgå ægteskab og da slet ikke om at sætte børn i verden..." (Citeret efter G. C. Aleksandrovitj. Vestens ungdom. Veje og skæbner. Leningrad, 1977, s. 28-29 (russ.)) I Grækenland er ifølge politiet 00% af alle narkomaner unge i alderen 13-20 år.

Også selvmordsstatistikken vidner om mange unges deprimerede sindstilstand. I USA blev antallet af selvmordere i alderen 20-24 år næsten fordoblet i perioden 1965-1976. I Forbundsrepublikken Tyskland er der årligt 6.000 unge, som begår selvmord, og yderligere 10.000 prøver på det.¹

De unge er ikke blot bange for at stifte familie, mange af dem har ikke mod til at fortsætte livet' De tror ikke på en bedre fremtid. Og heraf kommer til syvende og sidst den hensynsløse beredvillighed til at dræbe andre mennesker, noget, som undrer mange af dem, der følger den omsiggribende terrorisme i den kapitalistiske verden. Som regel anfægter det ikke de unge mordere, at de har slået et menneske ihjel, og så meget desto mindre da, hvis de har iført sig en politisk maske. Og en sådan maske falbydes på ethvert gadehjørne.

3.

Havde nu de unge i den kapitalistiske verden grund til at gøre oprør her i anden halvdel af det 19. århundrede? Ja, det havde de, og de kunne ikke andet end gøre oprør, for deres tålmodighed var opbrugt. De ugenemtænkte kampmetoder, som blev anvendt af ungdomsledere, der stod anarkismen nær, som f.eks. Daniel Cohn-Bendit i Paris, kunne ikke føre til noget heldigt resultat. Det har uden tvivl spillet en fatal rolle, at studenterne i de enkelte lande ikke har haft nogen nær kontakt med arbejdermassens direkte repræsentanter, kommunisterne.

De unge selv var parat til handling næsten overalt i verden. Ungdomsoprøret tvang de herskende klasser i en række lande til at gøre studenterne visse forholdsvis ubetydelige indrømmelser, men det vigtigste problem for hele ungdommen, den kroniske arbejdsløshed, løste oprøret naturligvis ikke. Den slags problemer løses ikke ved at besætte universiteter.

Mange mente dengang, at ungdomsoprøret hermed var slut. Studenterne vendte tilbage til deres kollegier, og arbejderungdommen fortsatte med at stå i kø på arbejdsanvisningskontorerne eller med at vente, til truslen om firing og arbejdsløshed blev alvor. De ledende kredse drog den konklusion, at bevægelsen var ved at ebbe ud, at udbruddet var overstået, og at man ikke længere behøvede at være bange for de unge.

I 1970, to år efter disse begivenheder, konstaterede Zbigniew Brzezinski, som senere skulle blive præsident Carters sikkerhedspolitiske rådgiver, med tilfredshed i sin bog „Between two Ages", at en række af de sidste aktioner havde været ledet af folk, som der blev stadig mindre plads til i det nye teknotroniske samfund. Deres reaktion afspejlede såvel en bevidst som en ubevidst følelse af, at de selv er udryddet historisk. Deres sammensætning og deres revolutionære slagord var desværre kun historiens affalds desperate plapren, skrev han.

Brzezinski tog grundigt fejl, lian forstod ikke, hvad det var, der foregik i ungdomsbevægelsens dyb, og hvor alt dette førte hen. De unge havde langtfra

kapituleret. Da de ikke havde fået deres krav opfyldt på barrikaderne, begyndte en betydelig del af ungdomsaktivisterne at søge en anden udvej, de gik under jorden og slog efterhånden ind på terrorisme.

Blot få år efter begyndte hemmelige organisationer som de „Røde Brigader“ i Italien og „Røde Arméfraktion“ i Forbundsrepublikken Tyskland at myldre frem som svampe. De var alle oprettet af ungdomsoprørs studenter, som nu blot var endnu mere ophidsede og forbitrede og parat til de vildeste og mest meningsløse voldshandlinger. Lederne var fanatikere fra det borgerlige miljø, som ikke engang regnede deres eget liv for noget. Det var spiren til vore dages venstreekstremisme, men sådan set også til højreekstremismen.

Nogle af de mest seriøse borgerlige iagttagere havde allerede dengang på fornemmelsen, hvad der var ved at ske. „Selv om historien ikke gentager sig,“ skrev det italienske blad L'Espresso i begyndelsen af 1976, „og selv om i morgen ikke kommer til at ligne i dag, og 1978 ikke 1968, så er det igen de unge, som bliver hovedpersonerne i oprøret, men nu ikke studenterne alene. Denne gang får de tilslutning — og det gør „blandingen“ endnu mere eksplosiv — af dem, som allerede har afsluttet deres skoleuddannelse og er blevet indlemmet i den arbejdsløse intelligens' store hær, det vil sige de mest unyttige og de mest desillusionerede, som har opgivet ethvert håb, og altså de allerfarligste.“ (L'Espresso, 4. januar 1976)

De unge blev et endnu mere eksplosivt socialt element. Og det forstod man straks på begge yderfløjene i det politiske spekter.

På den ene side modtog neofascisterne dem med åbne arme. Ophidsede, rasende unge mennesker af den slags var netop, hvad de havde brug for til at indlede en mere aktiv virksomhed. Fascisternes kadreserver var ikke særlig store efter krigen, og de måtte have nogen til at erstatte dem, der var flygtet ud af landet eller havde trukket sig tilbage for at nyde deres otium i fred og ro. Men der var noget andet, som var endnu vigtigere. Efter Det Tredje Riges og Mussolini-regimets forsmædelige endeligt kunne man kun få umodne unge, som ingenting forstod og næsten ingenting vidste om den nærmeste fortid, med til skånselsløse terrorhandlinger.

Hertil kommer, at en del af den unge efterkrigs-generation, som stod overfor udsigten til et tomt liv i arbejdsløshed og uden noget mål, selv følte sig tiltrukket af desperate og hasarderede forehavender, så meget desto mere som de blev godt betalt. Den slags unge ville se blod.

Sådanne stemninger kom først og fremmest til udtryk i Italien, Forbundsrepublikken Tyskland og Japan. Men også i USA, Frankrig og andre vestlige lande gik neofascisterne aktivt i gang med at hverve unge af denne type og lovede dem, sådan som Hitler i sin tid gjorde, ikke blot et muntert I liv, men også mange materielle goder.

Naturligvis var der her først og fremmest tale om de mindst udviklede og groveste elementer, for i størstedelens vedkommende fra det småborgerskab, som før krigen i tusindtal sluttede op om Hitler og Mussolini. Men det var netop, hvad neofascisterne også i det „liberale“ Vesteuropa havde brug for er et velegnet menneskemateriale til nye SA- og SS-tropper.

Det er svært at sige, hvor stor en del de unge (kadrer fra disse lag udgør af de nuværende neo-fascistiske organisationer — specielt af deres terrorgrupper — så meget desto mere som meget afhænger af de lokale forhold. Ikke desto mindre er der ingen tvivl om, at i Italien, Forbundsrepublikken Tyskland, England, Tyrkiet (indtil for nylig) og visse andre lande er størstedelen af de neofascistiske banders aktive deltagere rekrutteret netop fra de unges rækker. Måske er situationen en lidt anden i USA, hvor midaldrende bedsteborgere af Ku-Klux-Klan-typen altid har været tiltrukket af racismen, og ligeledes i Frankrig, hvor mindet om den nazistiske besættelse fortsat lever i de brede masser.

Hvordan det end forholder sig, så er det ubestrideligt, at neofascisterne overalt gør, hvad der står i deres magt, for at få de utilfredse unge over på deres side og dermed også få dem inddraget i terrorhandlinger. I november 1972, kort tid efter de voldsomme studenteruroligheder, skrev det italienske neofascistiske parti MSI's blad, *Secolo d'Italia*, helt åbenlyst: „Hele 800.000 unge mennesker er optaget af at søge arbejde for første gang. Det er en realitet, som de partier, der er udgået fra modstandsbevægelsen (dvs. de antifascistiske kræfter — forf. anm.), ikke bar nogen kontrol over. Det er en mængde mennesker, som er opfyldt af håbløshed, had og vrede, de har intet at tabe i dette system. Vi bør udnytte de muligheder, der gives os." (II *Secolo d'Italia*, 27. november 1972).

Det er de unge, der udgør tilstrømningen til organisationer som „Ordine Nero“ (Sort Orden) og „Squadre di Azione Mussolini“ (Mussolini-aktions-gruppen) i Italien, „British Movement“ og „National Front“ i England, „Young Americans for Freedom“ i USA, det pantyrkiske „Nationalistiske Aktionsparti“ i Tyrkiet, „Islami Jamaat Tuhaba“ i Pakistan, „Rengo Sekigun“, „Dødsligaen til kamp mod kommunismen“ og „Yakusa“ i Japan. Det gælder også gruppen „Weathermen“ i USA, „Korps til kamp mod kommunismen“ i Brasilien, „Tacuara“ og „Alpha 66“ i Argentina, „Ojo por ojo“ i Guatemala, „Mobiliseret Uruguaysk Ungdom“ og mange andre grupper.

Det ses endnu tydeligere i Vesttyskland, hvor lederen af det neonazistiske parti NPD, Martin Mussgnug, er tidligere medlem af nazitidens studenterforbund. Ved en rundspørge i Bayern for et par år siden svarede 40% af de adspurgte unge, at de ville hilse en diktator velkommen, hvis han var „en dygtig statsleder“. I Forbundsrepublikken som helhed går 33% af de adspurgte unge ind for dette synspunkt. Hvor mange af dem er allerede medlem af en terrorgruppe?

Den vesttyske minister for sundhedsvæsen, ungdoms- og familieanliggender, Antje Huber, udtaler: „Jeg ser med voksende bekymring, hvordan en del af de unge udviser stadig større interesse for højre ideologien, Førerens person og „værnemagtens romantik“. (Citeret efter en artikel af L. Istjagin i *Verdensøkonomien* og de internationale relationer, N° 1, 1979, s. 102 (russ.)) Det er her, neonazisterne sætter ind.

De får også skolebørnene i tale. Over 40% af de adspurgte elever i vesttyske skoler svarer, at de ikke har noget imod, „hvis nationalsocialister indtog ledende positioner“ i landet.

Et eksempel på, hvad neonazisternes systematiske indoktrinering af den vesttyske skoleungdom fører til. I en TV-udsendelse i oktober 1978 spurgte man unge, hvordan de ville styre landet. Den 15-årige Armin (efternavnet blev ikke nævnt) svarede: „Først og fremmest rense landet praktisk. Reducere antallet af gamle og krøblinge og

så børnetallet, måske til nul børn. Og så ville jeg smide alle gamle og svage og alle invalider ud. Så jeg kunne få et sundt folk."

På spørgsmålet, hvad han mente hermed, svarede Armin: „Nå ja, skaffe af vejen, ombringe." En 13-årig skoleelev ved navn Kai-Uwe var enig med Armin, som tilføjede, at han ville hænge alle modstandere op i benene, strø salt i deres sår og så kvæle dem langsomt, til døde.

Det er allerede en fuldt færdig terrorist. En lille sadist af Auschwitz-typen, som oven i købet er stolt over det.

Sådan optrænes kommende neofascistiske terrorister vest for Elben.

Venstreekstremisternes kadrer er mennesker af en helt anden type. Disse unge tilhører den mere udviklede og kultiverede del af deres generation. Iler samles (bortset fra pjalteproletarerne, som ikke behøver nogen særlig „opdragelse") studenter, som oprigtigt søger at finde en udvej ud af det borgerlige samfunds krise og af deres egen krise. Mange af dem bliver ekstremister under indflydelse af venstreradikale professorer, som trods al deres lærdom ikke har forstået, hvad den sande marxisme-leninisme går ud på, og nemt glider over i anarkisme. Det kom klart til udtryk i Italien, hvor professorer af Antonio Negris type åbenlyst hilste studenternes besættelse af universiteterne velkommen.

I modsætning til neofascisterne lover venstreekstremisterne ikke de unge materielle goder og en fin karriere. De advarer tværtimod med fin psykologisk sans deres tilhængere om, at der venter dem store vanskeligheder, forfølgelse og måske død, men i hvert fald store ofre. De lokker med udsigten til et liv fuldt af farlige eventyr, som netop tiltrækker disse elementer. Det skal tilføjes, at der blandt dem findes virkelig frygtløse mennesker.

Det er en kendsgerning, at uden de unges deltagelse ville de venstreekstremistiske organisationer i de forskellige kapitalistiske lande ikke have eksisteret i dag. Det er unge i alderen 18-29 år, der er kernen i dem, og kun lederne er som regel ældre. Man kan stort set sige, at det er studenterne, der ved hjælp af visse elementer fra pjalteproletariatet har startet vor tids venstreekstremisme. Ved parlamentsvalget i Italien i 1976 fik venstre-radikale organisationer 557.000 stemmer, og de kom efter al sandsynlighed netop fra dette miljø. (Trods bevægelsens tilbagegang efter 1970-ernes begyndelse har Italiens venstreradikale studenter ikke nedlagt våbnene. I foråret 1977 anstiftede disse elementer voldsomme uroligheder ved universiteterne i Rom og Bologna.)

Både højre- og venstreekstremisterne er i anden halvdel af vort århundrede kommet til samme konklusion og har satset på det samme samfundslag. De unge kan i vore dage blive en så aktiv og vægtig faktor på den politiske arena, at det er en hvilken som helst indsats værd at få fat på dem. Og både højre- og venstreekstremister betragter først og fremmest de eksalterede, let påvirkelige unge som emner til deres kampgrupper. Der er kun ét skridt fra politisk ekstremisme til terrorisme.

I politisk forstand er ungdommen ganske vist ikke nogen lang periode. De 18-årige unge mænd, som i den kapitalistiske verden bliver medlem af en ultrahøjreorienteret eller en pseudovenstreorienteret terrororganisation og kaster sig ud i et liv fuldt af spænding og risiko, bliver allerede efter 7-8 års forløb modne mænd og forlader

oftest terrorismen (hvis det da lykkes dem at overleve), går i gang med et eller andet fag og stifter familie.

Men ungdommen som helhed vil stadig være en oprørske samfundskraft. De unge, som er faldet til ro, afløses af en stadig voksende strøm af gårsdagens teenagere, som er kommet i samme situation og samme mentale tilstand som deres forgængere. Det tages i betragtning både fra højre og venstre. Ungdomsoprøret fortsætter med andre ord.

Igennem næsten 200 år er det kun arbejderklassen, det borgerlige samfund virkelig har frygtet. I dag viser det sig, at det også må frygte kræfter fra en hel anden kant, nemlig dem, som indtil nu har fået besked på at høre efter og lystre. Og det drejer sig om ca. to milliarder mennesker!

Ekstremisterne på begge flanker nøjes ganske vist ikke med at hverve de unge. De har også et andet socialt støttepunkt i pjalteproletariatet.

KAPITEL 3

Pjalteproletariatets mobilisering

I den kapitalistiske verden i dag virker de samme sociale kræfter, som er stødt sammen igennem hele den nyere historie: på den ene side arbejderklassen, på den anden side bourgeoisiet og mellem dem småborgerskabet. Men i de seneste årtier er der gjort ihærdige forsøg på at bringe endnu en kraft, som altid har befundet sig allernederst i det borgerlige samfund og aldrig har spillet nogen selvstændig rolle i det politiske liv, ind på verdensarenaen. Der er tale om pjalteproletariatet.

Selv om disse forsøg utvivlsomt er dømt til at mislykkes til syvende og sidst, så indvirker de ikke desto mindre i en vis grad på det, der foregår i verden i dag. Hvad er det for en slags socialt lag?

En pjalteproletar er en person, som står på samfundsstigens nederste trin, og som selvforskyldt er omgivet af almindelig mistillid og endog foragt. Han tilhører ikke nogen klasse, anerkender ingen moral, deltager ikke i produktivt arbejde og overtræder samfundets love, når han kan komme til det. Han er mod alle og enhver og står kun inde for sig selv. Han står i modsætning til samfundet, men fører ingen revolutionær kamp for at ændre det og anerkender ikke disciplin. Kriminelle handlinger interesserer ham mere end politik. Han hader bourgeoisiet og eftertragter den enkelte burgøjsers ejendom. Han foretrækker en parasitlivværelse fremfor et hvilket som helst nyttigt arbejde.

Han har ingen idealer undtagen stræben efter personlig fordel. Han er parat til for penge at begå en hvilken som helst forbrydelse. Han er nem at bestikke. Som regel tror han ikke på nogen eller noget. Det er svært, for størstedelens vedkommende umuligt, at få ham over på arbejderbevægelsens side, for dagen efter stikker han af igen. Han er og bliver en outsider.

Hvem består pjalteproletariatet helt konkret af? Det klareste svar finder man hos marxismen-leninismens klassikere. Marx kalder pjalteproletarerne et „udskud, affald, afskum fra alle klasser" (Karl Marx og Friedrich Engels. Udvalgte skrifter i to bind. København, 1973. bd. 1, s. 288). I sin bog „Louis Bonapartes attende Brumaire" skriver Marx om de parisiske pjalteproletarers organisation, „Selskabet af 10. december", som Louis Bonaparte oprettede i 1849:

„Ved siden af ruinerede levemænd med tvivlsomme eksistensmidler og af tvivlsom herkomst, ved siden af forkomne eventyrere fra bourgeoisiet gik vagabonder, afskedigede soldater, frigivne tugthusfanger, bortrømte galejsslaver, svindlere, gøglere, lazaroner, lommetyve, taskenspillere, falskspillere, alfonser, bordelværter, dragere, litterater, lirekasssemænd, kludehandlere, skærslippere, kedelflikkere, tiggere, kort sagt hele den ubestemmelige, opløste, omtumlede masse, som franskmændene kalder la boheme...”

Marx beskriver med foragt og harme, hvordan de bestukne franske pjalteproletarer udførte det beskidte arbejde for hofkikken, fordi de „føjte trang til at profitere på den arbejdende nations bekostning”. Marx kalder pjalteproletarernes organisation „uordenens, prostitutionens og tyveriets selskab”³ og betragter dem som den organiserede arbejderklassens fjender.

Lenin skriver i sine værker også om pjalteproletariatet og understreger dets snylten og samfundsmæssige uholdbarhed. Om levevilkårene i det kapitalistiske samfund skriver Lenin: „. . .Nød og elendighed kastede tusinder og atter tusinder ud i bandeuvæsen, korrupsion, svindel, og fik dem til at glemme al menneskeværdighed... De rige og tyveknægtene er de to vigtigste slags snylttere, som kapitalismen har fostret...”

Lenin fordømmer skarpt pjalteproletariatet for dets antisociale natur og understreger dets talmæssige betydning. I bogen „Kapitalismens udvikling i Rusland” (1899) henregner han „næsten en halv million tiggere, vagabonder og deslige” til den uproduktive befolkning. Tre år senere vender han tilbage til det samme tema i forbindelse med hungeren i Rusland og konstaterer, at der er sket „en forøgelse af antallet af landstrygere og tiggere, overnattende på natteherberger, indsatte i fængsler og indlagte på hospitaler”. I brochuren „Til de fattige på landet”, som blev udgivet to år før revolutionen i 1905, skriver Lenin, at de arbejdsløse i byerne øger skarerne af tiggere og vagabonder, lever som dyr i jordhuler i byernes forstæder eller i så frygtelige slumkvarterer og kældre som på Hitrov-markedet i Moskva”.

Men Lenin giver ikke udtryk for medfølelse med de mennesker, som er gået til bunds, som rådner op i deres kældre og nægter at slå ind på revolutionens vej. Trods pjalteproletariatets, fattigdom adskilte Lenin det ligesom Marx skarpt fra arbejderklassen, pegede på dets principløshed og bestikkelighed og fremhævede, at bourgeoisiet gerne bruger pjalte proletarerne mod arbejderne. Under generalstrejken i Zürich i 1912 henledte Lenin opmærksomheden på, at der blandt de strejkebrydere, som de schweiziske arbejdsgivere havde hyret i Hamburg, „var alle mulige kriminelle typer, som i Tyskland var dømt for rufferi, slagsmål og lign. Kapitalisterne forsynede disse lazaroner eller bande af straffefanger (pjalteproletarer) med revolvere. Den frække bande af strejkebrydere spredte sig til arbejderkvarterets værtshuse og optrådte uhørt bølgeagtigt”.

Lenin var endnu strengere overfor pjalteproletariatets rester i Rusland efter Oktoberrevolutionen, da sovjetmagten stødte sammen med dette udskud, som også efter revolutionen søgte til forbryderverdenen. „Tyveknægte, lediggængere og bøller” henregnede Lenin direkte til folkets fjender. Disse fjender må tages under særlig opsyn af hele befolkningen,” skrev han, „man må straffe dem skånselsløst, når blot de overtræder det socialistiske samfunds regler og love den mindste smule.”

Det var Marx' og Lenins vurdering af pjalteproletarerne. Proletariatets geniale førere skåned dem ikke.

Også andre fremtrædende marxistiske filosoffer er af samme mening om pjalteproletariatet. Rosa Luxemburg skrev i 1918: „Et problem for sig af stor vigtighed i enhver revolution er kampen mod pjalteproletariatet. Også vi i Tyskland og alle vegne får med det at gøre. Det pjalteproletariske element klæber fast til det borgerlige samfund, ikke blot som et særligt lag, som socialt affald, der vokser kolossalt navnlig i tider, hvor samfundsordenens mure styrter sammen, men også som integrerende element af hele samfundet... Den proletariske revolution kommer overalt til at kæmpe mod denne sin fjende og kontrarevolutionens værktøj." I årene, da nazismen bredte sig, gik Rosa Luxemburgs forudsigelse helt i opfyldelse.

I dag kan man sige, at pjalteproletariatets natur egentlig ikke har ændret sig i tiden, der er gået, siden Marx og Lenin skrev om det. Det står fortsat udenfor arbejderklassen og har intet tilfælles med den revolutionære bevægelse. Det lever også i dag i det borgerlige samfunds baggårde, tænker kun på sig selv og foretrækker en snyltertilværelse fremfor normalt arbejde. Dets samfundsfjendske indstilling er endog blevet endnu stærkere. Men selv om det hader bourgeoisiet, så kæmper det heller ikke i dag mod det, men nøjes med at misunde det og modarbejde det med kriminalitet og bølgevæsen. Det tror fortsat ikke på nogen som helst idealer. Men hvis pjalteproletariatet ikke har forandret sig, så er der til gengæld meget omkring det, som har ændret sig, og det får vigtige følger også for pjalteproletariatet selv.

2.

Trods det dynamiske væksttempo i den moderne industri er pjalteproletariatet, den deklasserede del af befolkningen, ikke blevet formindsket, tværtimod. Det skyldes kapitalismens almene krise. Den teknisk-videnskabelige revolution er med til at forøge antallet af pjalteproletarer, som får tilslutning fra en del af de ufaglærte, som tvinges ud af produktionen. Under krisen vokser samtidig antallet af professionelle forbrydere og prostituerede, der dukker en ny type landstryger op, nemlig den deklasserede hippie, som vi senere kommer tilbage til, og der kommer et øget antal vagabonder og andre mennesker af den slags. Pjalteproletariatet er i dag uden tvivl større og mere forgrenet end i det 19. århundrede, men det er ikke blevet mere oplyst eller mindre bestikkelig. Snarere tværtimod.

Det mest karakteristiske træk hos vor tids pjalteproletar er hans voksende dragning mod kriminalitet, vel at mærke den groveste kriminalitet af gangstertypen. Forbryderverdenen har altid udgjort den hårde kerne af den pjalteproletariske masse. Men i dag er den snævrere forbundet med den end nogen sinde tidligere.

I løbet af de seneste årtier er forbryderverdenen i den kapitalistiske del af verden blevet en både kvantitativ og kvalitativ anden størrelse, end den var så sent som før 2. verdenskrig. Aldrig tidligere i kapitalismens historie har dette samfundssystem affødt et så kolossalt antal forbrydelser som i dag. I USA er der f.eks. mange millioner forbrydere, som udgør en konstant aktiv kaste, som i en række tilfælde ledes centralt, og som hele landet og selv regeringen frygter.

Denne del af vor tids pjalteproletariat kan ikke altid associeres med ordet „pjalter“, den bor ikke i kældre eller natteherberger, men lever i mange tilfælde bedre end bourgeoisiet. Dens ledere lever endog i luksus. Men dens mentalitet er den samme:

hellere forbrydelse end progressiv politik. Dens topledere i USA („Syndikatet“) har ifølge officielle vurderinger en årlig indtægt af forbrydelser på over 4 milliarder dollars. Der er med andre ord tale om en forbrydernes storbusiness, som om nødvendigt opererer ved hjælp af et forgrenet terrorapparat. Det er pjalteproletariatet, som leverer folkene til dette gangstercenters operationer, og dette center styrer i dag faktisk pjalteproletarerne over hele landet.

Tal, som i 1980 blev offentliggjort af den amerikanske forskergruppe „Research and Forecasts Incorporated“, viser, at i løbet af de sidste 30 år er antallet af røveriske overfald i USA steget med 300%, og antallet af mord med 370%. I 1980 blev der i USA begået et mord hvert 24. minut, en voldtægtsforbrydelse hvert 7. minut, et røverisk overfald hvert 51. sekund og et tyveri hvert 10. sekund. Man har regnet ud, at alene i perioden 1960-1970 voksede kriminaliteten i USA med 176%, mens befolkningstilvæksten i samme periode kun var på 14%. Kriminaliteten vokser altså 12 gange hurtigere end befolkningstilvæksten.

I New York blev der ifølge politiet begået 1.733 mord i 1979, i 1980 var tallet 1.787. Det er 60% flere end i 1970, selv om byens indbyggertal er faldet med 1 million mennesker i det forløbne tiår. På blot én dag blev der begået 226 voldsforbrydelser. En fjerdedel af de adspurgte indbyggere i New York siger, at de ikke går alene på gaden om aftenen. I Washington blev der ifølge The Washington Post i 1980 begået et mord hver 50. time. I Los Angeles blev der alene i første halvdel af 1981 registreret over 1.000 mord.

Allerede i begyndelsen af 1976 blev det konstateret, at antallet af indsatte i de amerikanske fængsler var det største i hele landets historie, næsten en kvart million mennesker. Men eftersom det kun lykkes myndighederne at afsløre og straffe en lille del af de begåede alvorlige forbrydelser (ifølge nogle opgørelser opklares kun én ud af hver 12 forbrydelser, ifølge andre kun én ud af hver 50), blomstrer forbryderverdenen fortsat og tiltrækker stadig nye deklasserede elementer. Hermed bliver denne masse som helhed stadig farligere for samfundet.

Noget lignende gør sig gældende i andre vestlige lande, dog ikke i et sådant omfang. Ifølge en udtalelse af politichefen i det engelske grevskab Lincolnshire i april 1976 sker der hvert år en fordobling af antallet af voldsforbrydelser i England. I Japan blev der i 1975 begået 1.234.307 forbrydelser, hvoraf en tredjedel forblev uopklaret. I Italien blev der i 1976 begået over 2 million forbrydelser.

I Forbundsrepublikken Tyskland sker der hvert minut gennemsnitligt to røverier eller indbrudstyverier, det samlede tab herved er på flere milliarder mark. Her som i USA vokser ikke blot antallet af forbrydelser, men de professionelle forbryderes andel af befolkningen bliver også stadig større. I Italien blev antallet af forbrydelser fordoblet på blot 5 år, fra 1970 til 1975.

I dag findes der andre, næsten lige så store reserver til supplerung af pjalteproletariatets rækker. Det er de unge, som er slået ud af kurs af det kapitalistiske samfunds økonomiske, politiske og moralske krise. Kendsgernerne viser, at ikke så få unge fra småborgerskabet eller endog fra arbejderklassen har mistet troen på det kapitalistiske samfundssystem og frivilligt synker ned på samfundets bund, hvor de begynder at føre en pjalteproletarisk tilværelse og endog finder en vis form for tilfredsstillelse ved det. Der er tale om tusinder, undertiden hundreder tusinder af unge.

Til dem hørte i sin tid i USA en del af hippierne, unge mennesker, ofte teenagere, som havde brudt med deres familie, kastet „kulturens lænker“ af sig, og som afviste regelmæssigt arbejde og strejfede om på landets veje uden at vide, hvad de skulle stille op med deres tilværelse. Størstedelen af dem fandt ikke vejen til arbejderbevægelsen, men udtænkte i stedet de mest ekstraordinære ideer og kulter uden bund i virkeligheden. Antallet af disse frivillige pjalteproletarer viste i årevis ikke tegn til at ville aftage, og myndighederne måtte til at gøre noget alvorligt ved dette problem. Nogle hippier sluttede sig sammen i motorcykelbander, som for rundt i landet og ofte gav sig af med åbenlyst bandeuvæsen. I byerne fik de kontakt med gangstergrupper og blev impliceret i forbrydelser. Sagen mod Charles Mansons bande, som bestod af flere snese unge mennesker, og som for at „skræmme“ myrdede 35 mennesker, rystede i årene 1969-1971 hele Amerika.

Den økonomiske basis for deklasseringen af en del af ungdommen er naturligvis den store arbejdsløshed i de borgerlige lande, som rammer de unge særlig hårdt. Det er ikke underligt, at en del af de mest desperate unge søger en udvej ved at begå forbrydelser. I foråret 1976 var over halvdelen af de indsatte i USA's fængsler unge i alderen 17-29 år, som enten havde mistet deres arbejde eller slet ikke havde kunnet finde arbejde efter eksamen fra skolen eller college. Samme år blev det konstateret, at næsten halvdelen af alle forbrydelser i USA blev begået af unge under 20 år. Således forvandles hele kontingenter af unge, hvad enten de vil det eller ej, til pjalteproletarer, og nogle af dem forbliver pjalteproletarer resten af livet.

Det gælder naturligvis for de mest umodne og tilbagestående elementer blandt de arbejdsløse. Det bevidste flertal søger som altid en udvej ved at tilslutte sig arbejderbevægelsen, som forsvarer deres vitale interesser. Og alligevel fortsætter demoraliseringen og deklasseringen af en del af de arbejdsløse unge.

Kan man formode, at de unge forbrydere, som er faret helt vild, hippierne, som ikke vender tilbage til en normal tilværelse, og beslægtede elementer er et midlertidigt fænomen, som kun skyldes den økonomiske krise? Næppe. De dukkede nemlig op i stort tal allerede før krisen i 1960'erne. Årsagen til deklasseringen af en del af ungdommen i den kapitalistiske verden ligger langt dybere, og den fører ikke blot til den nuværende skærpede økonomiske krise i kapitalens verden, men også til en generel forrådnelse af det borgerlige samfund.

Vi skal her kort komme ind på lignende fænomener i asiatiske og latinamerikanske lande. Pjalteproletariatet er også her blevet mærkbart politiseret og spiller i dette tilfælde en afgjort kontrarevolutionær rolle. Som eksempel kan nævnes, at da reaktionære banditter den 21. og 22. februar 1980 startede uroligheder i Afghanistan's hovedstad Kabul, fik de tilslutning af byens deklasserede elementer og kriminelle. Med deres hjælp brød de kontrarevolutionære ind i butikker og restauranter, ødelagde indboet, plyndrede, kastede sten mod forbikørende biler og satte ild til dem, og de forsøgte endog at besætte og sprænge byens brødfabrik i luften, så Kabuls indbyggere kom til at mangle brød. De, der nægtede at slutte sig til dem, blev truet med at blive slået ihjel. De reaktionære pogrombander, som opererede i Iran under revolutionen mod shahstyret i 1978, bestod foruden agenter fra shahens politi og officerer fra hæren også af lejesvende fra forbryderverdenen.

Sådan ser pjalteproletariatet i store træk ud i dag. Der er ikke sket nogen væsentlige eller radikale ændringer i dets sammensætning siden forrige århundrede. Forbryderverdenen udgør fortsat ryggraden i dette samfundslag. Der findes også i dag

tyve, plattenslagere, lejemordere, vagabonder, tiggere, prostituerede og udskud i det borgerlige samfund. Taskenspillere, lirekassemænd, lazaroner, kludesamlere og andre personer af samme type, som Marx skrev om i 1852, er næsten helt forsvundet. Men de, der har afløst dem, står ikke den organiserede arbejderklasse spor nærmere. Tværtimod kan pjalteproletarerne i hænderne på arbejderklassens fjender blive et endnu farligere våben end tidligere.

Som nævnt har pjalteproletariatets sammensætning stort set ikke ændret sig. Men har det ændret mentalitet? Ja, det er blevet endnu grovere og endnu mere forbitret.

Man må ikke glemme, at grusomhed altid har været karakteristisk for disse elementer. Pjalteproletarernes ledere og de, der har søgt at blive deres politiske ideologer, har altid lært dem ikke at anerkende nogen moral og at håne menneskekærlighed. I det 19. århundrede blev der drevet en sådan propaganda, og først og fremmest anarkisterne og lignende personer nærrede store forhåbninger til den.

Bakunins kampfælle, Netjajev (M. A. Bakunin (1814-1876) og S. G. Netjajev (1847-1882) var revolutionære anarkister, der forsøgte at bekæmpe tsarismen ved hjælp af sammensværgelser og bondeopstande og benægtede arbejderklassens og den revolutionære teoris historiske rolle), som drømte om at styre Rusland ved hjælp af bøndernes og landstrygernes blodige oprør, lærte dem specielt at være grusomme og ubarmhjertige. Hans ideer (vi vender tilbage til dem i det følgende kapitel om vor tids venstreekstremistiske terrorister) tog ikke sigte på en politisk revolution, men var i virkeligheden et program for et sandt blodbad. I dette program kunne der ikke drages nogen skillelinje mellem revolutionære og kriminelle, det hele flød sammen i ét, røverpjalteproletariatets tøjlesløse udskejelser. Bedre kunne den kriminelle pjalteproletars mentalitet ikke blotlægges. Marx brændemærkede i skarpe vendinger denne grusomhedens forkyndelse. Han bemærkede straks ikke blot dens fuldstændige mangel på realistisk revolutionær idé, men også dens voldsomme forbitrelse på den organiserede arbejderklasse, som havde valgt den videnskabeligt underbyggede kamps vej, forbitrelse over dens sociale stabilitet og dens målbevidsthed.

Netjajev og Bakunin gjorde i sin tid alt for at bringe pjalteproletarernes „dårlige lidenskaber“ i kog, men uden held. I begyndelsen af det 20. århundrede blev forsøget gentaget, denne gang af folk fra den modsatte side af det politiske spekter. De første, der påny henvendte sig til pjalteproletariatet med den grove volds propaganda, var de russiske monarkister, som i 1905 oprettede den reaktionære organisation „Det russiske folks forbund“ til kamp mod revolutionen. Foruden kræmmere, knejpestamgæster, præster og kulakker hvervede de med politiets hjælp hele bander af kriminelle og landstrygere til deres organisation. Dette reaktionære slæng overfaldt arbejdere og revolutionære, foranstaltede pogromer og plyndrede, hvor de kunne komme af sted med det. Men dette udskud, som var købt af det tsaristiske politi kunne ikke standse den frembrydende nye revolution i Rusland.

Et kvart århundrede senere fulgte nazisterne i Tyskland de russiske reaktionæres eksempel, men i ulig større målestok. Allerede før den økonomiske krise i årene 1929-1933 gjorde 6 millioner mennesker arbejdsløse, begyndte Hitler systematisk at hverve pjalteproletarer til nazisternes væbnede korps, SA, foruden unge fra det forarmede småborgerskab. Det ville være forkert at mene, at småborgerskabet alene udgjorde nazismens basis i de første år. Nazipartiet havde foruden det støtte i netop

proletariatet, som under inflationen og arbejdsløsheden i Tyskland i slutningen af 1920'erne voksede som aldrig før. Særlig mange proletarer sluttede sig til nazisterne i Det Tredje Riges hovedstad, Berlin, som på det tidspunkt var den tyske forbryderverdens centrum. Horst Wessel, en tidligere alfonse, var de berlinske SA-folks helt og en overgang deres leder. Han skrev teksten til nazisternes nationalsang, „Horst Wessel-Lied“.

Hvilken pris betalte Hitler proletarerne for deres beredvillighed til at gå i hans tjeneste? Mere end den russiske tsar betalte de reaktionære pogrombander. Der var denne gang ikke blot tale om pengebeløb. SA-folkene fik gratis uniform, blev indkvarteret på kaserner og forsynet med lommepenge. Samtidig fik de løfte om at blive optaget i den nye „herrekaste“, som Hitler havde planlagt. Man forsikrede gårdsdagens landstrygere og tyve om, at de snart ville blive gjort til chefer og velhavende besiddere i de lande, Føreren erobrede, og at de således omsider ville opnå en høj klasse-mæssig rang. På grundlag af denne aftale blev proletarerne oplært i at arrangere politiske provokationer, mens de så til gengæld oplærte nazisterne i umenneskelighed.

En af dem, som lige fra begyndelsen ivrigt søgte at udbrede typisk proletarisk moral i nazipartiet, var manden bag de antisemitiske pogromer, Frankens gauleiter Julius Streicher. Han opfordrede med Hitlers billigelse næsten åbenlyst til total udryddelse af jøderne. En anden, og mere højtstående person, var Himmler, som foruden jøderne også henregnede de slaviske og andre folk til dem, der skulle udryddes i stort tal. Efter at være blevet chef for Gestapo begyndte han at organisere masseterroren direkte ovenfra, ved hjælp af borgerskabets sønner og militariserede proletarer.

På et møde den 4. oktober 1943 sagde Himmler henvendt til SS-officerer: „Om folkene (i de af Hitler-Tyskland erobrede lande — forf. anm.) vil blomstre op eller dø af sult, det interesserer mig kun, for så vidt som de er nødvendige som slaver for vores kultur, ellers interesserer det mig ikke... Vi bør kun være ærlige, hæderlige og kammeratligt indstillet overfor folk af vort eget blod og ikke overfor nogen andre“. Sådanne instrukser passede proletarerne fint, endog bedre end småborgerskabets sønner, som endnu ikke havde frigjort sig helt for resterne af den småborgerlige moral. Opfordringen til at udvise grusomhed, og så tilmed i verdensmålestok, var netop, hvad de havde tørstet efter.

Endnu tidligere, i maj 1941, havde SS-lægen dr. Sigmund Rascher anmodet Himmler om tilladelse til at foretage et bestemt forsøg i koncentrationslejren Dachau. Forsøget gik ud på at lade nøgne mennesker opholde sig 9-14 timer i 27-30 graders frost og derefter prøve, om man kunne genoplive dem med varme. Himmler gav sin tilladelse. Omkring 300 mennesker i lejren døde som følge af forsøget, og nogen gik fra forstanden. Den 24. oktober 1942 skrev Himmler til Rascher: „Jeg har med stor interesse læst Deres beretning om afkølingsforsøg med mennesker... De folk, som endnu i dag afviser disse menneskeforsøg,... betragter jeg som høj- og landsforrædere... Jeg antager personlig, at disse forsøg vil give det bedste og mest værdifulde resultat.“

Fra Himmlers side var sådanne udtalelser (han fremsatte mange af den slags) ikke udtryk for almindelig sadisme og ikke tegn på vanvid, men først og fremmest en politisk foranstaltning, en bevidst opmuntring af grusomhedens mentalitet hos nazisterne. Mange af de tyske proletarer, som blev fangevogtere i de nazistiske

koncentrationslejre og gjorde karriere der, fik afløb for deres dyriske instinkter i tyske byer og i endnu højere grad i de erobrede områder. Der er ingen tvivl om, at nazisternes folkedrab under 2. verdenskrig blev begået ikke blot af det tyske bourgeoisie og småborgerskab, men også af det tyske pjalteproletariat. Ikke desto mindre vandt dette pjalteproletariat til syvende og sidst intet ved forbundet med nazisterne.

Allerede halvandet år efter nazisternes magtovertagelse blev pjalteproletariatet ofret til fordel for det nazistiske partis borgerlige og småborgerlige kerne, som fyldte SS's rækker. Det var ikke SA-folkene, hvoriblandt der var mange tusinde pjalteproletarer, men derimod SS-erne, der kom til tops og fik magten i Det Tredje Rige. Det er meget nemt at forklare hvorfor. Hitler havde selv tidligere været en typisk pjalteproletar og landstryger, men efter at have skabt et stort parti og erobret magten gik han straks over i det monopolistiske bourgeois lejre og begyndte at følge dets anvisninger. Pjalteproletariatet blev groft udnyttet af nazismen, ligesom det i sin tid var blevet udnyttet af det bonapartistiske bourgeoisie i Frankrig.

Alligevel er det også i dag den deklasserede masse, som ivrigt hverves af de kræfter, der fører en hasarderet politik af den ene eller anden observans. Tre af de kræfter, der søger at indfange pjalteproletariatet, er: neofascismen, neoanarkismen og maoismen.

3.

Som vi har set, har historiens erfaringer de seneste årtier vist, at pjalteproletariatet trods sin størrelse og sin beredvillighed til at udføre de mest aggressive handlinger aldrig har kunnet regnes for en selvstændig politisk størrelse. Reaktionære samfundsgrupper har bestukket det, hyret det og udnyttet det for at nå deres egne mål, men det har aldrig spillet og kunne ikke spille en uafhængig rolle i samfundslivet, det var det organisk ikke i stand til. Til forskel fra arbejderklassen og bønderne på den ene side og bourgeoisiet på den anden var pjalteproletarernes deklasserede, brogede masse ikke i besiddelse af hverken forstand eller fast, bevidst vilje til at deltage i kampen om magten for sig selv. Lenin konstaterede pjalteproletarernes „forbløffende ustabilitet og manglende evne til at kæmpe“.

Men det ville forkert at mene, at kun en pjalteproletar kan stå i spidsen for pjalteproletariatet. Det sagde Marx direkte i sin tid. I bogen „Louis Bonapartes attende brumaire“ skrev han om den pjalteproletariske organisation „Selskabet af 10. december“, som blev oprettet i Paris i 1849, og om Louis Bonaparte, „der havde konstitueret sig som pjalteproletariatets chef, som ene og alene her i passeomfang finder de interesser igen, som han personlig forfølger...“ I samme værk kalder Marx endnu engang Louis Bonaparte „fører for pjalteproletariatet i Paris“. Lederne af den reaktionære organisation „Det russiske folks forbund“ var dr. Dubrovin og godsejerne Markov den Anden og Purisjkevitj. Nazisternes fører blev den tidligere pjalteproletar Hitler, som straks gik over til bourgeoisiet og monopolkapitalen. I dag håber andre kræfter at kunne gennemføre lignende operationer med pjalteproletarerne.

Neofascisterne overalt i verden tørster efter at gentage Hitlers forsøg på dette område. Og det er en særlig årsag, der driver dem.

Man må ikke glemme, at fascismens sociale grundlag i dag er snævret betydeligt ind. Den har ikke længere i samme grad støtte fra sine tidligere tilhængere, småborgerskabet, for trods den alvorlige økonomiske krise bevæger

småborgerskabet sig i dag snarere mod venstre end mod højre. Det samme gælder i de fleste tilfælde de arbejdsløse unge. Til gengæld er fascisterne endnu i stand til at købe en del af de forvovne pjalteproletarer, som er parat til alt, specielt fra forbryderverdenen og af dem, som under krisen er forvandlet fra arbejdere til landstrygere. Kendsgerningerne viser, at de neofascistiske bander i dag næsten overalt, og specielt i USA, Frankrig, Italien og Forbundsrepublikken Tyskland, for en stor del netop består af professionelle mordere, banditter og unge i moralsk opløsning.

Det er ikke uden grund, at fascisterne på ny søger at udbrede de groveste pjalteproletariske stemninger blandt deres tilhængere. Et af de blade, de udgiver i USA, bladet Kill!, skrev allerede i 1960'erne: „Det er karakteristisk for mennesket at slå ihjel. Det skal slå ihjel for at komme frem. Lad os vise dem (negrene — forf. anm.), hvem der er den virkelige herre her. Hvem der er den største af alle dræbere i verden! Hvide mand, træk sværdet af skeden! Fæld dine fjender! Dræb! Dræb! Dræb!“ Hos et normalt kultiveret menneske kan sådanne slagord kun vække afsky. Pjalteproletaren derimod (og dog ikke dem alle) kan de imponere.

En anden amerikansk neofascist, pastor Rockewmo fra Dallas, skrev i 1960-erne i sin bog „Gå op i de høje bjerge“: „Hvis man skal dræbe fjenden, så skal man dræbe ham sådan, at det gør et afskrækkende indtryk på de andre fjender. Det er liget uden forskel, om det har et hoved eller ej. Men ud fra et psykologisk synspunkt kan et menneske, som møder et sådant syn, sætte sig i den halshuggedes sted, og hans hjerte vil skælve af rædsel“.

Det er alt sammen Himmlers sprog. Den „professionelle“ pjalteproletars mentalitet har ikke ændret sig, Marx' og Lenins bedømmelse passer nøje på ham den dag i dag. Hans bevæggrunde og tilbøjeligheder er i virkeligheden de samme som på Louis Bonapartes og Hitlers tid. Det ved fascisterne, og derfor lader de ham hele tiden få sin vilje, samtidig med at de til stadighed puster til hans forbitrelse mod alt og alle. De ovennævnte neofascistiske citater stammer fra 1960'erne. Men heller ikke i 1970'erne lå neofascisterne i USA på den lade side.

I juni 1970 indledtes ved retten i Los Angeles sagen mod den pjalteproletariske Charles Manson-bande, som havde myrdet 35 mennesker. Retssagen varede i 9 måneder. Mordene var ikke begået i berigelsesøjemed, af hævn eller frygt eller af andre af de almindelige årsager til forbrydelser, men med det formål at skræmme offentligheden, netop sådan som neofascisten Rockewmo krævede. I de fleste tilfælde kendte morderne slet ikke deres ofre, og de handlede uden at få nogen som helst direkte fordel af det selv. Det var mord for mordets skyld.

Det kom frem, at ofrene, selv efter at de var døde, fik tilføjet mange knivstik. Et af ofrene blev hængt efter at være blevet dræbt af knivstik. En af de anklagede, Susan Atkins, en hippie på 21 år, fortalte en bekendt i fængslet, at banden „havde i sinde at rive øjnene ud på de myrdede, tvære dem ud på væggen, skære de myrdedes fingre af... Jeg vidste, at det var kun begyndelsen...“ Ifølge øjenvidnet talte Susan Atkins om det, „som om der var tale om ganske naturlige ting, som man kunne gøre hver dag i ugen“. „Jo mere vi gør det,“ tilføjede hun, „desto bedre kan vi lide det.“

Overfor sin bekendt nævnte Susan Atkins desuden navnene på en række kendte personer, som også skulle have være myrdet. Hun fnisede af og til, mens hun under forhøret beskrev de bestialske mord, og efter sagens afslutning viste hun ikke en

eneste gang det mindste tegn på anger eller beklagelse. I fængslet sagde hun til en medfange: „Jeg er omsider nået dertil, at jeg kan dræbe mine forældre“. Andre af bandens medlemmer, også hippier, havde begået lignende ting og med de samme hensigter. Den hovedanklagede, den 35-årige bandeleder Charles Manson, som havde tilbragt halvdelen af sit liv i fængsel for begåede forbrydelser, havde oprettet en „mor der skole“. Han gav hver af bandens piger en kniv og lærte dem i alle enkeltheder, hvordan man slår et menneske ihjel. Ifølge forskrifterne skulle kranierne af nogle af de døde sættes op på pæle for at vække skræk og rædsel. Ifølge vidneudsagn lo bandens medlemmer højt efter at have dræbt efter Mansons metode.

Sadisme, psykose? Begge dele. Men grusomheden, som er drevet til det yderste, har også her et politisk mål. Manson-bandemedlemmernes mentalitet ligner i forbløffende grad de nazistiske SS-eres mentalitet, som i koncentrationslejrene myrdede og pinte folk ihjel. Den samme totale tilsidesættelse af moralske principper, som om de slet ikke eksisterede. Den samme bevidste umenneskelighed. Og den samme uforsonlige antisociale tendens. Charles Manson og Susan Atkins adskiller sig ikke meget fra nazilægen dr. Mengele, som syede små børn sammen i levende live.

Under retssagen blev det bevist, at Manson-pjalteproletarerne stod fascismen nær. Manson selv ærede Hitler højt og kaldte ham „en egnet fyr“, som „kendte det bedste svar på alle spørgsmål“. Manson var overbevist racist, overtydet om „den ariske races“ overlegenhed over alle andre og kendte tilsyneladende lidt til Nietzsches værker. Den offentlige anklager i hans sag udtalte senere, at Manson „i sig selv så en ikke mindre historisk figur“ end Hitler. „Jeg tror virkelig,“ skrev den offentlige anklager efter retssagen, „at hvis Manson havde haft heldet med sig, var han blevet Hitler nummer to“.

Det kom frem, at Manson havde i sinde at slutte sine tilhængere sammen med hippiernes motorcykelbander for „at køre rundt i landet og i hele verden, uden skelnen gribe folk og henrette dem og befri dem for livet på denne jord“. Formålet skulle være „at terrorisere samfundet“. Det er netop en af fascismens vigtigste metoder i dag med dens „spændingsstrategi“. Ved at forvandle nogle til dyr og tilintetgøre andre regner dens ledere med på en eller anden måde i et passende øjeblik at nå deres mål.

Manson-banden er kun én ud af mange. Ifølge FBI, det amerikanske forbundspoliti, er størstedelen af alle væbnede røverier i USA ledsaget af grov vold mod helt uskyldige ofre, tilføjelse af alvorlige kvæstelser og endog mord. Der er ikke blot tale om ønsket om at tilegne sig andres ejendom, men også om ren pjalteproletarisk grusomhed. Det kan formodes, at hvis den enorme forbryderverden i USA engang af frygt for retsforfølgelse eller som følge af bestikkelse af mafiaen drejer afgørende over mod fascismen, vil vor tids „liberale“ Amerika blive stillet overfor en alvorlig trussel. Millioner af kriminelle kan uden tvivl blive ryggraden i en stor fascistisk organisation. For en tilstrækkelig behændig fører, som er i besiddelse af demagogiske evner og materielle midler, og som i sin person forener Hitlers, Mansons og „supergangsteren“ Al Capones karaktertræk, ville en sådan operation næppe være nogen uoverkommelig opgave.

Noget lignende, dog ikke i et sådant omfang, kan i dag iagttages i andre kapitalistiske lande. F.eks. blev der i september 1975 i Italien afsløret snævre kontakter mellem kriminelle og neofascisterne. Tidligere havde det neonazistiske parti NPD i den vesttyske by Duisburg opstillet to kendte forbrydere som kandidater

til de lokale magtorganer. En af partiets ledere i Braunschweig ved navn Paul Otte forsøgte i sin tid at plyndre en bank. I Japan er en stor del af de 30.000 medlemmer af forskellige neofascistiske organisationer pjalteproletarer og professionelle bøller. Deltagerne i neofascistiske demonstrationer får timebetaling. Japans fascistiske parti, som blev ledet af terroristen Akao, bestod for en væsentlig del af professionelle forbrydere. I Portugal blev der i august 1976 afsløret en fascistisk terrororganisation, som foruden handlende og tidligere virksomhedsejere bestod af personer med tilknytning til forbryderverdenen. Det er typisk for hele den internationale neofascisme, som satser på terror, at den regner med pjalteproletariatet.

Det samme gælder venstreekstremismen i dag. I Italien strømmer pjalteproletarerne til dens organisationer, fordi de regner med her at få midler til livets ophold, et tilflugtssted, våben og beskyttelse imod politiet. Og visse venstreradikale "teoretikere" siger direkte, at arbejderklassen som revolutionær kraft bør erstattes af pjalteproletariatet og de samfundslag, der står det nært.

Det er f.eks. interessant, at den venstreradikale terrorgruppe "II nucleo armato di proletari" eller forkortet NAP (Proletariatets bevæbnede kerne), Som en overgang havde indflydelse i det sydlige Italien, hvor mafiaen er særlig stærk, var oprettet af pjalteproletarer selv sammen med fascister. Gruppens grundlæggere var kriminelle, som i slutningen af 1960erne foranstaltede uroligheder i næsten alle italienske fængsler og krævede helt at afskaffe fængslerne. NAP hvervede fortsat sine medlemmer blandt de elementer, der er "vraget af samfundet". Man kan sige, at mens de venstreradikale politikere har brug for pjalteproletarerne for at nå deres mål, så er pjalteproletarerne til gengæld parat til at anspore de venstreradikale til blodige aktioner.

Således satser både de neofascistiske og de venstreekstremistiske terrorister på pjalteproletariatet. Vi skal senere se, at maoisterne har lignende planer. Men nogen selvstændig rolle kommer pjalteproletariatet ikke til at spille. Det magter ikke alene at foretage seriøse politiske handlinger. Objektivt vil det altid tjene reaktionen, hvad enten det arbejder for højrekræfterne eller for de såkaldte "venstrekræfter".

Pjalteproletariatet kan ikke være revolutionært. Samfundets vigtigste drivkraft i den kapitalistiske verden er og bliver arbejderklassen i forbund med bønderne og den arbejdende intelligens. Arbejderklassen og pjalteproletarerne står ligesom tidligere hinanden fjernt. I det socialistiske samfund er pjalteproletariatet dømt til at forsvinde efterhånden. Kun i det socialistiske samfund kan dets sociale problem løses.

I den kapitalistiske verden har pjalteproletariatet endnu ikke udspillet sin rolle. De, der søger at udnytte det til deres lyssky forehavender, er parat til alt for at gøre det endnu mere demoraliseret og grusomt end tidligere og til at anspore det til de mest hasarderede terrorhandling. Men den tidsfrist, historien har tilmålt pjalteproletariatet, er ikke ubegrænset.

KAPITEL 4

Hvad vil de „Røde Brigader“?

Oprørske grupper af arbejdsløse unge eller studenter og det hastigt voksende pjalteproletariat, det er de to samfundslag, hvor terroristerne hverver deres tilhængere, som de betragter som deres naturlige sociale støttepunkt. Lad os se lidt nærmere på de forskellige terrororganisationer.

Politisk tilhører de to tilsyneladende modsatte lejre, den længst til højre og den venstreekstremistiske lejr, selv om det ikke altid er så ligetil at skelne de to lejre fra hinanden, for deres metoder og endog deres mål ligner hinanden i mangt og meget.

I dag er der næppe noget kapitalistisk land, hvor der ikke findes venstreradikale organisationer. I de største borgerlige lande opstår der af disse organisationer næsten uundgåeligt terrorgrupper med forgreninger i forskellige byer. De har sjældent mere end nogle få hundrede aktive deltagere, i visse tilfælde et par snese, men til gengæld har de som regel en mængde hemmelige medsammensvorne i forskellige samfundskredse, bl.a. også i de borgerlige. I mange af dem arbejder helt åbenlyst politiprovokatorer.

I den seneste halve snes år har sådanne organisationer opereret i Italien, i Forbundsrepublikken Tyskland ("Røde Arméfraktion" eller "Baader-Meinhof-gruppen"), i Spanien (gruppen GRAPO), i Frankrig (gruppen "L'Action directe"), i USA, Japan (gruppen "Rengo Sekigun") og i en række andre lande i Asien og Latinamerika.

Som følge af særlige lokale betingelser har de venstreekstremistiske terrorister i Italien stået i forgrunden næsten lige fra starten. De fleste af dem tilhører de "Røde Brigader", som i 1978 myrdede tidligere premierminister Aldo Moro og var ansvarlige for en række andre aktioner, der gav genlyd over hele landet. I april 1981 bortførte de C. Cirillo, et fremtrædende medlem af det kristeligt demokratiske parti og tilhænger af Aldo Moros politiske linje. I Italien opererer foruden de "Røde-Brigader" grupperne "Prima Linea", "Autonomia Operaria", "Il nucleo armato di proletari" (NAP) og andre. (Le Nouvel Observateur, 12.-18. januar 1981, s. 31)

Trods deres klingende revolutionære navne har ingen af disse organisationer noget med den kommunistiske bevægelse og arbejderbevægelsen at gøre, men er disse bevægelseres arge modstandere. Nogle af disse organisationer, specielt de mindste, opstår for snart efter igen at forsvinde på grund af arrestationer og indre stridigheder.

De "Røde Brigader" opstod under studenteroprøret i 1968 i Italien og tog deres endelige form i 1970, da de for første gang begyndte at operere med bomber. I 1972 begyndte de hyppigt at bortføre og myrde kendte politikere, regeringsekskursionsmænd og i visse tilfælde faglige ledere. Ifølge deres egne oplysninger begik de alene i månederne maj-juni 1981 2 store røverier, bortførte 4 mennesker, sårede 11 og dræbte 5. I deres egne kredse begyndte de Røde Brigaders medlemmer at gå under betegnelsen "bypartisaner". "Brigaderne" havde optaget en del desperate studenter og ikke mindre vildfarne intellektuelle samt pjalteproletarer.

Ifølge politiet havde de "Røde Brigader" i slutningen af 1970'erne ikke over 1.000 medlemmer. I organisationen hersker der en særdeles streng disciplin, overfor hvilken selv justitsen i terrorgruppen "Folkets rettergang", som den tidligere nævnte Netjajev oprettede i Rusland i 1869, blegner. Et nyoptaget medlem kender i flere år kun nogle få andre medlemmer, indtil han har bevist sin hengivenhed for sagen i praksis. "Brigaderne" er inddelt i "kolonner", som hovedsagelig opererer i storbyerne: Rom, Milano, Torino, Genova og Bologna. Alle er underordnet "Eksekutivkomiteen".

Men det er ikke nogen hemmelighed, at de "Røde Brigaders" "politiske hjerne" skjuler sig i velbevogtede fængsler, som er fyldt med arresterede brigademedlemmer. Det italienske kommunistiske partis blad Rinascita oplyser, at de "Røde Brigaders"

medlemmer "i stedet for at bestræbe sig for at komme ud af fængslet tværtimod netop forsøger at komme derind. De venstreekstremistiske terrorister søger med andre ord ud fra et ideologisk synspunkt at forvandle fængslet til "de rødes basis" eller mere nøjagtigt til en statsfjendtlig celle, en slags illegal regeringscentrum, som styrer statsinstitutionerne og samfundet. Det kan i den forbindelse bemærkes, at den logik, der ligger til grund for deres handlinger, ikke adskiller sig fra den logik, forbryderverdenens hovedmænd går ind for". (Rinascita, N° 4, 23. januar 1981, s. 6).

Fængslet som centrum for en revolutionær regering, der styrer samfundet! Holder de "Røde Brigaders" hemmelighedsfulde "Eksekutivkomité" mon møde i fængslet?

Igennem flere år er det ikke lykkedes politiet at afværge en eneste af de "Røde Brigaders" store aktioner. Det skyldes øjensynlig ikke alene, at denne organisation i stor udstrækning består af fanatikere, som er parat til alt, men også, at dens ledelse har etableret visse forbindelser med politiet og efterretningstjenesten.

En anden stor terrororganisation i Italien er "Prima Linea" (Frontlinie), som opstod i sommeren 1977 i den sydlige del af landet, hvor fattigdommen er størst, men senere har bredt sig til Norditalien. Den beskæftigede sig i begyndelsen hovedsagelig med at ødelægge udstyr på virksomheder og i butikker, sprængte politistationer i luften, men begyndte senere også at give sig af med mord.

„Autonomia Operaria“ (Arbejdernes autonomi) og den tilsluttede gruppe „P-38“ (opkaldt efter dens foretrukne pistol) har specialiseret sig i at gejle studenterne op til sammenstød med politiet. De driver også hetz mod kommunisterne, som de kalder „arbejderklassens fjender“. Gruppens medlemmer som er velbevæbnede, søger at fremprovokere blodige uroligheder under fredelige demokratiske demonstrationer. Den kendte professor Antonio Nepri fra universitetet i Padua afsoner en fængselsstraf for sit tilhørsforhold til „Autonomia Operaria“.

Hvad er det, alle disse organisationer og bander vil?

I oktober 1980 lykkedes det Pierre Blanchet, korrespondent for det franske blad Le Nouvel Observateur, at få et møde i stand i en lille bjerglandsby med Marcello og Alessandro, to „angrende“ venstreekstremistiske terrorister fra organisationen „Prima Linea“, som er flygtet fra Italien. Den ene kommer fra en arbejderfamilie, den anden fra en velhavende borgerlig familie. De er begge 29 år, mens deres tilhængere i Italien er 20-21 år gamle.

Den franske journalists formål med samtalen var at finde ud af følgende: hvordan bliver man terrorist, hvad har ført unge mennesker, som er opfyldt af ædle ideer, ud i dette trøstesløse mareridt, hvad har bragt dem ind i et selskab, som blot ønsker at se blod?

Her følger (med visse forkortelser) nogle konkrete spørgsmål og svar fra interviewet med de to terrorister.

Korrespondenten: De forlod Italien for nogle måneder siden. Hvordan står det til i dag?

Marcello: Vi kæmper for at bryde den helvedesspiral, som terrorismen udvikler sig ad, for at gøre en ende på denne „de lange knives nat“, hvor myten om hævn og blod hersker helt og fuldt.

Alessandro: Før Aldo Moro-sagen forsøgte „Prima Linea“ at tilpasse sig kampens udvikling, den reelle situation. Efter Aldo Moro-sagen kom den til at ligne de „Røde Brigader“.

Korrespondenten: Hvordan det?

Marcello: De „Røde Brigader“'s mål og strategi går ud på at ramme staten lige i hjertet, ramme dens vigtigste mekanismer. Det kom netop til udtryk i Aldo Moro-sagen (? — forf. anm.).

Alessandro: Før Aldo Moro-sagen blev attentater med det formål at myrde anvendt langt sjældnere. Efter den er mord blevet en vane, selv for „Prima Linea“.

Korrespondenten: Disse voldshandlinger tilfredsstillede jer ikke? I fik lyst til at oprette en organisation af militært tilsnit, „Prima Linea“. Hvorfor?

Alessandro: For at fremskynde historiens gang, for at geare op.

Korrespondenten: I ville fremskynde historiens gang, og så en skønne dag fik I en pistol i hånden. ..

Marcello: I 1977-1978 blev der begået flere tusinde store og små attentater... Jeg tror man kan sige, at der i Italien findes omkring 10.000 (? — forf. anm.) terrorister...

Alessandro: . . .På et vist tidspunkt er hele samfundet direkte eller indirekte gennemsyret af terrorisme. ..

Korrespondenten: Det siges, at forgreninger af terrorismen er trængt ind selv i statens ledende kredse...

Alessandro: Glem ikke, at en betydelig del af de yderliggående venstreelementer i Italien kommer fra det velhavende bourgeoisie.

Marcello: Bourgeoisiets afkom, som nødtvungent har bevaret forbindelsen med det miljø, de kommer fra... Tilstedeværelsen af 10.000 terrorister forudsætter eksistensen af et enormt antal kontakter og informationskilder, som har hjulpet dem og dækket over dem. I hver eneste italiensk storby eksisterede der tusinder af mennesker, som hjalp de væbnede grupper på den ene eller anden måde. Og der var ikke blot tale om samfundets bæreme.

Korrespondenten: Hvem var det f.eks.?

Marcello: Virksomhedsejere, dommere, bladledere, sekretærer ved institutioner og domstole, administrationsfunktionærer.

Korrespondenten: Alle disse mennesker begyndte alvorligt at vakle, da terroristerne gik over til systematisk at myrde.

Marcello (efter at have forsikret, at „Prima Linea“ var af den opfattelse, at mord burde være en undtagelse — forf. anm.): Efterhånden som de „Røde Brigader“ gik mere og mere ind for tanken om at tilintetgøre statsapparatet, blev døden noget stadig mere almindeligt.

Korrespondenten: Kan De lide vold?

Alessandro: Vi levede i den...

Korrespondenten: .. Undskyld, men „skydning efter benene“ passer ikke rigtig til forestillingen om en af arbejderkampens former. Arbejderne har ikke for vane at gå rundt med pistoler...

Marcello: Hele vores historie bygger på den kendsgerning, at vi kun har støtte blandt et mindretal af arbejderne.

Korrespondenten: Hvad følte De, da De hørte om mordet på Aldo Moro?

Alessandro: En dyb følelse af isolation (fra folket— forf. anm.). Rådvildhed. Vi havde fået nok af denne dystre forestilling... Det var, som om vi stivnede, frøs til is. Den dag fik vi øjnene op for de „Røde Brigader“'s svaghed. Det var den terroristiske volds afgørende fiasko.

Marcello: Undergrundsbevægelsen bliver i en vis forstand en livsform, som finder sin retfærdiggørelse i væbnet kamp. Tanken om at kunne råde over andre menneskers liv afføder en helt utrolig følelse af magt. I dag er det kun dem, der føler sig bedre tilpas i terrorismens atmosfære end noget andet sted, som ikke vil opgive terrorismen. Det er helte, som lever i en idealiseret militær sekt. I en atmosfære af elitekult. Og de bliver efterhånden stadig grusommere... Den illegale aktivitet gør det ikke muligt for dem at arbejde, den er uforenelig med et stille og adstadigt liv. Og de er nødt til at kompensere deres udækkede behov med overfald, røveri og „skydning efter benene“. Det er en trøstesløs logik.

Korrespondenten: Var der folk i organisationen, som havde specialiseret sig i de mest brutale aktioner, i mord?

Alessandro: Ikke i begyndelsen. Men senere var der... Der opstod en slags kaste. I hver by eksisterede der såkaldte skyttegrupper. I begyndelsen ændrede deres sammensætning sig, men senere blev den permanent. . . De „Røde Brigader“ består af faglige ledere, intellektuelle eller tidligere kommunister. De „Røde Brigaders“ medlemmer var for øvrigt en vis periode forpligtet til at melde sig ind i det kommunistiske parti.

Korrespondenten: Vi talte om våben. Kan De oplyse os, hvorfra De fik penge til dem?

Alessandro: Ved røverier.

Korrespondenten: Foretog Deres organisation mange af dem?

Alessandro: Sikkert flere end politiske aktioner.

Korrespondenten: Blev nogen dræbt?

Marcello: Ja. Det største antal af vores kammerater blev dræbt under røverier.

Korrespondenten: I meddelelserne om de røverier og bortførelser, de „Røde Brigader“ har foretaget, blev der talt meget om terroristernes forbindelser med forbryderverdenen. General Dalla Chiesa har selv indrømmet, at han ville have haft langt vanskeligere ved at optræfle jeres organisationer, hvis det ikke havde været for deres forbindelser med forbryderne.

Alessandro: Vi havde også forbindelse med dem, men kun med mindre lovovertrædere, bøller og smuglere. Der eksisterede endog en terrororganisation, „Il nucleo armato di proletari“, som opstod i fængslerne blandt forbryderne. Men vi havde ingen forbindelse med mafiaen.

Korrespondenten: Havde de „Røde Brigader“ heller ikke?

Marcello: I fængslerne eksisterer der en ikke-angrebsaftale mellem de „Røde Brigader“ og mafiaen, men heller ikke mere.

Korrespondenten: De „Røde Brigader“ bortførte folk for at få løsepenge. De måtte uundgåeligt kontakte forbryderkredse?

Alessandro: Men ikke forbryderverdenens „øverste sfærer“.

Korrespondenten: De talte om smuglere... Jeg tror, at mafiaen i Napoli holder øje med smuglerne og kontrollerer småtyvene.

Marcello: Det er muligt... Det italienske kommunistiske parti vil ikke erkende, at terrorismen i Italien er et samfundsfænomen, at den har politiske og sociale rødder. Partiet har altid ment, at terrorisme er en forbrydelse, og at alle terrorister er forbrydere. Det er det hele.

Korrespondenten: Det er sikkert meget vanskeligt at komme ud af denne klemme...

Marcello: Til trods for arrestationer og angivelser ophører terrorismen i Italien ikke. Tværtimod er der fare for, at den bliver endnu mere brutal... Folk vænner sig til vold... Vi gik ud fra ideen om massevold... Vi nåede til fysisk, dødbringende vold, til den væbnede styrkes kult.

Korrespondenten: Men kan I kræve fuldstændig straffrihed? ..

Marcello: Vi ønsker blot, at den italienske stat skal anerkende terrorismen som et socialt fænomen. ..

2.

Når man læser sådanne bekendelser af venstreekstemister, er det første, der falder en i øjnene, den fuldstændige og forbløffende mangel på videnskabelig socialistisk tænkning.

I stedet for „at ramme staten lige i hjertet, ramme dens vigtigste mekanismer“, sker der en forvandling af organisationen til en kaste af professionelle røvere og mordere, indsluttet i en snæver kreds, som er „slået af rådvildhed“. En kaste med stadig mere despotiske og brutale ledere, som opererer i fuldstændig „isolation“ fra masserne og er besat af „en helt utrolig følelse af magt“ over deres kampfæller.

I stedet for praktisk deltagelse i den revolutionære politiske bevægelse er der tale om ildevarslende voldshandlinger, som skaber panik i befolkningen.

Udgangssynspunktet er: jo flere blodige uroligheder, desto nærmere er socialismen.

I stedet for at bekæmpe de profascistiske kræfter fremmer venstreekstemisterne i virkeligheden deres strategi, der går ud på at oprette en række militærdiktaturer i Vesteuropa, som vil blive støttet fra USA. I stedet for „at fremskynde historiens gang“ medvirker venstreekstemisterne til at fremskynde kontrarevolutionens angreb. Det er langt fra tilfældigt, at en betydelig del af disse elementer kommer fra det velhavende bourgeoisi.

Venstreekstemisterne nærer samtidig et blindt had til arbejderbevægelsen og hovmodig foragt for arbejderklassen, som afviser „at fremskynde historien“ ved hjælp af mord og røverier.

.. For de såkaldte autonomister i Frankrig og Italien, (dvs. den ovennævnte venstreekstremistiske fraktion „Autonomia Operaria“, hvis chefideolog er den tidligere nævnte professor Antonio Negri fra universitetet i Padua — forf. anm.), skriver Norbert Madloch i bladet Horizont, som udkommer i DDR, „er det typisk, at de nærer en elitær ringeagt for arbejderklassen. Proletariatet i de kapitalistiske lande bliver af dem for det meste blot betragtet som en passiv, i det kapitalistiske system velintegreret masse, som der ikke er meget at vente af, og som man højst kan have medlidenhed med. I italienske autonomisters egen fremstilling udvikles følgende konceptionelle grundlinjer for „autonomi fra arbejderbevægelsens hidtil eksisterende organisationer og kampformer“: for det første besvarer vi statens vold med bevæbnet guerillakamp; for det andet anser vi fagforeningsfolk for tilhængere af forsoningspolitik og for bestikkelige sjæle; for det tredje mener vi, at arbejderne er privilegerede, har en god løn og er velsituerede. Vi har intet tilfælles med disse mennesker.

For pseudoteoretisk at begrunde deres arbejderfjendtlige politik, som først og fremmest er rettet mod de kommunistiske partier, erklærede autonomisterne, at det ikke er monopolerne, de store kapitalbesiddere, der er samfundsfremskridtets vigtigste fjender, men de arbejdende proletarer... For at omstyrte det kapitalistiske system må hovedkampen føres mod de traditionelle arbejderorganisationer og deres politik for at forbedre de arbejdendes levevilkår. Det er nødvendigt at likvidere arbejdet og arbejdsmulighederne. Ud fra en sådan indstilling til proletariatet betragter de heller ikke arbejderklassen som vor tids revolutionære hovedkraft, men først og fremmest pjalteproletariatet samt bourgeoisiets arbejdssky og snyltende afkom“.

Til forskel fra tidligere tiders anarkister har vor tids venstreekstremister endnu ikke været i stand til — og vil næppe blive det — at udarbejde et præcist teoretisk enhedsprogram. Det ovenfor anførte citat karakteriserer helt præcist deres forhold til arbejderbevægelsen. Norbert Madloch anfører også en udtalelse af R. Lenz, som tilhører disse kredse: „Idet kapitalismen i stadig højere grad medfører en strukturel arbejdsløshed, sørger den i det mindste for, at ikke alle unge arbejdere bliver borgerliggjorte, men at der vokser et protestpotentiel op“. Der satses med andre ord ikke på arbejderklassen, men på pjalteproletariatet, indbefattet forbryderverdenen.

Det er ikke vanskeligt at finde denne vanvittige „ideologis“ historiske rødder.

Vi har allerede nævnt den rolle, den russiske revolutionære anarkist Netjajev havde bestemt pjalteproletarerne og landstrygerne til at spille. I slutningen af 1860erne skrev han sammen med Bakunin, ligeledes en kendt russisk revolutionær anarkist, en løbeseddel om „Det revolutionære spørgsmåls stilling“. Det hed her:

„Røveri er en af de mest ærefulde former for russisk folkeliv. Røveren er folkets helt, beskytter og hævner... Den, der ikke forstår røveriet, han forstår heller ingenting af den russiske folkehistorie... Kun i røveriet ligger beviset på folkets levedygtighed, lidenskab og styrke... Røveren i Rusland er den sande og eneste revolutionær, revolutionær uden fraser, uden litterær retorik, en uforsonlig revolutionær, utrættelig og uimodståelig i praksis, en folke- og samfundsrevolutionær, men ikke en politisk og ikke en standsrevolutionær (dvs. ikke en klasserevolutionær — forf. anm.)... Røverne i skovene, byerne og landsbyerne, spredt over hele Rusland, og røverne, som er indespærret i rigets utallige fængsler, udgør en enig og udelelig, fast forbunden

verden, den russiske revolutions verden... Den, der ønsker en alvorlig sammensværgelse i Rusland..., han må gå til denne verden. .

Det blev understreget i et andet værk af Netjajev og Bakunin, „Revolutionens principper“: „Idet vi ikke godkender anden virksomhed end tilintetgørelse, erkender vi, at den form, hvori denne virksomhed skal ytre sig, kan være højst forskelligartet: gift, dolk, reb etc.“ I andre af Netjajevs skrifter tales der om „at slippe det løs, som man i dag kalder dårlige lidenskaber, men som er nødvendigt“, om, hvor vigtigt det er „at handle således, at der ikke bliver sten på sten tilbage“, og endog om, at „mange vil få tungen revet ud“. I Netjajevs brochure „Revolutionens katekismus“ hedder det:

„En revolutionær... kender kun én videnskab: tilintetgørelsen... Han er ingen revolutionær, hvis han endnu hænger ved noget i denne verden. Han må ikke vige tilbage for, hvor det drejer sig om det, at sønderrive et bånd, der hører til hin gamle verden, for at tilintetgøre en institution eller et menneske. Han bør hade alt og alle lige meget. Og det er så meget desto værre for ham, hvis han i hin verden har slægtskabs-, venskabs- eller kærlighedsbånd; han er ingen revolutionær, hvis disse bånd kan holde hans arm tilbage.“ Det hedder videre: „I sit væsens inderste har han ikke blot i ord, men også i gerning fuldstændig brudt med den borgerlige orden og med hele den civiliserede verden, med de i denne verden almindeligt anerkendte love, skikke, moral og sædvaner“.

Hvad adskiller egentlig denne forkyndelse af tøjlesløs røveri og vold fra venstreekstremisternes program i dag i Italien, Forbundsrepublikken Tyskland, Frankrig og andre lande? Der er gået over 100 år, siden Netjajev og Bakunin skrev disse ting, som blev skarpt fordømt af Marx. Der er sket radikale ændringer i verden. Men vor tids venstreekstremistiske terroristers tanker og appeller er de samme som for over 100 år siden. Det er de samme udtalelser og udtryk, undertiden ord til andet. Den samme manglende tiltro til proletariatet, det samme forbitrede fjendskab til marxismen, den samme grove hasardpolitik, som på forhånd er dømt til at slå fejl, og den samme hensynsløse udnyttelse af umodne unge.

Det er ikke tilfældigt, når den unge vesttyske neoanarkist Horst Binek, som står venstreekstremisterne nær, i sin lovprisning af Bakunins og Netjajevs ideer skriver: „Anarkiets sprog er at handle, at handle vilkårligt, på trods af logik, at ødelægge syntaksen; at være anarkist vil sige at være imod kausalitet, at bremse naturens skæbnesvangre gang et øjeblik...“

Netjajevs anarkisme opsuger det 20. århundredes pjalteproletarånd og skyder friske skud i dag. Det er ikke tilfældigt, at venstreekstremistiske terrororganisationer som de „Røde Brigader“ og „Prima Linea“ kopierer den gruppe, som Netjajev oprettede i Moskva i 1869, „Folkets rettergang“.

Venstreekstremisternes terrororganisationer kopierer ikke blot Netjajevs politiske ideologi, men også hans organisationssystem. Netjajev-organisationens love foreskrev fuld åbenhed „fra medlemmernes side overfor organisatoren“ og udelukkede samtidig „alle spørgsmål fra medlemmerne til organisatoren“. De menige medlemmer skulle kun kende „de dele af sagen, som det faldt i deres lod at udføre“. Da Netjajev arrangerede mordet på studenten Ivanov (Sjatov i Dostojevskijs roman „De besatte“), motiverede han dette med ønsket om „at cementere organisationen med blod“, men selv flygtede han straks til udlandet. I Netjajevs kommende

„kommunistiske" samfundssystem skulle det være obligatorisk at arbejde, i modsat fald ville man blive dræbt (noget lignende blev praktiseret under Pol Pot-regimet i Kampuchea), alle sager skulle afgøres af en helt uafhængig og ukendt „komité", som skulle regulere alle menneskelige relationer i samfundet. I dag bygger de „Røde Brigaders" organisation på lignende principper.

Også i Vesttyskland grænser venstreekstremismen, som her ligeledes er opstået blandt desperate studenter, der står helt isoleret fra arbejderbevægelsen, direkte til kriminalitet. Under slagordet „tilintetgør alt, hvad der tilintetgør jer" blev der i 1970 oprettet en terrororganisation ved navn „Røde Arméfraktion" eller bedre kendt som „Baader-Meinhof-gruppen". Den påberåbte sig at handle i egenskab af „revolutionær avantgarde" og „bypartisaner" og begyndte at myrde fremtrædende borgerlige ledere, at plyndre banker og sparekasser og at stjæle våben og biler. Gruppens aktioner kostede mange mennesker livet. Aviskongen Axel C. Springer og CSU-lederen Franz Josef Strauss blev af gruppen truet med bortførelse med det formål at få store løsepenge. Efter forudgående forhandlinger blev der indgået en slags alliance med forbryderverdenen. Alt dette gav et af Springer-koncernens blade anledning til at advare læserne om „terrormarxismens fremkomst".

„Baader-Meinhof-gruppen" havde på intet tidspunkt over 200 medlemmer. Det var studenter fra intellektuelle familier samt pjaltproletarer. Ikke så få af medlemmerne var mindreårige. Gruppens aktioner førte i praksis kun til en forstærkelse af politiapparatet, udvidelse af det hemmelige politis (Verfassungsschutz) aktivitet med sindelagskontrol og deraf følgende Berufsverbot og vedtagelse af ekstraordinære love. Allerede få år senere konstaterede det førende borgerlige blad Frankfurter Allgemeine ironisk, at Baader-Meinhof-anarkisterne til syvende og sidst havde opnået en styrkelse af den samfundsordning, de havde arbejdet på at nedbryde. 1

Professor Renate Riemeck skrev i et åbent brev til gruppens leder, Ulrike Meinhof, at de reaktionære kredse i Forbundsrepublikken burde „have opfundet „Røde Arméfraktion", hvis den ikke havde eksisteret i virkeligheden". De vesttyske venstreekstremistiske terroristers eksperiment blev virkelig en fiasko.

Også de japanske „kæmpere", en international organisation opkaldt efter en mand ved navn Carlos og andre grupper af samme slags beskæftiger sig med direkte kriminelle handlinger, bl.a. bortførelser med det formål at få løsepenge. I Frankrig opererer en lokal organisation af de tidligere nævnte „autonomister". Det franske indenrigsministerium oplyser, at mens der i begyndelsen af 1970erne årligt blev begået fra 100 til 200 væbnede overfald, så blev der alene i 1978 begået 637 sådanne forbrydelser. Terrorismens kadrer hverves overalt hovedsagelig blandt de deklasserede og halvdeklasserede elementer, som maskerer sig som neoanarkister.

Det er ikke underligt, at de venstreekstremistiske terrorister nærer et voldsomt had til kommunisterne. For ikke så lang tid siden fik det italienske blad L'Europeo en fotokopi i hænde af en hemmelig „strategisk plan", udarbejdet af de „Røde Brigaders" stab. I dette dokument blev Italiens kommunistiske parti rent faktisk erklæret for det vigtigste mål for gruppens aktioner. Dokumentet indeholdt næsten åbenlyse mordtrusler mod italienske kommunister. Det blev offentliggjort under overskriften „De „Røde Brigaders" plan mod Italiens kommunistiske parti". (Morning Star, 2. februar 1981, s. 4).

Det hed i dokumentet: „Det kommunistiske parti er ikke et centralt politisk apparat for den herskende klasse ligesom de kristelige demokrater eller et militært tvangsapparat ligesom politiet, men det ændrer hverken den militære eller den politiske karakter af det angreb, som må rettes mod det“. Hvad er „et angreb af militær karakter“, om ikke direkte terror mod kommunisterne?

Også en anden ting er værd at lægge mærke til. Det viser sig, at venstreekstremisterne, i det mindste i Italien, slet ikke benægter, at de uroligheder, deres terror har fremkaldt i landet, før eller senere vil medføre, at generalerne tager magten og opretter et fascistisk regime. De „Røde Brigaders“ ledere indrømmer koldblodigt, at sådan kommer det til at gå. Men de erklærer i samme åndedræt, at det gør ikke noget. Jo snarere det fascistiske diktatur kommer, desto bedre, for det vil bringe folkerevolutionen nærmere!

Sådanne betragtninger kan måske til en vis grad forklare, hvorfor venstreekstremistiske og neofascistiske terrorister så ofte samarbejder.

Da Hitler kom til magten i Tyskland i 1933, mente mange tyske kommunister, at der ikke ville gå mere end et år, før den proletariske revolution ville komme og feje Hitler bort. Men Hitler holdt sig ved magten i 12 år, myrdede et stort antal kommunister og beredte verden den 2. verdenskrig. I dag hersker kapitalismen fortsat i en stor del af nazisternes gamle rige, nemlig i den del, der ligger vest for Elben, og nazismen rejser på ny hovedet. Vor tids venstreekstremister har ikke draget nogen som helst lære af fortiden og er uden tøven parat til handlinger, som gavner fascisternes. Det fremgår klart af deres dokumenter.

Venstreekstremisterne gavner også andre end fascisternes. Der er vægtige grunde til at formode, at der eksisterer visse forbindelser mellem den amerikanske efterretningstjeneste CIA og de „Røde Brigader“. Da det italienske blad L'Europeo for nogle år siden spurgte CIA's tidligere chef William Colby, hvad han havde brugt CIA-pengene til i Italien (det drejede sig om snesevis af millioner dollars), svarede han: „Der, hvor der eksisterede en kommunistisk organisation, finansierede eller oprettede vi en antikommunistisk organisation“. På spørgsmålet, om CIA kontrollerede, hvad sådanne organisationer brugte pengene til, svarede han: „Vi gav dem fuld handlefrihed" (øjensynlig også frihed til at kalde sig venstreorienteret — forf. anm.).

Da de „Røde Brigader“ i marts 1978 bortførte tidligere premierminister Aldo Moro, som gik ind for at optage kommunister i regeringen, skrev det borgerlige blad La Discussion direkte: „Det vil ikke være nogen overdrivelse at mene, at der bag forkortelsen BR (Brigate Rosse — de „Røde Brigader“ — forf. anm.) skjuler sig noget endnu frygteligere, nemlig en fremmed stats efterretningstjenestes midler, effektive dygtighed og mål.“ Bladet turde dog ikke skrive „CIA“. Der er ingen tvivl om, at CIA har kontakt til både højreterrorismen, dvs. den fascistiske terrorisme, og til venstreterrorismen.

Kommunisterne har lige fra begyndelsen været imod at gøre nogen som helst indrømmelser overfor de „Røde Brigader“ og at handle med dem og har i stedet krævet, at der træffes effektive foranstaltninger imod dem. Italiens kommunistiske partis generalsekretær, Enrico Berlinguer, afslørede i 1977 offentligt provokatørerne, som skjuler sig bag venstreradikale slagord. I et brev, som blev offentliggjort i L'Unitá, erklærede han, at de, som begår voldshandlinger, bruger våben og systematisk foretager handlinger mod arbejderbevægelsen, Italiens kommunistiske

parti og dets ledere, kun kan betegnes som „neofascister“. I praksis gavner venstreekstremisterne kun højrekræfternes interesser.

De engelske kommunisters blad Morning Star skrev den 9. februar 1981: „Højrefløjen (i Italien — forf. anm.) er sig bevidst, at de „Røde Brigader“ laver den bedste antikommunistiske propaganda siden 2. verdenskrig“.

I januar 1981 drøftede Italiens kommunistiske partis teoretiske organ Rinascita spørgsmålet om den venstreekstremistiske terrorisme og konstaterede, at dens karakter og omfang var blevet undervurderet i borgerlige kredse, som mente, at „der i løbet af kort tid kunne gøres en ende på dette fænomen ved at gribe til militær magt“. Og dog kan man, „når man taler om terrorisme, ikke undgå at bemærke de illegale (venstreekstremistiske — forf. anm.) organisationers dybtgående og måske uafvendelige krise. Det er helt åbenlyst — og i den seneste tid har det ikke skortet på beviser herpå — at udfaldet af det væbnede sammenstød mellem terrorismen og staten er afgjort på forhånd; ganske vist er det ikke helt klart, hvor meget demokrati der bliver tilbage efter dette sammenstød, og hvordan det kommer til at se ud.“ (Her tænkes naturligvis på muligheden af et militærdiktatur).

De italienske kommunisters blad understregede samtidig, hvor håbløs de „Røde Brigader“s kurs mod ren terrorisme er samt deres „tilintetgørelseskampagner“ rettet mod en række statsinstitutioner, funktionærgrupper og personer af bestemte professioner, som fra tid til anden betragtes som det afgørende led, der må tilintetgøres for dermed at undergrave det borgerlige demokrati. Det er ensbetydende med ideen om fascisering af staten, og formerne for dens realisering minder om morderbanders handlinger.

Samtidig konstaterede Rinascita noget meget vigtigt, nemlig at der sker en reducere, bl.a. også på virksomhederne, af den „grå masse“, som forholder sig mere eller mindre neutralt til terrorhandlinger. De unge nægter i stadig højere grad at betragte den væbnede (terroristiske) kamp som den rigtige og korteste vej til at nå de revolutionære mål, som oven i købet er blevet stadig mere diskutabile og mindre tiltrækkende. Et fænomen som „den angrende terrorist“ kan kun forklares på baggrund af denne komplicerede situation, skrev bladet.

Der er med andre ord tale om, at de „Røde Brigader“ indflydelse på en del af de sociale lag, der støtter dem, nemlig de unge og de intellektuelle (dog ikke pjalteproletariatet), er begyndt at aftage. Hvis det er rigtigt, så er det et vigtigt fremtidsperspektiv. Den venstreekstremistiske terrorisme har eksisteret i Italien i over en halv snes år. Her er dens centrum, dens „ideologiske“ ledelse. Det er en kendsgerning, at den ikke har gjort arbejderbevægelsen i sit land andet end fortræd. Hvor lang tid vil historien endnu give de „Røde Brigader“?

KAPITEL 5

Højrekræfterne raser

Hvilke terrororganisationer i den kapitalistiske verden er mest aktive, fascistene eller venstreekstremisterne? Hvad angår Italien, så er det venstreekstremisterne, som for tiden fører an. Ifølge de officielle tal var der i slutningen af 1980 her arresteret 1.087 venstreekstremister, og 170 var efterlyst, mens antallet af arresterede fascistiske terrorister var 267, og 68 var efterlyst. (Le Nouvel Observateur, 12.-18. januar 1981, s. 31).

Det er vanskeligt at sige, hvordan det kommer til at gå fremover. I de fleste andre lande i Vesteuropa er de højreekstremistiske terrorister klart i overvægt. Og allerede nu er det klart, at de neo-fascistiske ledere først og fremmest satser på terrorismen. Hvorfor?

Man har længe diskuteret, om neofascismen vil overleve i indeværende århundredes resterende årtier. Vil den være i stand til at iværksætte et virkeligt angreb, at hævne for 1945, eller er vi blot vidne til dens langtrukne døds kamp? Menneskeheden og specielt europæernes fremtid er i høj grad afhængig af svaret på dette spørgsmål.

Der har været talt om disse emner lige siden krigen. Meningerne har været delte. Mange mente, at fascismen som følge af krigen var om ikke dræbt gå stedet, så i hvert fald lemlæstet i en sådan grad, at den i vor tid ikke ville være i stand til at gøre sig gældende på den internationale arena.

Det er f.eks. sandt, at bortset fra Italien er der ikke noget land i den kapitalistiske verden, som i dag har et stort fascistisk parti; selv i Spanien og Portugal, hvor fascismen herskede også efter krigen, brød den sammen i 1970'erne. Det er også sandt, at småborgerskabet, som tidligere i hobetal tilsluttede sig fascistiske organisationer, nu i mange tilfælde snarere bevæger sig mod venstre, over til fredstilhængerne, end mod højre, eller også forholder det sig apatisk. Og endelig er det betegnende, at monopolkapitalen også ligesom tager fortiden i betragtning og i dag er mere tilbøjelig til at støtte „fredelige“, solide borgerlige partier end fascistiske banditter.

Ikke desto mindre står vi i dag overfor den kendsgerning, at fascismen efter en langvarig besvimelse nu er ved at komme til sig selv igen. Der er endog grund til at formode, at den forbereder et nyt angreb på menneskeheden om ikke i morgen, så i hvert fald i de nulevende generationers tid. Men hvordan har den i sinde at gøre det?

Den fascistiske terrorismes vigtigste arnesteder er i dag samme sted som før krigen, nemlig i det borgerlige Tyskland og i Italien. Det er naturligvis ikke tilfældigt. Hitlers og Mussolinis arvtagere betragter sig ganske naturligt som direkte viderefører af deres sag.

De italienske reaktionære har ikke glemt Mussolinis udtalelse til bladet *II Popolo di Alessandria*, få dage før han blev arresteret og henrettet: „20 års fascisme (i Italien — forf. anm.) har været alt for lidt... En større mand end jeg vil engang føre den fascistiske idé til sejr. Hvis de allierede sejrer, så er en tredje verdenskrig uundgåelig. Og så slår Italiens time, hvis det finder en mand, som vil spille trumfen ud“. (*Die Gegenwart*, 1. december 1948, s. 10).

Friedrich Nietzsche, alle reaktionæres yndlingsfilosof, sagde: „Kirkegården er opstandelsens forudsætning.“ Mussolini, som i 1919 stillede sig i spidsen for de italienske sortskjorter, håbede i sine sidste levedage, at der under forrådnelsesprocessen i det kapitalistiske system efter 2. verdenskrig ville fremkomme neofascistiske mikrober, som det ville lykkes på ny at forgifte menneskene. Hitler gav udtryk for nøjagtigt det samme håb i sit sidste „testamente“. Og de fik begge ret på dette punkt. Den gamle fascisme findes ikke længere, men neofascismen, som har afløst den, nedlægger ikke våbnene.

Det er vanskeligt at sige, hvor mange af de 30.000 aktive terrorister i Italien der skal henregnes til venstreekstremisterne og hvor mange til fascisterne, for ingen af dem

går rundt og legitimerer sig. Ifølge aviserne opererer der over en snes forskellige højreekstremistiske bander i Italien.

Den største af dem menes at være „Ordine Nuovo“ (Ny orden), en afdeling af en international terrororganisation af samme navn, som blev oprettet for en del år siden af tidligere SS-ere og franske reaktionære; den kommer vi til senere. I 1974 tog denne bande i Italien navneforandring til „Ordine Nero“ (Sort orden), øjensynlig en hentydning til dens „ideologiske“ oprindelse fra Mussolinis sortskjorter.

„Ordine Nero“ opfordrer til „åbent sammenstød med de revolutionære“. Bandens leder, Pino Rauti, deputeret og tidligere medarbejder ved det konservative italienske dagblad II Tempo, er for øvrigt kendt for at have kaldt demokratiet „en infektion af sjælen“. Det var denne bande, der stod bag bombeeksplosionen på banegården i Bologna den 2. august 1980, hvor 85 mennesker blev dræbt og omkring 200 såret. Pino Rauti er den dag i dag på fri fod. Giorgio Almirante, lederen af Italiens neofascistiske parti (MSI), blev i juli 1981 stillet for en domstol, anklaget for at have ydet finansiel bistand til de terrorister, der i 1972 dræbte tre politifolk. I næsten 10 år rørte man ham ikke.

Det er bemærkelsesværdigt, at der blandt „Ordine Nero“s „ideologer“ og sandsynligvis også blandt de medskyldige i bombeeksplosionen i Bologna er flere akademikere: professor i kriminalantropologi ved Roms Universitet, Aldo Semerari, lærer i filosofi og historie, Paolo Signorelli, og Claudio Mut-ti, som underviser i litteratur ved Parmas Universitet. En anden italiensk neofascist er Julius Evola, „Mussolinis filosof“ og forfatter til bogen „Rivolta contro il mondo moderno“ (Oprør mod den »oderne verden), som udkom allerede før krigen i Italien og Hitler-Tyskland. De neofascistiske mordere finder således også medskyldige i akademikermiljøet. Det bekræfter endnu engang, hvor langt forrådnelsen er nået inden for det højreorienterede italienske bourgeoisie, også blandt dets fremtrædende „intellektuelle“.

Blandt de mange andre neofascistiske terrorbander i Italien kan nævnes „Avanguardia Nazionale“, „Europa Civiltà“, „Squadre di Azione Mussolini“, „Esercito Glandestina Anticomunista“ og andre. For alle deres medlemmer gælder det, at blodig terror er blevet en profession. De går ikke i sorte skjorter, bruger ikke ordet „fascisme“ og ændrer af og til navnene på deres organisationer. Men samtidig går der knap en dag, uden at de foretager en terrorhandling et eller andet sted i Italien.

Der planlægges besættelse af hele bykvarterer, erobring af nøglepositioner, systematiske overfald på demokratiske organisationers kontorer og attentater, som skal skabe en atmosfære af begyndende borgerkrig. Den italienske senator Ugo Pecchioli siger direkte, at alle sådanne voldshandlinger tager sigte på at skabe „en kaotisk situation“. Denne „spændingsstrategi“ anvendes også systematisk af neofascistiske terrorister i andre lande.

Et eksempel på denne strategis anvendelse i praksis.

For ikke så længe siden var der stort røre i Italien på grund af terrorhandlinger, udført af en bande, som kaldte sig „Italiens bøddler“. Den optrådte også under navnene „Terrorens profeter“, „Den sorte Hånd“, „Hævnerengle“ og „Nationalkomiteen til Italiens renselse“. Det lyder alt sammen som titler på vulgære romaner for umodne unge. Men politiet konstaterede, at der virkelig eksisterede en

sådan organisation. Dens speciale var at sende "dødsdomme" til progressive ledere. Et af disse breve lød således:

„Italien har ikke brug for jer. Nu, hvor vi kender jer alle sammen, gemene kryb, vil vi forfølge jer, ikke i ord, men i handling. Vi vil ikke nøjes med at true jer, men vil gennemføre en hel række aktioner, hvorefter I, selv når I går på gaden, frygtsomt vil se jer omkring. Og prøv ikke på at henvende jer til myndighederne, for ingen vil redde jer. I har forældre, koner, børn og kærester; og hvis det bliver nødvendigt, vil vi uden at tøve også handle mod dem, endnu før vi fysisk gør det af med jer selv... Vi finder jer overalt!" Og en sætning fra et andet brev: „Ja, vi var de første, som begyndte at handle åbenlyst, men vi er sikkert ikke de sidste, som har i sinde at kvæle jer alle". Der er ikke tale om drengestreger, men om breve, som af postvæsenet bringes ud til fremtrædende personligheder i et af den kapitalistiske verdens mest civiliserede lande. I det italienske indenrigsministerium fik journalister i sin tid forevist en liste med navnene på 223 mennesker, som „Italiens bødler" allerede havde dømt til døden. Blandt dem var det italienske kommunistiske partis ledere Luigi Longo, Enrico Berlinguer og Umberto Terracini, socialisternes ledere Pietro Nenni, Francesco de Martino og Riccardo Lombardi, progressive journalister, demokratiske dommere, faglige ledere, venstreorienterede borgmestre og folk fra kunstens verden. Ifølge samme kilde havde „Italiens bødler" forberedt 1.000 dødsdomme.

De dødsdømte fik tilsendt brevbomber, kuverter med patronhylstre, knivsægge og tegninger af en galge med hængte. I et brev til skuespillerne i gruppen „La Commune" stod der: „Vi brænder jeres huse og jeres biler af. Vi tvinger jer til selv at opleve det, I fortæller om i jeres gemene forestillinger". Den kendte skuespillerinde Franca Rame fra Milano blev udsat for grov vold fra disse banditter og blodig og forslået efterladt på fortovet.

At skræmme tilhængerne af fred og fremskridt, for enhver pris at tvinge dem til at trække sig tilbage fra det offentlige liv og at sætte skræk i deres nærmeste, det er det første og umiddelbare mål for vor tids SS-ere, elever af dem, der udmærkede sig i Auschwitz. Et italiensk blad meddelte, at „Italiens bødler" havde spundet hele Appenninerhalvøen ind i et edderkoppespind. Organisationen optog unge i alderen 20 til 26 år blandt prøvede neofascister. De blev sluttet sammen i celler, bestående af 6 mand. I hver celle er der to eksperter i gadeprovokationer, to „stødarbejdere", dvs. mordere, samt to „bilister", hvoraf den ene viderebringer ordrer til cellens førstnævnte 4 medlemmer og foretager observationer på strategiske steder, mens den anden er cellens leder og kontaktmand til distrikts-ledelsen.

Det er ikke en taktik for almindelige gadeprovokationer, som er afhængige af tilfældige omstændigheder, men et helt udarbejdet system af masseterrorisme, som kombinerer SS's gamle erfaringer med de amerikanske gangsters praksis og mafiaens metoder. Det er tydeligt, at de skoler, som er oprettet af Otto Skorzeny og Leon Degrelle, to gamle nazister, som flygtede fra det besejrede Hitler-Tyskland, ikke har arbejdet forgæves i de seneste år. Det er konstateret, at der i bjergene og i øde områder i Italien er oprettet lejre, hvor militærs eksperter, fortrinsvis fra faldskærmsstyrkerne, oplærer unge fascister i terrorisme. Der er også kvinder blandt eleverne i disse lejre.

Det legale neofascistiske parti, MSI, benægter naturligvis kategorisk enhver forbindelse med „Italiens bødler" og andre lignende organisationer. Men trods det

opfordrer MSI's leder, Giorgio Almirante, øjenlyst sine unge tilhængere til at oprette „brigader af tapre mænd“, til at operere „uden for fabriks- og skoleportene“ og til ikke at frygte et frontalt „fysisk sammenstød“ med kommunister og demokrater.

37 år efter Mussolinis fald truer der de italienske venstrekræfter en bartholomæusnat. Og det sker ikke under en akut international krise, men i ganske almindelig fredstid.

2.

I Vesttyskland har forberedelserne til en bartholomæusnat indtil nu ikke været nær så omfattende og åbenlyse som i Italien. Det kan ved første øjekast forekomme mærkeligt, for i sin tid var det lige omvendt. I 1930-erne og 1940erne kunne Mussolinis bødler slet ikke komme op på siden af nazisterne. SS-erne var verdenshistoriens værste terrorister. De myrdede og lemlæstede ikke tusinder, men millioner af mennesker over det meste af Europa og traf forberedelser til at udrydde hele folkeslag. I dag er styrkeforholdet mellem de italienske og de tyske fascister et andet.

Den vigtigste forskel er uden tvivl, at mens Italien i dag har et stort fascistisk parti med flere hundrede tusinde medlemmer og omkring 2 millioner stemmer ved parlamentsvalgene (Det var ikke for ingenting, en tidligere italiensk minister i marts 1978 i et interview til bladet L'Espresso sagde: "Italien ligger i dag desværre på førstepladsen, i hvert fald i Europa, hvad angår kriminalitet, også politisk kriminalitet".), så er Vesttysklands neonazistiske parti, NPD, ret lille. Det havde i 1977 kun 9.000 medlemmer, og det er endnu ikke lykkedes partiet at komme over spærregrænsen på 5% ved forbundsdagsvalget, selv om det ligesom de øvrige partier modtager millionbeløb af staten til valgkampen.

NPD tager sig endnu i agt for at foretage direkte terroroperationer, dertil er styrkeforholdet i Vesttyskland, som endnu ikke har glemt nazismens rædsler, for ufordelagtigt for det. De vesttyske neonazister frygter folket, og foreløbig træner de fleste af dem blot. Men de forbereder ikke desto mindre terroroperationer til den dag, hvor deres time er inde ifølge deres beregninger. Vi vender senere tilbage til, hvad det er for en time, de venter på.

Der er også en anden åbenlys årsag til, at de højreekstremistiske terrorister i Forbundsrepublikken „står tilbage“ for deres italienske kolleger. Italien har den vestlige verdens stærkeste kommunistiske parti med over 1,76 millioner medlemmer. Det er landets næststørste parti, og de brede arbejdende masser har i årevis krævet, at det bliver optaget i regeringen. Det har vakt frygt i indflydelsesrige reaktionære kredse, bl.a. hos de lokale NATO-generaler, og har fået dem til at se igennem fingre med de fascistiske terrorister.

I Vesttyskland er situationen en anden. Og alligevel findes der allerede her tre eller fire fanatiske neonazistiske grupper, som udmærket kan komme til at udgøre kernen i en stor terrororganisation. Og det er det, de forbereder sig til ved at oplære de unge, som kommer til dem, i terrorhandlinger.

I Forbundsrepublikken forekommer der stadig hyppigere uroligheder, anstiftet af neonazister. Allerede i 1977 konstaterede myndighederne en fordobling af sådanne provokationer på blot et år. Man har påvist, at neonazistiske bander samler våben, ammunition og sprængstof og med dette for øje endog overfalder

militærforlægninger. Der sker stadig hyppigere bombeoverfald på det kommunistiske partis kontorer samt ildspåsættelser. I april 1981 skete der en serie bombeeksplosioner i en række vesttyske byer.

Antisemitismen blusser op på ny, selv om der næppe er mere end 25.000 jøder tilbage i Vesttyskland. Der forekommer atter tilfælde, hvor jødiske kirkegårde skændes. Når der bringes udsendelser, som afslører fascismen, sprænges TV-master i luften. Da vesttysk TV bragte en dokumentarfilm om Hitlers plan om total udryddelse af jøderne, skete der eksplosioner. Det socialdemokratiske dagblad Neue Ruhr-Zeitung skrev i den anledning: „Efter eksplosionerne kan ingen længere fremstille hverken de gamle nazister eller neonazisterne som en slags kuriosum, som en næppe mærkbar, kedelig, men tålelig smitte i et samfund, som praler med sin mangfoldighed af meninger“.

Den 26. september 1980 skete der en bombeeksplosion i München i et område, som sædvanligvis er rammen om folkefester, og hvor der ligger en synagoge lige ved siden af. Eksplosionen skete på et tidspunkt, da tusinder af mennesker var forsamlet på stedet. 13 mennesker blev dræbt og 215 såret. Det var en aktion helt i nazistisk ånd. Det kan ganske vist se ud, som om neonazisterne i dette tilfælde blot fulgte deres italienske kollegers eksempel. Men hvordan det end forholder sig, så „træner“ de. Og ingen i Forbundsrepublikken er i stand til at sige, hvad de vil foretage sig i morgen.

Bomben i München blev kastet af et medlem af „Wehrsportgruppe Hoffmann“ fra Bayern, en gruppe, som ledes af en vis Karl-Heinz Hoffmann. Han er indehaver af en ølstue i Nürnberg, hvilket er helt i Hitlers stil. Det kom frem, at gruppen uhindret har opereret i næsten 8 år. Dens leder kaldes „Hoffmann Stålhjelm“, og hans tilhængere hilser ham med „Heil Hoffmann!“. Han spørger: „Hvem er vi?“. Svaret lyder: „Europas grenaderer!“ „Hvad kæmper vi for?“ „For bevægelsens sejr!“ „Hvem er vor fjende?“ „Bolsjevismen og kapitalen!“

Det viser sig, at der er tale om en skole i terrorisme. De unge eksercererer her, lærer at betjene våben og at køre militærkøretøjer, ligesom de tages med til demonstrationer. De har jeeps, panserkøretøjer, kanoner, amfibiekøretøjer, gummibåde, motorcykler, camouflagetøj, håndgranater, kort sagt alt, hvad der er nødvendigt for at føre en borgerkrig.

Der er SS-emblemer på deres hjelme. Lørdag og søndag træner de i skovene i Bayern. Befolkningen er bange for dem, for de fremprovokerer sammenstød, og de har en mængde tilfælde af grov vold på deres samvittighed. Deres slagord er: „Denne helt ubegrænsede parlamentarisme må væk!“ Deres førere erklærer, at der må indføres en jernhård orden i landet. Antifascister gennembankes med knojern, yægtlodder og knipler. Blandt de aktioner, „Wehr-sportgruppe Hoffmann“ har foretaget, er et forsøg på få at arrangere en bombeeksplosion i det kommunistiske partis kontor i Kiel. Gruppen modtager penge fra Gerhard Frey, den velhavende ejer af det neonazistiske blad Deutsche Nationalzeitung, som udkommer i München.

Hamburg i den modsatte ende af landet er centrum for en anden vesttysk terroristiskole. Det er „Aktionsfront Nationaler Sozialisten“, som tidligere optrådte under navnet „Freizeitverein Hansa“. Organisationens medlemmer er klædt i sort (ligesom SS-erne), er ligeledes udstyret med våben og hjelme og plyndrer banker. Nogle af deres slagord og sange lyder således: „I Auschwitz gør arbejde fri“, „Huden

fra en jødes hoved kan brudes til en lampeskærm", „I Auschwitz hører begejstringen ikke op, snart blusser ovnene der atter op". Gruppens leder er en tidligere militærperson fra Bundeswehr, Michael Kühnen (som i november 1979 blev idømt en fængselsstraf).

Organisationens stab har en „sikkerhedstjeneste", som udarbejder lister over kommunistiske ledere, embedsmænd i det politiske politi og venstreorienterede dommere. Kühnen har i en fortrolig samtale udtalt: „Disse lister kan vi senere bestemt få god brug for... Vi vil snart kunne danne en stor og slagkraftig trop. Man skal blot give os tid".

En tredje lignende organisation, „Wiking-Jugend", er i virkeligheden en ny „Hitlerjugend", selv dens halvmilitære grågrønne eller brune uniform ligner det nationalsocialistiske ungdomskorps. Og dens medlemmer gennemgår ligeledes militær træning og deltager i vold mod antifascister. „Wiking-Jugend" har specialiseret sig i at indpode de unge, ja selv børn, grusomhed. Dens slagord er: „Ros til den, der tilintetgør!", „Lad knivene glimte!", „Der skal flyde blod i stride strømme!", „Willy Brandt op mod muren!".

I det neonazistiske ungdomsforbund „Jugendbund Adler"s blad kan man læse følgende: „De snadrer i verdens parlamenter som gæs i buret, før de bliver slagtet".

Der kunne nævnes endnu flere af den slags organisationer i Vesttyskland. De er alle spiren til nye Gestapo-tropper. Fascismen som ideologi har ganske vist aldrig tidligere været så svag i landets befolkning. Men netop derfor og ud fra ønsket om at hindre ro i landet og en fortsat normalisering af dets internationale relationer søger man at genoplive SS og folk af Himmlers og Kaltenbrunners type. (Ernst Kaltenbrunner (1903-46)—efterfulgte 1942 Heydrich som chef for den særlige Sicherheitsdienst indenfor SS; øverste chef for koncentrationslejrene; dømt til døden ved Nürnberg-processen.)

I bedste fald kan man sige, at alle disse bander i Forbundsrepublikken endnu er potentielle terrororganisationer. Deres ledere regner helt sikkert med, at de til sin tid vil indhente og overhale deres italienske kolleger.

Hvad angår de nulevende gamle SS-folk, som undgik at blive straffet efter krigen, så har de allerede tidligere ydet deres bidrag til denne sag. Efter krigen vovede de ikke selv at genoptage deres gamle profession i Forbundsrepublikken, så meget desto mere som de fleste af dem fortsat fik pension fra staten. Men hvad skulle de gøre af sig selv? De havde kun to ting at vælge imellem: enten helt at trække sig tilbage fra den politiske arena og frivilligt indrømme deres fallit (de ville snarere have hængt sig end valgt denne udvej) eller også at koncentrere sig om det, som mange af dem endnu var i stand til, nemlig terrorisme, men et langt fra Vesttyskland.

Netop dengang, allerede kort tid efter krigen, undfangede en gruppe af deres ledere, heriblandt subjekter af fremmed nationalitet, som Himmler i tid havde hvervet, den sensationelle plan at eksportere SS, eller med andre ord skjult i forskellige lande at oplære neofascistiske terrorister til Vesteuropa.

Allerede i 1953 på en hemmelig kongres i Lausanne oprettedes deres store og særdeles aktive internationale organisation „Neue Ordnung" (Ny orden). Det er senere kommet frem, at dens medlemmer anerkender Hitler og Mussolini som deres grundlæggere, bekender sig til yderliggående racisme og går ind for udryddelse af

kommunismen. „Neue Ordnung“s kampgrupper begyndte at operere under navnet „Unge europæiske Legion“. Organisationens kongresser blev afholdt på skift i forskellige vesteuropæiske byer. På en kongres, der fandt sted i Paris, afsang deltagerne nazisternes nationalsang „Horst Wessel-Lied“.

I pressen er det oplyst, at hele organisationen des af en schweizisk fascist ved navn Gaston Amaudruz. Men han er blot en stråmand. Organisationens virkelige grundlæggere og ledere er Himmlers samt Hitlers yndling Otto Skorzenys overlevende kampfæller.

Der er ting, som tyder på, at den kendte belgiske fascistiske bøddel Léon Degrelle, som havde kommandoen over den motoriserede SS-brigade „Wallonische Legion“ på den sovjetisk-tyske front, stod bag „Neue Ordnungs“ ledelse, i hvert fald i begyndelsen. Den ældre generation, som har oplevet krigen, ved, at Degrelle var en af de SS-sadister, for hvem bestialitet var livets mening. Efter krigen blev han dømt til døden i Belgien, men flygtede til Francos Spanien, hvor han ligesom sin ven og medskyldige, Otto Skorzeny, oprettede et handelsfirma. Han var allerede oppe i årene, men han kunne ikke leve uden lugten af frisk blod.

Siden da har de gamle SS-ere fra „Neue Ordnung“ og lignende organisationer nået at oplære en hel flok elever, som bortset fra et lidt fornyet fascistisk sprog ikke adskiller sig spor fra deres læremestre. På et af „Neue Ordnung“s internationale møder blev det neonazistiske parti i Vesttyskland hilst som landets håb, det land, som er „den ariske races centrum og bastion“. Den rådnende fortid nægter at dø.

Den dag i dag findes der afdelinger af „Neue Ordnung“ i forskellige lande, bl.a. i Belgien, Østrig og Grækenland. I Frankrig blev organisationen forbudt efter dens medlemmers optøjer, i Italien deltog den i den bestialske terrorhandling i Bologna. Et af dens medlemmer viste sig at være en forbryder, som holdt sig skjult for retten, et andet medlem er parlamentsmedlem Pino Rauti. Efter flere fiaskoer tog den italienske afdeling af „Neue Ordnung“ som tidligere nævnt navneforandring fra „Ordine Nuovo“ (Ny orden) til „Ordine Nero“ (Sort orden).

Det Tredje Riges SS-ere har således været med til at udbrede terrorismen i Vesteuropa i dag. I selve Vesttyskland, hvor der er mellem 300.000 og 400.000 gamle SS-ere, søger de at holde sig mere eller mindre i ro, selv om nogen af dem efter alt at dømme deltager i oplæringen af nye terrrorspecialister. Hvis Vestens imperialistiske kræfter i morgen beslutter sig til på ny at gå til aktivt angreb på fredens og fremskridtets lejr, så er der ingen tvivl om, at disse gamle SS-ere også i selve Forbundsrepublikken straks vil tilbyde deres tjeneste til terror. Det ligger dem i blodet.

Under Weimar-republikken havde Tyskland i overensstemmelse med Versailles-traktaten kun en lille hær — Reichswehr på 100.000 mand. Men samtidig eksisterede der under ledelse af en hemmelig generalstab et illegalt „sort Reichswehr“, på hvis grundlag Hitler senere skabte sin store Wehrmacht. Det ser ud til, at noget lignende i dag gør sig gældende, hvad angår neonazismen i Forbundsrepublikken. Officielt eksisterer der kun små organisationer. Men der er al mulig grund til at tro, at en virkelig stor neonazistisk terrororganisation dukker op af illegaliteten og træder frem på scenen i Vesttyskland, hvis imperialisterne skulle få brug for det under en akut politisk krise.

Også på den anden side Rhinen er noget lignende under forberedelse. Frankrig var et af de lande, som under krigen blev nedkæmpet og mishandlet af nazisterne. Mindet herom lever stadig i den franske befolkning. Men ikke desto mindre opererer den fascistiske terrorisme også her, i den dybeste illegalitet.

For en snes år siden blev Frankrig terroriseret af OAS („Organisation de l'armée secrète" — Den hemmelige hærs organisation), som var oprettet af franske generaler, som for enhver pris søgte at bevare Frankrigs koloniherrdømme i Algier. De fik tilslutning af reaktionært udsbud af forskellig slags: lejesoldater fra Fremmedlegionen, faldskærmsjægere, der var parat til alt, desertører og indehavere af en mellemting mellem værtshuse og bordeller. Bag organisationen stod det lokale reaktionære bourgeoisie: virksomhedsejere, jordbesiddere og bankier, som i omkring 100 år havde udplyndret Algier.

OAS arrangerede bombeeksplosioner, bagholdsangreb, mord og militæroprør. Den 25. april 1961 opfordrede OAS de franske indbyggere i Algier til at gå på gaden; mange kom bevæbnede. Der blev råbt: „De Gaulle (som dengang var ved at nå til enighed med den nationale befrielsesbevægelse — forf. anm.) til galgen!" Men allerede en halv time senere var opstanden brudt sammen.

De følgende dage lød der kraftige eksplosioner i den algierske hovedstads centrum. På husmurene blev der opklæbet løbesedler, hvor der stod: „Vi er nødt til at gå under jorden... Vi bør skabe en frygtpsykose hos alle de Gaulle-sejldere i Algier... Der, hvor vi kan udrydde dem, vil vi gøre det uden skånsel."

Sammensværgelsen blev nedkæmpet efter en tid. Men inden da havde OAS-folkene dræbt over 1.000 mennesker. I selve Frankrig blev der begået ca. 30 attentatforsøg alene mod de Gaulle. I 1962 brød OAS sammen. Men det betød på ingen måde, at det var slut med den fascistiske terrorisme.

OAS-folkene forsvandt ikke fra de franske byer og satte sig ikke med hænderne i skødet. Snart lod en ny terrorbande, „Ordre Nouveau", en afdeling af den tidligere omtalte internationale organisation „Neue Ordnung", høre fra sig. Den fik tilslutning af de resterende OAS-folk. På ny forekom der gadeprovokationer, overfald, ildspåsættelser og pogrompropaganda. Bandens medlemmer var udstyret med lange jernskjolde, bar jernhelme trukket helt ned i panden og var trænet i gadekamptaktik. Nogen havde påny givet penge til alt dette.

Også her blev der gjort forsøg på at inddrage de unge. I den franske Middelhavsby Nice kunne man på gymnasiets mure læse: „Jøderne skal laves til sæbe!" Under et sammenstød i Paris, som var fremprovokeret af „Ordre Nouveau", blev mindst 100 mennesker såret. I juni 1973 forbød regeringen også denne organisation. Men der dukkede andre op.

I september 1977 blev bygninger i Paris, Chalon-sur-Saone og Nimes, hvor det kommunistiske og det socialistiske partis organisationer havde til huse, sprængt i luften. Samtidig blev der i Paris udspreddt provokatoriske løbesedler, og de, som fordømte neofascisterne, fik tilsendt trusselsbreve. Det viste sig, at alt dette var foretaget af en af de organisationer, som havde overtaget OAS' „idé", nemlig de illegale „Peiper-brigader", opkaldt efter en SS-oberst, som opererede i Frankrig under krigen.

Der findes også andre aktive grupper i Frankrig, bl.a. „Fédération d'action nationale et européenne" (Føderationen for national og europæisk aktion). Den 3. oktober 1980 skete der en bombeeksplosion i Rue Copernic i Paris, hvorved 4 forbipasserende blev dræbt og 15 såret. I løbet af 3 dage i begyndelsen af måneden blev der ligeledes begået terrorhandlinger i Marseille, Nice og Montpellier. Dagbladet L'Humanité bragte en lang liste over bombeeksplosioner, ildspåsættelser og ødelæggelser af lokaler tilhørende progressive organisationer og af venstreorienterede lederes lejligheder, alt sammen terrorhandlinger, som var begået i løbet af få måneder, og som var forblevet ustraffet. Men det er kun begyndelsen.

OAS' og „Ordre Nouveaux" arvtagere forbereder mere omfattende aktioner, mens de venter på, at deres time skal komme. For dem drejer det sig nu ikke længere om kolonialisme. Frankrig har for længst måttet opgive sine kolonier i Indokina og Nordafrika, men de højreorienterede franske militarister står stadig klar bag kulisserne. De hader den franske arbejderklasse og de venstreorienterede intellektuelle, men er samtidig bange for dem. En skønne dag vil de måske forsøge at gennemføre et rigtigt statskup, f.eks. i tilfælde af, at imperialisterne skærper den internationale situation, eller hvis de forenede venstrekræfter gennemfører vigtige sociale og politiske reformer.

De franske terrorister er endnu forsigtige med at komme frem i lyset, selv om de har celler spredt over hele landet. Heller ikke generalerne på den hvide hest har helt trukket sig tilbage i dette smukke land, som har gennemgået så meget. Det franske folk har ganske vist ikke glemt sin revolutionære fortid, og det er de fascistiske terrorister i Frankrig nødt til at tage i betragtning.

Og nu til USA. Det er ikke rigtigt, som ledende amerikanske politikere undertiden påstår, at der i USA ikke findes aktive anti-kommunistiske terrorister, som må tages alvorligt. Det gør der, og deres vigtigste organisation, Ku-Klux-Klan, har i dag ifølge dens egne oplysninger omkring 50.000 væbnede medlemmer.

Ku-Klux-Klans leder i staten Maryland, Will Minton, udtalte i september 1979 til en sovjetisk korrespondent direkte: „Der bliver racekrig. De sorte må udryddes. De har jo ikke lyst til at flytte til Afrika. Det samme skal ske med jøder og kommunister." Korrespondenten spurgte: „I aviserne skriver man, at Ku-Klux-Klan har sine egne kampgrupper, som lærer at skyde og omgås sprængstof." Hertil svarede Minton:

„Lærer? Hvorfor? En politimand ved, hvordan man skyder. En soldat ved, hvordan man benytter dynamit. Og blandt klanens medlemmer findes der både politifolk og soldater. De bedste! Veteraner fra Vietnam-krigen. Ja, vi har stødgrupper. Og jeg kan yderligere sige, at vi ikke sidder med hænderne i skødet, vi samler våben. Vi hverver hver dag nye medlemmer. Hvert år bliver vort medlemstal fordoblet. Hvor mange medlemmer vi har? Det kan jeg ikke sige. Det er en hemmelighed. De mest forskellige mennesker — fra ufaglærte arbejdere til politikere. Der er forretningsmænd, studerende, jurister, læger."

Er det ikke terrorisme? Ægte, arrogant terrorisme.

Ku-Klux-Klan blev ganske vist oprettet allerede i 1866, mere end et halvt århundrede før det nazistiske parti i Tyskland, og har således sine rent amerikanske rødder. Dengang var det en organisation, som havde specialiseret sig i pogromer mod negrene. I tidens løb har Ku-Klux-Klan flere gange været forbudt på grund af mord og grov vold mod negre, men har senere fået lov til at være i fred. I Vicksburg i

Mississippi myrdede Ku-Klux-Klan-medlemmer på én gang 200 negre. I december 1980 afholdt de en øvelse i Chicago, hvor de trænede metoder i overfald på studenter, i Los Angeles skændede de en jødisk kirkegård og ødelagde over 300 gravmonumenter.

I de senere år har Ku-Klux-Klan definitivt indtaget ikke blot en racistisk, men også en antikommunistisk holdning, som grænser til vild fanatisme. Klanen har indledt et samarbejde med Amerikas nazistiske parti. Medlemmernes navne hemmeligholdes, fordi der blandt dem er ikke så få regeringsekskusive, militærpersoner og endog fængselsbetjente. Fornylig kom det frem, at Ku-Klux-Klan har fået virkeligt fodfæste i USA's væbnede styrker. F.eks. har den organiseret celler på hangarskibet „Independence“, på en militærbase i staten Colorado og selv på det berømte militærakademi West Point, som uddanner officerer, der regnes for mønsterværdige i USA.

Samtidig kører Ku-Klux-Klan en omfattende kampagne blandt de unge. Ifølge bladet Newsweek har klanen oprettet speciallejr, hvor børn i alderen 10 til 17 år undervises i Ku-Klux-Klans vigtigste „ideer“ og i våbenbrug. Hvorfor? „Vore våben er ikke beregnet til harejagt, men til at skyde mennesker“ har Ku-Klux-Klans øverste leder, Bill Wilkinson, offentligt udtalt. Han er den dag i dag på fri fod.

Det Hvide Hus' pressesekretær under præsident Carter, Joseph L. Powell, udtalte i 1979 i den anledning: „Det, der betragtes som Ku-Klux-Klans genopståen ikke blot i syd, men også i andre dele af landet, er et fænomen, som bekymrer præsidenten og regeringen.“ Men der forlyder intet om, at der er gjort noget for at lette disse bekymringer.

Pastor Vivan, en af Martin Luther Kings kampfæller, bekræfter: „Fra Massachusetts til Californien er klanen levende og rask. Den eksisterer fortsat fra den ene ende af De forenede Stater til den anden, denne fascistiske hvide gruppe, som er sig bevidst, at den kan begå sine forbrydelser uden særlig frygt for straf.“ Hvis det ikke er typisk fascistisk terrorisme, som optræder lige i det internationale borgerlige demokratis centrum, hvad er det så?

Her må man ikke glemme, at USA også har en anden aktiv højreekstremistisk organisation, „John Birch Society“, som har omkring 100.000 medlemmer. Denne organisation rangerer lidt højere end Ku-Klux-Klan og har indflydelse i det velhavende bourgeoisie og i militærkredse. Efter alt at dømme er det „John Birch Societys“ mål at berede jordbunden for oprettelsen af et ultrareaktionært diktatur i USA i et kritisk øjeblik.

I USA har fascismen i det mindste reelle historiske rødder i form af racisme. En helt anden situation gør sig gældende i England, også et angelsaksisk land, men med en anden historie. Før krigen var der ikke mange i England, som ville have troet, at større eller mindre fascistiske organisationer, og da slet ikke terroristisk indstillede, nogen sinde ville dukke op i deres „fredelige“ og stabile land. Oswald Mosley-banden formåede da heller ikke dengang at slå rod i Storbritannien. Men i dag er situationen også her begyndt at ændre sig temmelig brat.

Endnu kan man ikke tale om rendyrket terrorisme i England, hvis man ser bort fra de hårde regeringsrepressalier i Nordirland, men det kan komme. Allerede i dag kan man iagttage skræmmende fænomener i Storbritannien. Side om side opererer der her to neofascistiske organisationer med en klar terroristisk tendens. Det racistiske

og antikommunistiske parti „National Front“, som er opstået af den lille bande „National-Socialist Movement“, er slået igennem på gaderne i de engelske byer, selv om det ikke er lykkedes det at blive repræsenteret i Underhuset. „National Front“ fører en rasende agitation mod den farvede befolkning, organiserer overfald og arrangerer provokatoriske marcher. I marts 1981 skændede dets folk to gange i løbet af en uge Karl Marx-monumentet i London.

I sine bulletiner bringer denne bande lister over folk, som er aktive i de demokratiske bevægelser, først og fremmest kommunister, med angivelse af deres adresse og telefonnummer. De opfordrer også læserne til at sende „information“ eller fotografier af kommunister. Det var på den måde, nazisterne i sin tid på forhånd udarbejdede lister over deres kommende ofre, endnu inden de kom til magten.

Bandens leder, John Tyndall, lægger ikke skjul på, at han følger Hitlers lære. Det engelske dagblad Sunday Mirror skriver: „Storbritannien står overfor en voksende trussel fra en ny generation af nazister. „National Front“ har i sinde at komme til magten på samme måde, som Hitler gjorde i Tyskland i 1930erne“. Et fremtrædende medlem af Labour-partiet, Jack Jones, bekræfter, at „National Front“ er den moderne engelske form for fascisme.

Ikke mindre aggressivt optræder en anden gruppe, som kalder sig „British Movement“. I februar 1981 bragte det officielle blad Police Review en rapport om denne gruppe, udarbejdet med gamle politiofficerers hjælp. I rapporten kommer man til den sensationelle konklusion, at politiets gængse opfattelse af „British Movement“ som „en bande dumme drenge, der leger nazisme“ er forkert og bør ændres.

Organisationen arbejder på at få sine medlemmer bevæbnet og uniformeret og på at få dem smuglet ind i den engelske territorialhær. Ifølge politiets oplysninger har den 2.500-4.000 medlemmer, mens dens blad Phoenix hævder, at det har 50.000 læsere. Med Ku-Klux-Klan som eksempel foretager gruppen overfald på den farvede befolkning. „British Movement“ ledes af en vis Dérmot Michael McLaughlin, som har afsonet en fængselsstraf for at have opmuntret til racehad. (Morning Star, 6. februar 1981).

Og endelig viser det sig, at der i England eksisterer en gruppe, som kalder sig „SS Wotan 18“, og som også foretager bombeattentater. Engelske SS-ere! Det ville Oswald Mosley ikke engang have drømt om.

Hvor mange gange, både tidligere og for ganske nylig, har næsten alle Labour- og konservative politikere ikke med et roligt smil erklæret, at der i gode, gamle England ikke kunne opstå noget så skandaløst som fascisme, det var udelukket. I dag er disse politikere alvorligt bekymret over situationen i England.

Også de spanske, portugisiske og græske fascister er påny begyndt at røre på sig efter deres nederlag, selv om mange troede, at de ikke ville være i stand til at komme til kræfter igen. Her som i andre lande er de neofascistiske organisationers taktik først og fremmest bestemt af de lokale forhold, men de går næsten overalt over til at anvende terror.

I Spanien fik neofascisterne i februar 1981 påny fiasko, da en sammensværgelse stiftet af officerer, som stod den neofascistiske organisation „Fuerza Nueva“ (Ny kraft) nær, hurtigt brød sammen. Selv om de militære terrorister havde besat parlamentsbygninger, nåede de ikke at anrette større blodsudgydelser. Det kom

senere frem, at der forud for sammensværgelsen var gået et møde mellem højreekstremister med „Fuerza Nueva“s leder Blaz Pinar i spidsen, hvor man havde udarbejdet en detaljeret aktionsplan. Samtidig var der i de væbnede styrker blevet oprettet en hemmelig union, „Union Militar Patriotica“. Det var planen, at de sammensvorne ville gribe til våben, hvis kongen nægtede at opløse parlamentet og indsætte en militærregering, bestående af generaler. Kuppets leder, oberstløjtnant Tejero Molina, deltog allerede i 1978 i en sammensværgelse mellem Franco-tilhængere, som havde til hensigt at bortføre den spanske regeringsleder. Han blev ikke fængslet ved den lejlighed. Det blev ligeledes konstateret, at en anden af hovedmændene bag kupforsøget i februar 1981, general Milans del Bosch, under 2. verdenskrig frivilligt meldte sig til den spanske „Blå division“, som kæmpede på den sovjetisk-tyske front, og modtog et jernkors for sin indsats der.

Kupforsøget i Madrid blev nedkæmpet. Men 3 måneder senere i maj 1981, gennemførte neofascisterne en ny aktion. Deres folk besatte den spanske centralbanks bygning i Barcelona og tilbageholdt over 200 gidsler i 36 timer. De krævede, at deltagerne i kupforsøget i februar skulle sættes på fri fod. Også dette forsøg mislykkedes. Men hvad bliver det næste?

Senere er det kommet frem, at portugisiske neofascister fra terrororganisationerne „Portugals befrielseshær“ og „Den demokratiske bevægelse for Portugals befrielse“, som hovedsagelig består af tidligere officerer og soldater fra den portugisiske kolonihær, skulle operere sammen med de spanske kupmagere. Hvis kupforsøget i Madrid var lykkedes, var det meningen at starte en opstand i Portugal. Også dette forsøg måtte udsættes.

I Grækenland afslørede man også pludselig en „Organisation for national genfødsel“, som i løbet af to år havde foranstaltet 70 bombeeksplosioner i Athen og søgte at genindføre de „sorte obersters“ regime. Selv i et så lille og tilsyneladende roligt land som Østrig har de lokale neonazister ifølge det socialistiske blad Die Zukunft engang truet med at myrde præsidenten og den østrigske regeringsleder, fordi de har udtalt sig imod den kolde krig og for europæisk sikkerhed. I den senere tid har en neo-nazistisk bande, som optræder under det uskyldige navn „Osterreichischer Turnerbund“ (Østrigs gymnastikforbund) været i gang med at forberede noget. I Norge, hvor Quisling huserede i sin tid, afslørede man i foråret 1981 en hemmelig terrororganisation, som udarbejdede lister over demokratiske politikere, som var „dømt“ til udryddelse. Organisationen havde allerede dræbt to af sine medlemmer, som var mistænkt for at være „renegater“. I Belgien opererer „Vlaamse Militantenorde“, hvis „fører“ er B. Erikson. Hans folk går i sort uniform, begår voldshandlinger og har snæver kontakt med udenlandske neofascistiske organisationer. I maj 1981 blev organisationens medlemmer stillet for en domstol, men blev senere løsladt.

I Tyrkiet, hvor der her i begyndelsen af 1980'erne er 5 millioner arbejdsløse, har situationen været langt alvorligere indtil for nylig. Her har det neofascistiske og pantyrkiske „Nationale Aktionsparti“, som i løbet af få år har begået omkring 700 politiske mord, bl.a. på den fremtrædende faglige leder Kemal Türkler, benyttet sig af pjalteproletarerne. Organisationens mål var at gennemføre et statskup og gøre deres leder, oberst Türkes, som i sin tid samarbejdede med nazisterne, til diktator. I så fald ville der opstå en fascistisk bastion ved Sortehavet og Middelhavet. Det er indlysende, at man i den „Sorte Internationale“ tillagde denne sag stor betydning.

Som vi har set, var det også meningen at skabe sådanne bastioner i andre Middelhavslande.

Det „Nationale Aktionsparti“ havde sine folk i forskellige ministerier, i politiet, i hæren og ved domstolene. Partiet havde også kontakt med forretningsverdenen, med neofascister i andre lande og med GIA. Ligeledes søgte det på enhver måde at tilskynde de unge i Tyrkiet til væbnede provokationer og udarbejdede lister over folk, som skulle ryddes af vejen. Kun det tyrkiske militærkup og det påfølgende forbud mod både højre- og venstre-ekstremistiske organisationer hindrede realiseringen af den internationale fascismes planer i Tyrkiet.

Den 13. maj 1981 begik et medlem af det „Nationale Aktionsparti“, Mehmet Ali Agca, et attentat mod pave Johannes Paul II. Det viser sig, at Agca allerede i februar 1971 myrdede chefredaktøren for det liberale dagblad Milliyet, Abdi Ipekci. Han blev dømt til døden for dette mord, men få dage før dommen skulle eksekveres, flygtede han under „mystiske omstændigheder“ fra fængslet i Istanbul. Man har fulgt hans spor gennem Spanien, Vesttyskland, Frankrig, England, Danmark, Belgien og Grækenland. I Italien mødtes han med repræsentanter for neofascistiske terrororganisationer. Overalt brugte han store pengesummer.

I de arabiske lande opererer terrorister fra organisationen „Muslimbrødre“ fortsat mod de progressive kræfter. Der er grund til at tro, at det ikke er nogen tilfældighed, at den fascistiske terrorisme er nået til Mellemøsten, at den opmuntres fra den anden side Atlanten, og at de samme tråde endog når helt til Indien. Bal Thakare, lederen af den indiske profascistiske bande „Shiv Sena“, udtalte for nylig: „Indien har brug for en Hitler i dag.“ Er man også her bange for en styrkelse af fredens og demokratiets kræfter?

Længere mod øst, i Japan, kører neofascister rundt i Tokios gader i „kampvogne“ og kræver øjeblikkelig oprustning mod Sovjetunionen. De kommende japanske SS-ere får timebetaling for at deltage i sådanne provokationer. Deres organisationer har omkring 30.000 medlemmer, heraf en del pjalteproletarer. Det asiatiske pjalteproletariats rolle i begivenhederne i denne verdensdel fortjener et mere indgående studium.

Også Afrika er inddraget i denne blodige malstrøm. Og her er det helt klart Sydafrika, som er centrum for den neofascistiske terrorisme. Alle aktioner ledes af den profascistiske organisation „Broederbond“, som står regeringen nær. Den arbejdede i sin tid nært sammen med nazisterne, og dens parole i dag er „at redde Sydafrika fra liberalismen og kommunismen“. Fra „Broederbond“ går der tråde til den hemmelige terrorgruppe „Wit Kommando“, som i september 1980 bragte en tidsindstillet bombe til eksplosion på universitetet i Pretoria med det formål at dræbe den liberale lærer Y. Lombard, som gav udtryk for sin modstand mod racisme.

Efter attentatet sendte bandens ledere et brev til avisredaktionerne. De skrev her direkte, at de havde til hensigt at standse „personer og organisationer, som ønskede at medvirke til raceintegration, og hvis det blev nødvendigt, likvidere dem“. Det samme sprog som hos terroristerne fra den „Sorte Internationale“ i Vesteuropa, med hvem „Broederbond“ for længst har oprettet direkte kontakt.

Indtil 1980 var der i Sydafrika officielt registreret over 1.600 tilfælde af beskydning eller ildspåsættelse af huse, tilhørende modstandere af racisme, samt mord på disse. Et medlem af de amerikanske juristers organisation, „National Lawyers Guild“s

internationale kommission, George Schwer, udtalte fornylig, at USA's politik i Afrika tager sigte på „at anstifte terrorisme“. „De lejemorere, der hverves i USA og i vesteuropæiske lande, handler mod den vigtigste menneskeret, retten til livet,“ tilføjede han.

Vi har talt om blodsudgydelser i Vesteuropa, Nordamerika, Asien og Afrika. Men i de seneste år har neofascistiske terrorister sikkert ingen steder i verden udgydt så meget blod som i Latinamerika. Når man læser meddelelser derfra, tror man undertiden ikke sine egne øjne. Over hele Latinamerika, bortset fra det socialistiske Cuba, finder der uophørligt sammensværgelser, attentater og provokationer sted. Og det har stået på i årevis.

Man må ikke glemme, at det var terrororganisationen „Patria y Libertad“, som banede vej for Pinochet i Chile. Pinochet har fornylig fremsat følgende udtalelse: „Vi er parat til at træffe hvilke som helst foranstaltninger for at gøre en ende på den undergravende (dvs. antifascistiske — forf. anm.) virksomhed.“ Enhver chilener ved, hvilke „foranstaltninger“ der er tale om.

Noget lignende foregår i El Salvador, et lille land med en befolkning på ca. 4 millioner mennesker, hvoraf 99% er mestizer og indianere, mens de hvide kun udgør 1% af befolkningen. Også her opererer terrororganisationer, som kalder sig „Dødseskadronen“, ORDEN (en forkortelse af det spanske navn på den „Nationalistiske Demokratiske Organisation“), „Den hvide Hånd“ og „Hævrende Engle“. Lederen af „Den hvide Hånd“, Roberto D'Aubuisson, myrdede i 1980 den salvadoranske ærkebiskop Oscar Arnulfo Romero, som søgte at forsvare menneskerettighederne. En af „englene“ sagde i december 1980 ordret til bladet Newsweeks korrespondent: „Vi ved fra historien, at den eneste måde til at kontrollere de venstreorienterede er at tilintetgøre dem.“ (Newsweek, 5. januar 1981, s. 40). Korrespondenten tilføjede, at alene i 1980 havde den vilde og tøjlesløse terror kostet omkring 10.000 salvadoranere livet. Bladet The Washington Post bekræftede, at de politiske mord i El Salvador holder sig „på det sædvanlige niveau“, dvs. ca. 10.000 om året, og at den pro-amerikanske juntas soldater og politifolk dræber i gennemsnit 10-15 mennesker om dagen i landets hovedstad. Den tidligere nævnte Roberto D'Aubuisson, leder af terrorbanden „Den hvide Hånd“, har udtalt: „Når vi i 1932 kunne undertrykke opstanden ved at tilintetgøre 32.000 bønder, så kan vi også gøre det i dag, selv hvis vi bliver nødt til at udrydde 100.000“.

Også i nabolandet Guatemala hænger den politiske terror. Den pro-amerikanske diktator, general Lucas Garcias bander myrdede i 1980 ifølge bladet Chicago Tribune 311 bondeledere, 100 faglige aktivister, 229 folkeskolelærere, 89 lærere ved højere læreanstalter, 389 studenter, 18 journalister og 4 præster. Arresterede vender som regel ikke tilbage. Også i 1981 forsvandt snesevis af patrioter sporløst. Morderne er fascister fra organisationen „Den hvide Hånd“. De torturerer deres fanger og kaster bagefter ligene i kloakrender eller ned i udslukte vulkaner.

I Uruguay står banditter fra „Organisationen til national restauration“ bag en lignende politisk terror.

I Argentina er tusinder af mennesker myrdet eller „forsvundet“.

I Brasilien huserer højreekstremistiske terrorbander, der lyder bombeeksplosioner i progressive blades redaktionslokaler og på offentlige steder.

Man må formode, at de neofascistiske terrorister i Vesteuropa og USA misunder deres latinamerikanske kolleger. De tør ikke kalde deres bander „Hævnen Engle“, „Dødseskadronen“ eller „Den hvide Hånd“, selvom sådanne navne uden tvivl virker tiltrækkende på unge, der moralsk er gået i forfald. Og de har heller ingen udslukte vulkaner, hvor de kan komme af med ligene af deres ofre. Men hvorfor er den fascistiske terrorisme blusset sådan op i Latinamerika?

Øjensynlig først og fremmest fordi den amerikanske imperialisme, som er skræmt af udsigten til en venstredrejning i Latinamerika, står direkte bag denne terrorisme. Overalt i Latinamerika er folkebevægelsen i de senere år vokset mod amerikansk dirigerede militærdiktatorer, som enten allerede har taget magten eller forbereder sig på det, og det er CIA nødt til at tage i betragtning. Derfor er man her gået igang med at føre en plan ud i livet, som går ud på ved hjælp af diktatorer og terrorister at oprette fascistiske regimer på hele det sydamerikanske kontinent og om nødvendigt sammen med USA konfrontere det med de øvrige kontinenter.

Og alligevel er og bliver Europa dé neofascistiske terroristers vigtigste virkefelt. Europa er nemlig den verdensdel, hvor de største socialistiske lande ligger med Sovjetunionen i spidsen, den verdensdel, som i dag holder verdenshistoriens nøgler i sin hånd.

Man kunne fortsætte listen over terrorbander. I Australien f.eks. fortsætter kroatiske Ustasja-folk, som er flygtet hertil, med at lægge attentatplaner. Den tidligere Ustasja-leder Ante Pavelic pralede engang af sin enestående „kostbarhed“, en kugle lavet af koncentrationslejrfangers øjne.

Det bør også nævnes, at de fascistiske terrorbander i de forskellige lande uden tvivl har forbindelse med hinanden. Allerede i 1969 blev der indgået en aftale mellem de to førende neofascistiske organisationer i Europa, det italienske neofascistiske parti MSI og den neonazistiske bande „Neue Ordnung“. De fik tilslutning af de græske fascister, som er endnu et ret aktivt led i denne kæde, og af fascistiske organisationer i andre lande. Hitlers og Mussolinis arvtagere, som i lang tid havde skændtes om, hvem af dem, der skulle stå i spidsen for den internationale neofascisme, rakte hinanden hånden til forsoning. Således opstod kernen i den „Sorte Internationale“.

Den franske afdeling af „Neue Ordnung“, „Ordre Nouveau“s blad Elite européenne, skrev i den anledning: „Morgendagens fædreland er et Vesteuropa fra Atlanterhavet til Østens tærskel. Medlemmerne af den Italienske sociale bevægelse (MSI — forf. anm.), de spanske falangister, de græske oberster og det tyske NPD's studentermedlemmer har samme indstilling som vi.“ Siden da har der været afholdt flere internationale fascistiske konferencer, hvor man efter alt at dømme har udarbejdet et koordineret program for terrorhandlinger. I dag kan man slå fast, at den blodige „Sorte Internationale“ ikke er sensationslystne bladfolks fantasifoster, men en kendsgerning.

Måske vil nogen finde det vanskeligt at læse alle disse facts om neofascismens ugeringer og dens rædselsvækkende planer. Men alt dette er sandhed, og alle bør kende denne sandhed. Folk bør vide, hvad der truer dem. Man må forhindre, at 1930ernes og 40ernes tragedie gentager sig.

De yderliggående højrekræfter raser. Vi har set, at den neofascistiske terrorisme breder sig i den kapitalistiske verden langt hurtigere end den venstreekstremistiske

terrorisme. Men det er en kendsgerning, at begge former for terrorisme, som i mangt og meget bygger på samme sociale basis, fortsat tiltager.

KAPITEL 6

Generalerne på den hvide hest

I det foregående kapitel stillede vi spørgsmålet, hvorfor neofascisterne mere og mere slår ind på terroroperationer. Vi har allerede nævnt, at der næsten overalt i den kapitalistiske verden opererer pogromgrupper eller i det mindste er under oprettelse. Hvad skyldes denne specielle tendens?

Endnu har vi kun nærmet os svaret på dette spørgsmål. Det vigtigste er, at den gamle type fascisme, som den var under Hitler og Mussolini, i dag gennemgår en fase, hvor den bliver forvandlet til en militær fascisme. Den har ingen anden vej tilbage.

Neofascisterne har det samme mål som de gamle fascister, nemlig for enhver pris at erobre magten, overalt hvor det blot er muligt. Men de store fascistiske partier, som før og under krigen sigtede mod dette, findes ikke i dag. Italien har ganske vist et stort fascistisk parti, som har en del indflydelse, specielt i det tilbagestående Syditalien. Men Italiens kommunistiske parti har 6 gange så mange medlemmer som det, og de italienske fascister er klar over, at de ingen vegne kommer, hvis de opererer alene, uden hjælp udefra.

I andre lande står neofascisterne langt svagere.

I Vesttyskland fik det neonazistiske parti NPD ved sidste parlamentsvalg kun 0,6% af stemmerne, den racistiske organisation „National Front“ i England har 40.000-50.000 medlemmer, Ku-Klux-Klan i USA ca. lige så mange, og det amerikanske naziparti har kun nogle få hundrede medlemmer.

Disse partier kan ikke erobre magten ved egen kraft. Det kan kun ske, hvis de får hjælp af kræfter, som har en stærkere position i den kapitalistiske verden, men som ideologisk står dem nær.

Det er de såkaldte generaler på den hvide hest, højtstående officerer, som stræber efter i et gunstigt øjeblik at oprette deres diktatur med de væbnede styrkers hjælp. Disse officerer, som efter at have erobret alle nøglepositioner i staten, „bringer orden“ i kriseramte borgerlige lande, er bærerne af den militære fascisme.

Disse grupperinger har fået væsentligt større betydning efter 2. verdenskrig, og denne udvikling vil sandsynligvis fortsætte.

De findes i alle kapitalistiske lande med forbitret klassekamp og består af højere officerer med stærkt højreorienterede synspunkter. De optræder under forskellige flag, afhængigt af de lokale betingelser. Undertiden bryder de åbent med det rodfæstede borgerlige styre og søger at starte direkte oprør, sådan som OAS-folkene gjorde i sin tid i Frankrig, Pinochets junta i Chile, general Zia ul-Haqs gruppe i Pakistan og generalerne Milans del Bosch og Alfonso Armadas junta i Spanien. Men oftest er der tale om hemmelige militære klikker, som holder til et sted i nærheden af det pågældende lands generalstab og handler lige så stille, skridt for skridt, uden straks at bryde med det borgerligt-demokratiske styre.

Både i det ene og det andet tilfælde er de mest fremtrædende deltagere sædvanligvis klart antikommunistisk indstillede generaler og oberster, efterretningsofficerer, højtstående officerer i flyvevåbenet, tidligere øverstkommanderende for kolonitropperne (Salan og Spinola) samt generaler med tilknytning til rustningsmonopolerne.

Ofte spiller officerer fra faldskærmstropperne en særlig rolle. I Italien f.eks. blev det allerede i 1972 konstateret, at 90% af faldskærmssoldaterne stemte på neofascisterne. Faldskærmstropperne — og det gælder ikke blot Italien — oplæres specielt i en antikommunistisk ånd. Det samme er tilfældet for kommandostyrkernes vedkommende.

Erfaringerne viser, at faldskærmstropperne får tildelt en særlig rolle ved militærkup, fordi de er i stand til at sætte et pludseligt angreb ind. I sådanne tilfælde får de sammen med fascisterne til opgave at rette det første angreb mod venstrekræfterne. Efter dem kommer tanks, der har samme funktion som kavaleriet tidligere. Det er en væsentlig del af kontrarevolutionens taktik i dag. Det er karakteristisk, at flere neofascistiske organisationer i forskellige lande i dag ledes af tidligere faldskærmsfolk.

Sådanne militærkliker ledes meget ofte af generaler, som udadtil fortsat loyalt tjener den lovlige regering, men som i det skjulte allerede har oprettet kontakt med højreekstremistiske organisationer. I dag er de endnu „republikkens vogtere“, personer, som står „over partierne“. Men i morgen befinder de sig i de sammensvornes lejr, hvis leder ofte er en general „med et navn“, som de reaktionære kredse for længst har udset til diktator.

Sådanne militærklikers program er stort set ens overalt. Det bygger på ideen om en hærfører „med jernhånd“, som skal „redde“ landet fra kommunismen og nedkæmpe uroligheder. Ofte er netop sådanne skikkelser og deres omgivelser kernen i de reaktionære kræfter, som kræver oprettelse af en „autoritær“ magt, et skånselsløst opgør med venstrekræfterne og forcerede forberedelser til en krig mod Sovjetunionen i forbund med USA og NATO. Blandt deres tilhængere og hemmelige medskyldige er der overalt personer, som indtager vigtige poster i ledelsen af det pågældende lands væbnede styrker. Det er en af de ting, som gør det muligt for dem at handle lynhurtigt, når tiden kommer.

Sådanne generalkliker er med andre ord potentielle stabe for gennemførelse af statskup. Derfor indtager de også en særlig plads i den yderliggående reaktionsplaner. I dette århundredes anden halvdel har disse kræfter ikke haft nogen gunstigere politisk og operativ løftestang for erobring af magten.

I dag er der snesevis af sådanne militærdiktator-kandidater. Nogle af dem har endog udarbejdet hele teorier.

I Argentina f.eks. fremsatte chefen for landets øverste militærakademi, general Manuel Alvarado, i sin tid doktrinen om en konstant eksisterende „indre front“, hvor han afviste „den temmelig udbredte tendens til at begrænse forsvarsopgaverne til blot at beskytte grænserne“. Alvarado påviste: „Eksistensen af demokratiske institutioner er i sig selv ikke tilstrækkeligt til at forsvare landets indre front.“ Med andre ord har hæren på „den indre front“ ret til at handle hen over hovedet på regeringen, når den ønsker det.

Oberst Argoud, som i 1960'erne var en af lederne i OAS, skrev i sin brochure „Probleme algérien — solution française“ (Algiersk problem — fransk løsning): „Hæren bør rydde op i vort eget hus.“ En anden argentinsk general ved navn Landa har fremsat lignende betragtninger: „For de væbnede styrker er kampen mod kommunismen, med eller uden regeringens støtte, et spørgsmål om liv og død.“ Også her understreges ordene „uden regeringen“.

Den vesttyske revanchist Franz Josef Strauss, som står Bundeswehrs overkommando nær, udtalte efter sit besøg i Chile i november 1977 offentligt, at det var værd at følge Pinochet-generalernes eksempel. Deres statskup måtte betragtes som et mønstereksempel på, hvordan man burde „hindre kommunistiske landvindinger“.

I denne forbindelse er det værd at lægge mærke til, at selv om Strauss er alt for forsigtig til at være medlem af nogen af de små og miskrediterede neonazistiske organisationer i Vesttyskland, så ville han, som er tidligere naziofficer, ikke have noget imod at blive forbundskansler i tilfælde af „chilenske“ begivenheder i landet. Uofficielt er han også medlem af den hemmelige militærklige.

I dag er lignende teorier om de ultrareaktionære officerers „ret“ til at oprette deres diktatur i staten udbredt i næsten alle kapitalistiske landes stabe. Det er ingen tilfældighed. De udgår alle fra det samme centrum, nemlig fra „høgene“ i USA, som udarbejder den ene plan efter den anden for en global krig mod kommunismen og projekterer oprettelse af strafferegimenter og enheder til undergravende virksomhed i forskellige dele af verden.

Allerede i 1950'erne og 1960'erne blev der i NATO-hovedkvarteret udarbejdet flere helt konkrete aktionsplaner med forskellige kodebetegnelser: „OPLAN N° 100-I“, „Prometheus-planen“, „Dokument 70/5“ og andre. Disse dokumenter rummede planer for, hvordan officersgrupper i de enkelte vesteuropæiske lande lynhurtigt skulle erobre magten med støtte fra politiet, højreekstremistiske bander og om nødvendigt hastigt overførte NATO-tropper. Alt var præciseret til sidste detalje: hvornår, hvordan, med hvem og hvor. Noget var helt klart lånt fra nazisternes praksis. „OPLAN N° 100-I“ indebar amerikansk intervention i tilfælde af en „krisesituation“ i et vesteuropæisk land.

„Prometheus-planen“ indeholdt udførlige instrukser til de lokale officerer, hvordan de skulle handle for ikke at komme for sent og for at overtage initiativet fra venstrekræfterne. Man må formode, at antallet af sådanne instrukser er blevet forøget og deres indhold „forbedret“ efter shah-generalitetets fiasko i Iran, general Spínola-klikens fald i Portugal og det mislykkede militærfascistiske kup i Spanien. I NATO's hovedkvarter findes der en særlig „politisk“ afdeling, som beskæftiger sig med sådanne ting og koordinerer de enkelte generalklikers aktivitet.

„Militærfolk til magten!“ råber man uofficielt i Pentagon. „Hæren til magten!“, „Hurra for diktaturet!“ gentog de tidligere falangister, da de gik på gaden i Madrid. Allerede i november 1958, midt under den kolde krig, skrev det velunderrettede dagblad The New York Times: „Militærets magtovertagelse fremmer den stabilitet, som USA's regering er interesseret i.“

Årene siden da har intet ændret i Washingtons bestræbelser i den retning, men har tværtimod styrket dem. Ordet „stabilitet“ opfattes her som synonymt med ordet „diktator“. Det bekræftes af begivenhederne i en hel række latinamerikanske lande, hvor der går tretten diktatorer på dusinet. Og det er ikke noget tilfælde, at det i dag

er general Alexander Haig, tidligere øverstkommanderende for NATO's væbnede styrker i Europa, der indtager posten som USA's udenrigsminister, dvs. leder af det amerikanske diplomati.

Noget sådant er tidligere sket. Feltmarskal Hindenburg overdrog magten til Hitler. El Caudillo, general Franco, bragte den fascistiske „Falange Espanola" til magten. Den finske general Mannerheim protegerede den fascistiske Lapua-bevægelse. I 1926 erobrede et militært triumvirat med general Carmona i spidsen magten i Portugal; det ophævede straks forfatningen og startede en fascistisk udvikling af landet. Mussolini ville næppe have kunnet overvinde den italienske arbejderklasses tilstand i 1920'erne, hvis han ikke havde fået støtte af den militære klike omkring kongen. Det var de højreorienterede officerer, der hjalp ham med at komme til magten og med at blive der.

I dag er de højreorienterede officerer i endnu højere grad parat til at gå denne vej. Foruden den paniske rædsel for socialismen er nu kommet frygten for en begrænsning af kaprustningen og for en begyndende nedrustning, som er lige så afskrækkende for dem.

Det ved neofascisterne overalt, og de handler derefter.

2.

Navnene på de generaler, der allerede er ved magten, er velkendte. Man kan blot kaste et blik på listen over ledere i en række latinamerikanske lande eller på situationen i Sydkorea, Pakistan, Indonesien, Egypten og en række andre lande. De borgerlige aviser skriver til stadighed om diktatorer eller diktatorkandidater og omgiver ofte disse skikkelser med en hemmelighedsfuld glorie. Men de fortier sædvanligvis, at militaristklike af samme slags allerede står parat i Vesteuropa.

Pinochet har givet sine fæller i hele verden en praktisk lære. Og derfor hylder man ham sådan i Vesten. Uden at have et stort fascistisk parti bag sig gennemførte officerskliken i Chile netop det lynhurtige statskup, som anbefales i disse kredses moderne „teorier". Det er velkendt, at alle højreorienterede generaler og andre højtstående officerer i Vesten indgående studerer Pinochets „erfaringer" med det for øje at gøre brug af dem engang i fremtiden. Flere kendsgerninger.

I Italien har den fascistiske terrorisme antaget et særlig stort omfang. Her har i årevis opereret en indflydelsesrig militær klike, som omfatter generaler og admiraler fra NATO's Sydkommando. En af det italienske neofascistiske parti MSI's første ledere var Mussolinis sidste krigsminister, general Graziani. Hans efterfølger som MSI's leder var flådeofficeren prins Junio Valerio Borghese, som stod i spidsen for en reaktionær sammenslutning af tidligere militærfolk.

MSI's viceformand i 1970'erne var admiral Birindelli, som indtil sin tilbagetræden var øverstkommanderende for NATO's flådestyrker i Sydeuropa. De italienske karabinierers (militærpolitis) tidligere stabschef, general de Lorenzo, ledede en fascistisk sammensværgelse, som fik betegnelsen „SIFAR-affæren". Den tidligere chef for Italiens militære efterretningstjeneste, general Micelli, og general ved pansertropperne Ricci har deltaget i lignende ting.

I Italien har disse militærkredse i komplot med neofascisterne flere gange forsøgt at gennemføre et statskup med det formål „at bringe orden" i landet, alene i første halvdel af 1970'erne var der 5 sådanne forsøg, men det ene efter det andet blev

standset takket være de demokratiske kræfters årvågenhed. Det er f.eks. ikke så længe siden, der blev afsløret en plan til et militærkup med betegnelsen „Antarktis“. Ifølge denne plan skulle hele (L'Espresso, 15. marts 1981) operationen med at erobre magten og nedkæmpe de „røde regioner“ i landet gennemføres i løbet af 36 timer. Der er ingen tvivl om, at de højreorienterede generaler i Italien stadig venter på et gunstigt øjeblik til med NATO's hjælp at tage Rom med storm, opstille fascisterne som deres politigårde og kvæle arbejderbevægelsen i blod.

Spanien. Begivenhederne i februar 1981 beviste, at sådanne kræfter også opererer her. Generalerne fra Franco-tiden har til stadighed haft det nye monarki i kikkerten, selv om også kupforsøget mislykkedes. Spanien har ikke noget stort fascistisk parti, den indskrumpede „Falange Espanola“ og terrorbanden „Fuerza Nueva“ er magtesløse overfor folket, som er sig sin styrke bevidst, men som det viste sig, tager generalerne ikke engang hensyn til kongen selv.

Begivenhederne i Spanien i februar 1981 løftede en flig af sløret for, hvordan diktator kandidaterne har tænkt sig at starte „oprydningen“ efter deres statskup. Da de sammensvorne havde besat parlamentsbygningen og affyret nogle pistol- og maskinpistolskud, beordrede de tilstedeværende deputerede og regeringsmedlemmer til at lægge sig ned på gulvet. Derefter skulle følge oprettelse af en militærregering, indførelse af undtagelsestilstand, ophævelse af forfatningen, indførelse af dødsstraf, amnesti til højreekstremister og retssager mod de politiske ledere og fagforeningernes ledere.

Sådan gør diktator generalerne op med det borgerlige demokrati, når de spiller åbent spil. Set ud fra deres synspunkt er hele landet og dets befolkning en kaserne, og orden er dødsstraf. Hvor lidt den lovlige regering vidste om, hvad der var under forberedelse, fremgår af den kendsgerning, at i de første timer efter besættelsen af parlamentsbygningen blev det betroet general Armada, vicechef for landstridskræfternes generalstab, som var en af sammensværgelsens ledere, at forhandle med kupmagerne på regeringens vegne. Kupforsøget i Spanien blev en fiasko. Men hvad vil fremtiden vise?

Nabolandet Portugal. I marts 1981, få uger efter begivenhederne i Spanien, viste det sig, at der også her findes en militærklike, bestående af officerer og soldater, som tidligere har gjort tjeneste i kolonistyrkerne i Afrika, og som nu tilhører de antikommunistiske terrororganisationer „Portugals befrielseshær“ og „Den demokratiske bevægelse for Portugals befrielse“. Den dag, kupforsøget i Spanien fandt sted, havde disse organisationer i sinde over radioen at rette en henvendelse til Portugals væbnede styrker og opfordre dem til også at starte en opstand mod myndighederne. Er der også tale om en udsættelse her?

Frankrig. Det var i 1960'erne rammen om det klassiske eksempel på en generalklikes operationer. Terrororganisationen OAS, som forsøgte at styrte og endog myrde de Gaulle (også general, men ikke fascist), var netop en sådan bande med kolonialistisk tendens. OAS' leder, general Salan, var tidligere øverstkommanderende for den franske hær i Indokina og derefter øverstkommanderende i Algier. Salans stedfortræder indtil arrestationen i 1962, general Jouhaud, var tidligere generalinspektør i flyvevåbenet. Salans efterfølger som leder af OAS var oberst Godard, organisationens stabschef var general Gardy, leder af dens organisationsafdeling — oberst Gardes, chef for dens efterretningstjeneste — oberst Pérez osv. Salans nærmeste meningsfæller var den tidligere franske

generalstabschef, general Juin, og den tidligere øverstkommanderende for de franske styrker i Algier, general Challe. Det er en hel stab.

Det er rigtigt, at de reaktionære franske officerer altid, også i forrige århundrede, har haft forkærlighed for sammensværgelser. I 1940'erne, under den tyske besættelse, stod deres helt, marskal Pétain, i spidsen for det protyske Vichy-regime. Men det er først i den senere tid, at militærdoktrinens idé for disse kredse helt er smeltet sammen med fascismens idé. De nærer en panisk skræk for, at der skal ske en styrkelse af de forenede venstrekræfter, og vil uden tvivl også fremover være parat til hasarderede operationer.

England. Man skulle tro, at der her i det borgerlige demokratis højborg, som altid har været så stolt over sin „immunitet“ overfor fascismen, ikke kunne være tale om et autoritært militærkup, så meget desto mere som de neofascistiske organisationer, der er opstået her efter krigen, endnu er yderst svage i sammenligning med arbejderorganisationerne. Men allerede i august 1974 stillede lord Chalfont, tidligere engelsk udenrigsministersekretær og fanatisk modstander af afspænding, i det førende engelske dagblad The Times spørgsmålet: er et militærkup muligt hos os? Og han svarede selv: ja, det er det.

Stadig flere mennesker i vort land begynder seriøst og ikke uden glæde at tænke på muligheden af at oprette et autoritært styre i England, skrev han. Der er her ikke tale om en engelsk nazist eller racist, men en fremtrædende borgerlig politiker med „moderate“ synspunkter. Og han vidste øjensynlig udmærket, hvad han talte om. Selv i England er der folk, som ønsker at gå i Pinochets fodspor.

Det er heller ingen hemmelighed, at mange af de vesttyske generaler er stemt for et autoritært styre. De generaler fra Hitlers Wehrmacht, som er tilbage, går efterhånden på pension, men mange nazistiske oberster, majorer og løjtnanter gør den dag i dag tjeneste i Bundeswehr. Allerede i 1960'erne blev det i øvrigt beregnet, at ca. en fjerdedel af officerer og soldater i Bundeswehr sympatiserer med neonazisterne.

De unge officerer bliver opdraget i „traditionernes“ ånd, hvilket i virkeligheden vil sige den gamle fascistiske ånd. De indpodes systematisk et brændende had ikke blot til Sovjetunionen og DDR, men også til venstrekræfterne i deres eget land. Og i dag er det netop vesttyske generaler og oberster, som sammen med deres amerikanske protektorer indtager nøgleposterne i NATO's stabe, der instruerer militærpersoner i næsten hele Vesteuropa.

Senere undersøgelser har vist, at da de „sorte oberster“ i 1967 foretog et statskup i Grækenland og oprettede et fascistisk militærdiktatur, handlede de sammensvorne ud fra detaljeret udarbejdede direktiver fra CIA og NATO's Sydkommando til gavn for NATO's interesser i den østlige del af Middelhavsområdet.

Februar 1981, generalernes kupforsøg i Spanien. Nogle uger senere meddelte generalsekretær for Spaniens socialistiske arbejderparti (PSOE), Felipe González Márquez, at ifølge oplysninger, som hans parti var i besiddelse af, havde kupgeneralerne i forvejen haft kontakt med personer, som står den amerikanske præsident Ronald Reagan nær. Man havde herfra ladet dem forstå, at USA ikke ville modarbejde et statskup, men heller ikke havde i sinde at fremme dets gennemførelse.

Der er med andre ord tale om, at imperialismens strategi smelter sammen med neofascismens strategi. Hvis man tager det i betragtning, kommer meget til at stå klarere for en. Overvejelser netop af den art kan på et givet tidspunkt inspirere NATO-strategierne til profascistiske handlinger i forskellige dele af verden.

Naturligvis vil tjenestegørende NATO-generaler, og specielt amerikanske, aldrig offentligt give udtryk for fascistiske sympatier. Det er åbenbart blevet dem strengt forbudt af Pentagon, som frygter, at de skal bringe sig i miskredit i den internationale offentligheds øjne. NATO-lederne plejer endog at understrege deres troskab mod „demokratiet“, selv om de på ingen måde generer sig for at true lande med en stærk kommunistisk bevægelse.

Ét er sikkert. Neofascisterne i de forskellige lande er i dag fast overbevist om, at Pentagon og NATO vil gøre alt for at hindre venstrekræfternes sejr i Vesteuropa og til dette formål mobilisere ikke blot de højreorienterede officerer, men også åbenlyse pogrombander. Det er netop det, alle disse Pinochet'er i Vesteuropa regner med. Som anledning kan tjene optagelse af kommunister i endnu et stort lands regering. Det er ikke så længe siden, at en medarbejder ved Pentagons Center for international forskning, A. Catrill, bekræftede, at der f.eks. eksisterer „reserveplaner“ for det tilfælde, at italienske kommunister bliver optaget i regeringen.

Alt dette gælder ikke blot Europa, men alle dele af verden, hvor der findes reaktionære kræfter. Man kan f.eks. tage Japan.

I den nye japanske forfatning, som blev vedtaget efter krigen, står det sort på hvidt, at Japan aldrig mere vil føre krig og afstår fra at opretholde en rigtig hær (bortset fra små „selvforsvarsstyrker“). Men i dag ser alting anderledes ud. På trods af forfatningen opbygger Japan en ny hær, og det højreorienterede generalitet er på ny ved at blive den mest indflydelsesrige magt i Tokio. Det er slet ikke udelukket, at det vil kalde fascistiske bander til hjælp, hvis de demokratiske partier og organisationer kommer det i vejen. Der er allerede forberedelser i gang hertil.

Lad os også kaste et blik på USA. Allerede i dag er det i virkeligheden Pentagon, som regerer i Washington. Udenrigsministeriet er også kommet under de højreorienterede officerers kontrol i general Haigs skikkelse. Disse officerer har således ikke brug for et magtskifte, for de sidder allerede inde med magten.

Men hvad vil der ske i USA, hvis det amerikanske folk, led og ked af den vanvittige kaprustning, vælger en progressiv politiker af Franklin D. Roosevelts type, en tilhænger af fredelig sameksistens, til præsident?

De højreorienterede amerikanske generaler vil sikkert ikke forholde sig passive. Det er værd at huske på, hvordan disse militærkredse i Washington i 1950'erne, kort tid efter Korea-krigen, ville gøre den ultrahøjreorienterede general MacArthur til USA's præsident. Den tidligere øverstkommanderende for USA's væbnede styrker i det Fjerne Østen, general Mark Clark, sagde dengang, at tidligere, når talen faldt på politik, var det typisk for mange amerikanske generaler at sige: „Til helvede med det, vi snakker politik bagefter.“ Men det går ikke i dag.

Senere i 1961, gik den højreorienterede amerikanske general Edwin Walker helt ugenert ind for at oprette et militærdiktatur i USA og foreslog utvetydigt sig selv som diktator. Et år senere, da John Kennedy var præsident, konstaterede det indflydelsesrige borgerlige amerikanske dagblad The Washington Post bekymret, at

situationen var yderst foruroligende indenfor USA's væbnede styrker og i reservetropperne, hvor der var opstået en bevægelse i stil med bevægelsen i den franske hær, som forsøgte at styrte general de Gaulle (OAS — forf. anm.). Bladet oplyste, at Kennedy-regeringen kendte navnene på lederne af denne „sjette kolonne“, og pegede på, at den trængte dybere og dybere ind i alle led i det amerikanske statsapparat.

I bogen „Frygtens samfund“, som netop da var udkommet i USA, kom forfatterne, professorerne Harrison Brown og James Real, som forsøgte at studere amerikansk politiks perspektiver, til den samme konklusion. De konstaterede i bogen:

„Der er temmelig tydeligt ved at opstå en militær elite i USA, som går ind for en bestandig fjendtlig holdning overfor Sovjetunionen, og som er i besiddelse af enorm såvel politisk som militær magt... Faktisk er den militære elite klart i stand til at overtage den egentlige politiske kommando over USA's slagstyrke, hvis der er alvorlige tegn på „svaghed“ i USA's udenlandske relationer.“ (Hamson Brown, James Real. Community of Fear. California, 1960, s. 34).

Det er en forsigtig, men klar hentydning til planerne om at oprette et militærdiktatur i USA i tilfælde af en skærpelse af den internationale situation.

Man kan også anføre et citat fra den kendte amerikanske sociolog C. Wright Mills' bog „Magteliten“: „Vort svar på spørgsmålet, om der i dag eksisterer en militærklike (i USA — forf. anm.), lyder: ja, der eksisterer en militærklike, men det er mere præcist at kalde den en magtelite, for den består såvel af militærfolk som af økonomiske og politiske personligheder, hvis interesser falder mere og mere sammen.“

Sådan var det under præsident Kennedy. Dengang kunne det Hvide Hus endnu frygte den „sjette kolonnes“ stræben efter et diktatur. Men det ville sikkert ikke være forkert at sige, at denne „kolonne“ og det Hvide Hus i dag er et hele, selv om USA's officielle forfatning stadig er i kraft.

Sådan ser kendsgerningerne ud. Vi er overalt vidne til stort set det samme billede. Generalerne på den hvide hest er parat til alt for at blive diktator.

3.

Så opstår spørgsmålet, hvordan de i praksis kan komme til magten. Hvordan kan de berede jorden for oprettelse af et militærdiktatur? Her er det, terroristernes taktik træder i kraft.

Hele denne taktik går ud på at bringe situationen i et land til kogepunktet, så man kan påtvinge befolkningen en „befrier“ i en generals skikkelse. Det er netop målet for den „Sorte Internationale“'s afdelinger som „Ordre Nouveau“ i Frankrig, „Ordine Nero“ i Italien, „Fuerza Nueva“ og „Falange Espanola“ i Spanien, „Portugals befrielseshær“, „Wehrsportgruppe Hoffmann“ og „Aktionsfront Nationaler Sozialisten“ i Vesttyskland, „National Front“ og „British Movement“ i England, Ku-Klux-Klan og „John Birch Society“ i USA og mange andre lignende bander i forskellige lande.

Med dette formål for øje organiseres der overfald og pogromer, mord og ildspåsættelser. Alt dette for at bringe den militære fascisme til magten, som baner vej for den sorte fascisme. Sådan mener i hvert fald de neofascistiske strateger. Man kan betragte dette som et svar på det spørgsmål, vi stillede i begyndelsen af det

foregående kapitel: hvorfor satser de neofascistiske ledere først og fremmest på terrorismen?

Det er naturligvis ikke rigtigt, som mange borgerlige iagttagere gør, at forklare neofascisternes handlinger blot med deres „demoralisation“, deres personlige grusomhed, „dårlige opdragelse“ eller „blinde fanatisme“. Der er her ikke tale om psykologi, men om politik.

Det bekræftes af neofascisternes egne udtalelser.

Lederen af den vesttyske terrorbande „Wehr-sportgruppe Hoffmann“, Karl-Heinz Hoffmann, siger direkte: „Vi træner til den X-dag, da politiet ikke længere er i stand til at klare venstrekræfterne alene.“ (Unsere Zeit, 30. september 1980)

Han forklarer videre: „Hvis venstrekræfterne og kommunisterne får overtaget i staten, og politiet ikke længere kan klare dem, hjælper vi. I en borgerkrigs-lignende situation ville vi være de rigtige folk. . . Vi har ingen hævninger over at rykke frem mod kommunisterne.“

Lederen af „Amerikas nationalsocialistiske parti“, Matt Koehl, gentager Hoffmanns ord: „Når den fuldstændige katastrofe bryder løs, kommer vor time. Den ledende elite vil ikke længere være i stand til at kontrollere almuen, som er blevet afsindig af panik. Og så vil vi tilbyde dem vore ideer og vor ledelse... Der vil ikke blive vist fjenderne nogen skånsel.“ (U.S. News and World Report, 7. november 1977, s. 58).

„British Movement“'s leder, Dermot Michael McLaughlin, udtaler: „Vi forudser oprettelsen af et „Free Corps“, hvis regeringsstyrkerne ikke er i stand til at opretholde stabilitet.“ (Morning Star, 6. februar 1981).

Alt dette er et signal til de højreorienterede officerer: lav et statskup, vi står bag jer! Det er heller ikke udelukket, at den slags udtalelser bygger på en generel bestemmelse, vedtaget af den „Sorte Internationale“.

Den belgiske minister Vanden Boeynants bekræfter på sin side: „Under visse omstændigheder kan hæren indsættes til at opretholde den offentlige orden.“ Men hvad nu, hvis hæren ikke er i stand til at klare den opgave, hvilket fascisterne er overbevist om?

Det vesttyske blad Deutschland in Geschichte und Gegenwart, som redigeres af Goebbels' tidligere adjutant Wilfred von Oven, fremsætter direkte tanken om „føreraristokratiets“ tilbagevenden til Tyskland. Det er klart, at der med dette aristokrati underforstås den diktatorlike under ledelse af admiral Dönitz, som Hitler selv kort før sin død ville overdrage magten til.

Efter kupforsøget i Spanien i februar 1981 viste det sig, at kuppgeneralerne havde i sinde at optage lederen af den fascistiske terrororganisation „Fuerza Nueva“ og to af lederne fra den frankistiske „Falange Espanola“ i en „fælles militær-civil junta“. Alt var delt på forhånd.

Således sker der allerede eller planlægges en sammensmeltning af de ultrahøjreorienterede militære og neofascismen. Men det betyder slet ikke (det blev bekræftet i Spanien), at neofascisterne foruden initiativet har i sinde at overdrage generalerne hele ledelsen og selv trække sig beskedent tilbage. Derimod agter de at bruge generalerne til at bane vej for dem selv.

De regner med under diktatorerne først at gøre deres SS-bander til en erstatning for det gamle politi. Disse banditter vil få til opgave at hjælpe militære stødtropper — faldskærms-, kommando- og landgangstropper og andre lignende regulære styrker — med at få blodet til at flyde, i gaderne. Men med tiden vil de efter deres beregninger uundgåeligt selv overtage magten og så kommer de nye Hitler'es og Mussolini'ers æra.

Det er fantastiske planer. Men man må ikke glemme, at der står mægtige ultrareaktionære kræfter bag disse planer.

Det betyder ikke absolut, at neofascisterne i en ikke fjern fremtid vil indlede virkelig omfattende terroroperationer i de vigtigste vesteuropæiske lande. Men det viser fremtiden, og meget afhænger af, hvordan de internationale relationer udvikler sig. Som tidligere nævnt kan man formode, at strategerne i Pentagon og det amerikanske udenrigsministerium vil få direkte eller indirekte relation til afgørelsen af sådanne spørgsmål.

Man må også tage i betragtning, at højreekstremisternes forventning om deres sejr i tilfælde af oprettelsen af et militærdiktatur ikke altid går i opfyldelse. Som eksempel kan nævnes begivenhederne i Tyrkiet i 1980, da den militærgruppe, som overtog magten, straks indledte massearrestationer af såvel højre- som venstreekstremistiske terrorister. Her har der øjensynlig spillet særlige omstændigheder ind, på grund af hvilke en "ren" pogromfascisme i Tyrkiet kunne have kompliceret dets udenrigspolitiske stilling. Men det vides, at der i den regerende militærgruppe findes en profascistisk indstillet fløj.

Det er naturligvis formålsløst at søge overvejelser om den slags emner i den officielle fascistiske litteratur. Forfattere og udgivere kan risikere en retslig undersøgelse, for slet ikke at tale om, at også antifascister kan gribe aktivt ind. Men i skrivelser til internt brug og i mundtlige indlæg af de mest fanatiske neofascistiske ledere møder man ikke sjældent udtalelser om en forventet aftale med de højreorienterede generaler.

Det bør også tilføjes, at man naturligvis ikke kan henregne alle generaler og andre officerer i de kapitalistiske lande til militærfascismens lejr. Der findes også officerer, som er klar over den frygtelige trussel, deres kolleger bereder menneskeheden, og som går ind for at styrke demokratiet. Men de imperialistiske og reaktionære officerer er i flertal.

I praksis har det ikke nogen større betydning, om alle disse potentielle kupgeneraler er fuldblodsfasциster eller halvfascister. Hverken NATO-generalerne eller selv generalissimus Franco har kaldt sig fascist. Vi ved, at der kun er et fjed fra generalerne på den hvide hest til „førere“, „ducer“ og „caudilloer“. Det har det sidste halve århundredes historie alt for tydeligt bevist. Militære diktatorer og fuldblodsfasциster er nært beslægtede.

Lige for tiden er de højreorienterede generaler ganske vist farligere end de åbenlyse fascister, som skjuler sig bag deres ryg. I generalernes hænder ligger nemlig de politiske og operative tøjler, som fascisterne endnu ikke kan nå, og desuden er knapperne til udløsning af en atomkatastrofe ikke langt fra deres rækkevidde.

Man må forstå, at der ikke blot er tale om pensionerede generalers og marskallers personlige interesser, selv om det også spiller en ikke ringe rolle. Alle militærkliker

eller „sjette kolonner“ i de kapitalistiske lande er blandt afspændings og nedrustnings argeste fjender. Alle går de ind for genoptagelse af den kolde krig, hvad det end kommer til at indebære for folk. Og alle kræver de indførelse af drastiske antikommunistiske forholdsregler, som betyder ophævelse af de demokratiske friheder.

Selv om disse ultramilitarister frygter og hader hinanden, så står de sammen i den internationale klassekamp og i kampen mod de nationale befrielsesbevægelser. Alt peger på, at ideen om fascismens kædereaktion i de ultrahøjreorienterede officerers forestilling virkelig antager form af en serie på hinanden følgende diktatorsammensværgelser i forskellige lande.

Og sammen med hele den internationale reaktions lejr regner de med neofascisterne som en vigtig reserve for dem i kampen mod de demokratiske kræfter. Det var ikke tilfældigt, at fascister fra organisationen „Fuerza Nueva“ efter generalernes mislykkede kupforsøg i Spanien i februar 1981 åbenlyst arrangerede demonstrationer, hvor de berømmede de sammensvorne og opfordrede til at følge deres eksempel.

Det er på den måde, vor tids fascister har i sinde at vinde det tilbage, som deres forgængere mistede i 1945. Arbejderbevægelsen er i dag betydeligt stærkere end dem. Selv kan de ikke kæmpe mod den. De er ikke i stand til at ånde i en sund atmosfære. Men skræmme småborgerne, skabe uro i samfundet og fremme dem nærtstående diktators magtovertagelse, det kan de. Man kan godt myrde, iværksætte ildspåsættelse og provokationer uden at have støtte blandt masserne.

Det kan naturligvis ikke udelukkes, at fascismen i militær eller civil form nogle steder vil kunne opnå visse resultater. Situationen ændrer sig afhængigt af begivenhederne, undertiden uventede begivenheder.

Og alligevel siger en beregning over styrkeforholdet mellem de forskellige kræfter, at ingen fascisme, heller ikke den autoritære militærfascisme, vil være i stand til at få bugt med folkene i vor tid.

KAPITEL 7

Blokken af højre- og venstreekstremistiske terrorister

Man skulle tro, at højre- og venstreekstremistiske terrorister var to grupperinger, som indtog diametralt modsatte holdninger, to strømninger, som udkæmpede en kamp på liv og død. Men det er ikke tilfældet.

Fra slutningen af 1960'erne, dvs. lige fra det øjeblik de venstreekstremistiske terrororganisationer begyndte at opstå, har man kunnet iagttage et yderst mærkeligt, omvendt fænomen: en dulgt sammenfletning af disse to terrorstrømninger, som i enkelte tilfælde næsten går så langt som til en faktisk sammensmeltning. Det lyder mærkværdigt, men ikke desto mindre bekræftes det af ubestridelige kendsgerninger.

Denne forening foregår særlig åbenlyst i Italien, det mest terrorplagede land i den kapitalistiske verden. Her har højre- og venstreekstremisterne allerede fra tid til anden optrådt sammen, i visse tilfælde udsendes der endog fælles løbesedler. Det er konstateret, at de venstreorienteredes blade afholder sig fra at angribe neofascisterne. Nogle mener, at parterne har indgået en uofficiel „ikke-angrebspagt“.

I 1978 sagde den neofascistiske leder Franco Freda, som er en af hovedmændene bag „Ordine Nero“, direkte:

„Vi henvender os også til de venstrekræfter, som forkaster det eksisterende system (dvs. går ind for terrorisme — forf. anm.). Vi er overbevist om, at der kan gennemføres aktionsenhed med dem.“ „Ordine Nero“s chefideolog, Pino Rauti, bekræfter det: „Ligesom jeg forklarer vore folk, at venstregrupperne (de venstreekstremistiske grupper — forf. anm.) ikke er den vigtigste skydeskive for os, således bør også venstregrupperne forstå, at deres vigtigste skydeskive ikke er MSI (det neofascistiske parti — forf. anm.).“

Da de „Røde Brigader“ i sin tid bortførte den 7-årige skoleelev Mario Panatochi i Torino og krævede en stor løsesum for ham, optrådte advokat M. Tramaglia, parlamentsmedlem for MSI, som mellemmand.

Der er endnu mere bemærkelsesværdige kendsgerninger. Renato Curcio, de „Røde Brigaders“ anerkendte leder og „ideolog“, som siden 1976 har siddet i fængsel, var tidligere leder af og ydermere en af grundlæggerne af „Ordine Nuovo“, den italienske afdeling af den transnationale terrororganisation, som efter krigen blev oprettet af tidligere SS-ere, og som i Italien er knyttet til det neofascistiske parti MSI.

Curcio, som allerede i begyndelsen af 1970'erne lod de „Røde Brigader“ gå under jorden, figurerer endnu i dag som deres åndelige leder og styrer dem fra fængslet. Efter at de „Røde Brigader“ i januar 1981 havde bortført en højtstående retsmedlem, Giovanni D'Urso, fremsatte Curcio fra sin fængselscelle en offentlig erklæring: „Vi har allerede besluttet, at D'Urso fortjener at dø, men vi tilgiver ham.“ Nogle dage senere blev D'Urso fundet i live, liggende bastet og bundet i en bil, der som en hån var stillet lige i nærheden af hans arbejdsplads, justitsministeriet.

Men Curcios spring fra den fascistiske til den venstreekstremistiske terrorisme, som han i sin tid foretog helt uventet, er kun én af mange lignende kendsgerninger. Det er ikke blot italienske fascister, der har undergået en sådan forvandling. Ifølge det italienske blad Giorni har fascister i forskellige lande fået følgende instruks: „Lad som om i er maoister! Opret illusoriske „Røde Brigader“ og „Sorte September grupper“! Træng ind i alle udenomsparlamentariske venstreekstremistiske grupper!“

Det italienske politi har konstateret, at der indenfor den tidligere nævnte fascistiske organisation „Italiens bøddler“ fandtes en særlig afdeling, som havde til opgave at maskere sine medlemmer som venstreekstremister og at lære dem at trænge ind i de venstreekstremistiske organisationer. Organisationens medlemmer kaldte sig tilhængere af „Vor tids hemmelige proletariske hær“, „Forbundet til udryddelse af fascister“, organisationen „Kampen fortsætter“ og den internationale terrororganisation „Sorte September“.

Der er endog gjort forsøg på at oprette en slags blandede organisationer af højre- og venstreekstremistiske terrorister. F.eks. har der i Teutoburgerwald i Vesttyskland været afholdt et stævne for unge fra organisationen „Die Neuen Rechten“. Denne bande har givet sig af med overfald, har deltaget i bølgeoptøjer og har endog kritiseret det officielle neonazistiske parti NPD for „manglende aktivitet“! Bandens medlemmer anerkender på én gang Hitler, Goebbels og Mao Tse-tung som deres ideologiske lærere!

I 1978 oplyste den italienske senator Arialdo Banfi, præsident for den Internationale føderation af modstandsfolk (FIR), at den portugisisk-italienske fascistiske organisation AGINTER havde udarbejdet et „strategisk notat“, hvori det hed: „Efter vor mening bør først og fremmest statsapparatet ødelægges, og det bør ske under dække af venstreekstremisters og anarkisters aktioner. Vi har allerede fået vore folk ind i alle disse grupper. Det er klart, at vi bør afpasse vore aktioner efter dette, propaganda og voldshandlinger, som om de var udført af vore modstandere.“

I det samme dokument blev det oplyst, at fascistiske kredse i sin tid havde fået deres agenter ind i „Collettivo Politico Metropolitano“, den organisation, som var starten til de „Røde Brigader“. Det var på nogenlunde samme tidspunkt, Curcio gik fra den højreekstremistiske „Ordine Nuovo“ til de „Røde Brigader“. En agitation i stil med Curcios blev ført af Domenico Delli Veneri, som er søn af en fabriksejer, og som har figureret som „åndelig fader“ for den syditalienske venstreekstremistiske terrororganisation „Il nucleo armato di proletari“ (NAP). Det hævdes, at medlemmerne i NAP er næsten de samme som i den neofascistiske bande „Squadre di Azione Mussolini“.

Endnu tidligere i 1960erne blev der i Schweiz oprettet et venstreekstremistisk såkaldt „kommunistisk parti“ (KPS/ML). To af dets førende medlemmer var Guérin Sérac og Robert Leroy, begge tidligere officerer i SS-afdelingen „Charlemagne“ og senere aktive medlemmer af den fascistiske terrororganisation OAS i Frankrig. De blev begge velsete gæster i den kinesiske ambassade i Bern som følge af deres medlemskab af KPS/ML.

I slutningen af 1960erne fik Mario Merlino, tidligere italiensk fascist og senere medarbejder ved KPS/ML's blad, af Sérac og Leroy til opgave at deltage i oprettelsen af den italienske terrorgruppe „22. marts“, som senere blev kendt for sine terrorhandlinger og sin forbindelse med de „Røde Brigader“.

Også i andre lande har fascisternes forsøgt at trænge ind i venstreekstremistiske terrororganisationer, f.eks. i den spanske terrororganisation GRAPO, som er opstået af den pro-maoistiske gruppe PCE/r. Den italienske kommunist Ugo Pecchioli har endog rejst spørgsmålet: „Giver højreterrorismens genoplivelse i takt med venstreterrorismens aftagen ikke grund til at formode, at begge ekstremistgrupper ledes af én og samme hjerne?“

Der er mistanke om, at visse venstreekstremistiske terrororganisationer slet og ret er oprettet med det formål at lokke unge til og bearbejde dem i fascistisk ånd. En af disse organisationer er gruppen „Autonomia Operaria“, som opererer både i Italien og Frankrig. Den har specialiseret sig i at gøre udfald mod fredelige demonstrationer og i at fremprovokere blodige uroligheder, og den forfølger særlig hadefuldt Italiens kommunistiske Parti. Gruppens medlemmer er velbevæbnede, og det siges, at der er en del fascistere blandt dem.

Alt dette er langt fra tilfældigt. Mens der har været mange tilfælde, hvor fascistiske terrorister er gået over til venstreekstremistiske organisationer, så forekommer det modsatte sjældent.

Fra neofascisternes side er der uden tvivl tale om en vel gennemtænkt operation, som går ud på at trænge ind i de venstreekstremistiske terroristers rækker. Formålet er at få venstreekstremisterne til at føre den samme frygt- og spændingsstrategi som fascisternes selv.

Og man må konstatere, at denne operation nogle steder har en vis succes.

2.

Man kan så spørge, om der blot er tale om, at fascisterne direkte narrer venstreekstremisterne? Er det udelukket, at disse „overløbere“ fra højre som f.eks. Curcio og Merlino gik over til deres tidligere fjender, fordi de pludselig på en eller anden måde var blevet genfødt og var kommet til at tro på den „ærkerevolutionære“ socialisme? Kan man tale om en psykologisk forklarlig overgang fra den ene yderlighed til den anden?

Nej, naturligvis ikke. Så brat skifter politikere ikke mening, selv om det måske kan forekomme i enkelte, sjældne tilfælde. Det er også muligt, at nogle af deltagerne i den slags ting ikke kan se nogen væsentlig forskel mellem den neofascistiske og den venstreekstremistiske terrorisme, og at det i virkeligheden er dem ligegyldigt, i hvis navn de dræber, ødelægger og plyndrer, når de blot får det godt betalt. Sådant tænker utvivlsomt pjalteproletarerne. Men den vigtigste kendsgerning står fast, nemlig at højreekstremismen infiltrerer venstreekstremismen.

Hvor paradoksalt det end lyder, så er der foruden den personmæssige sammenfletning af de to grupperinger desuden tale om en vis ideologisk lighed mellem dem.

Indtil for nylig var „Røde Arméfraktion“ (RAF) eller „Baader-Meinhof-gruppen“, som blev oprettet i 1975, den største venstreekstremistiske terrororganisation i Vesttyskland. Blandt dens grundlæggere var personer fra såvel det velhavende bourgeoisie som fra småborgerskabet og pjalteproletariatet. På sin samvittighed har den en række meget omtalt mord, begået med de „Røde Brigaders“ „Prima Lineas“ og andre italienske organisationers aktioner som forbillede. Det er bl.a. mordet på den vesttyske rigsadvokat Siegfried Buback, bankier'en Ponto og den vesttyske arbejdsgiverforenings formand, Hans-Martin Schleyer.

Der er vist ikke konstateret tilfælde af neofascistisk infiltration i „Røde Arméfraktion“. Men objektivt følger også denne organisation en linje, der tjener neonazisternes interesser ved at skabe frygt i befolkningen, skræmme bourgeoisiet og ophidse de militære kredse.

Det er ikke udelukket, at det var erkendelsen heraf, der i 1976 fik gruppens ledere Andreas Baader og Ulrike Meinhof til samtidig at begå selvmord i deres fængselsceller, hvormed de berøvede deres organisation dens førende skikkelser. I deres celler fandt man for øvrigt et helt arsenal af våben. Gik det op for dem til sidst, hvor de var på vej hen, og hvem de hjalp? Det er også muligt, at de blev myrdet i fængslet. Men hvordan det end forholder sig, så fremsatte „Røde Arméfraktions“ tredje leder, H. Mahler, følgende udtalelse i TV:

„Den nuværende „Røde Arméfraktion“ lader sig lede af det princip, at det først må være helt slemt, for at det kan blive bedre. Det betyder, at fascismen må lokkes frem... På grundlag af denne opfattelse kan man heller ikke længere subjektivt betragte de nuværende medlemmer af „Røde Armé-fraktion“ som venstreorienterede,.. de er en skakbrik og bliver i det politiske magtspil flyttet af helt andre folk... Kapitalisterne ved, at krisen vil vare længe, og derfor bereder de jordbunden, idet de betjener sig af „Røde Arméfraktion“.

Med andre ord benægter hverken de vesttyske eller de italienske venstreekstremistiske terrorister, at deres handlinger kan føre til oprettelse af et militærdiktatur i landet, og at de selv hjælper det højreorienterede bourgeoisi og de reaktionære officerer hermed. De ønsker endog, at dette skal ske, for de har selv i sinde at tage arven op efter fascisterne.

Når tyrkiske venstreekstremister forklarer deres synspunkter, tilføjer de helt åbenlyse antikommunistiske argumenter. Ismail Bilen, generalsekretær i Tyrkiets kommunistiske Parti, siger: „Det er netop fjendskabet til det kommunistiske parti, der forener de neofascistiske og alle slags venstreekstremistiske maoistiske terrorister i Tyrkiet.“ (Pravda, 3. februar 1981). I Alle venstreekstremister har den samme teori: „jo værre desto bedre! “. Det vil sige hellere fascisme end revolutionær arbejderbevægelse. Det siges i øvrigt direkte af Daniel Cohn-Bendit, en venstreekstremist, som står anarkisterne nær, og som ledede studenteroprøret i Paris i 1968: „Er de unge neo-nazister, hvor afskrækkende de end forekommer, os måske alligevel nærmere end de venstreorienterede, hvis mål er den politiske magt, hvorfor de allerede er på vej til at have del i den?“. Den ideologiske lighed mellem de venstreekstremistiske terrorister og neonazisterne er åbenlys. (Die Tageszeitung, Vestberlin, 15. juni 1979).

Det kan næppe undre, for de venstreekstremistiske terrorister har selv hele tiden bevæget sig ad neofascisternes vej. Begge parter søger at skræmme samfundet med voldshandlinger. De nærer begge et intenst had til kommunisterne og de socialistiske lande. Begge har forbindelse til CIA og andre imperialistiske efterretningstjenester. Begge søger at vinde pjalteproletariatet for sig. Og endelig ønsker de begge et militærdiktatur.

Venstreekstremisternes motivering er hele tiden den samme: efter militærdiktaturet kommer vores tur.

Det ligner alt sammen feberfantasier. Men netop sådan tænker disse mennesker.

3.

Hvem vinder så til syvende og sidst i forbundet mellem de neofascistiske og venstreekstremistiske terrorister? Det gør — og med en ret lille indsats — neofascismen, som ved hjælp af dette forbund opnår at udvide den almindelige terrorbølge i de borgerlige lande og dermed at øge småborgernes draging mod militærdiktaturet.

Taberne er de ærlige venstreekstremister, som på grund af deres uerfarenhed bliver skubbet den direkte modsatte vej af den, de selv vil. Mange unge venstreekstremister vil engang med gru indse, hvad man har gjort med dem. De venstreekstremistiske organisationers dominans over neofascisterne i et land som Italien er således kun tilsyneladende.

Der er efter alt at dømme ingen direkte aftale mellem de højre- og venstreekstremistiske terrorister. Tværtimod opstår der undertiden blodige sammenstød mellem dem, sådan som det var tilfældet i Paris for ikke så længe siden. Alligevel er der en bred berøringsflade i de to parters politik. Og de frygter begge den fredelige sameksistens, som ville tage grunden væk under dem alle.

Sådan går det til, at ærlige, men uligevægtige og forvirrede venstreekstemister i de vestlige lande gang på gang går i de fælder, som er opstillet for dem. Det er uden tvivl noget nyt i neofascismens taktik og fortjener at blive studeret indgående.

Politiske dødsninger med hagekors i panden kravler ud af deres grave. Men der er ingen grund til at tro, at der forestår en virkelig genfødsel af fascismen. Den har i de 36 efterkrigsår rent faktisk lidt nederlag. Hvis man tager Europa, hvor fascismen opstod, så er alle dens forsøg blevet slået tilbage. Bortset fra Italien, hovedsagelig den sydlige del af landet, er det ikke lykkedes fascismen at vinde virkelig fodfæste et eneste sted. Styrkeforholdet mellem de virkelige venstrekræfter og højrekræfterne er i dag ændret så meget til de førstnævntes fordel, at Hitlers og Mussolinis efterfølgere har mistet det ene håb efter det andet.

Situationen kan ganske vist ændre sig, hvis høgeimperialismen atter får brug for fascisterne. Den kolde krigs fuldstændige ophør ville betyde døden for dem. Derfor vil de også fremover gøre alt for at hindre afspænding, slide på folks nerver og forstyrre folkenes fredelige liv.

Hvad angår neo-anarkisterne, så har de ingen fremtid, ligesom de russiske revolutionære anarkister Bakunin og Netjajev heller ikke havde nogen fremtid selv. Bortset fra en håndfuld eksalterede unge uden tilknytning til masserne har de ikke og vil aldrig få støtte fra nogen samfundskræfter. Pjalteproletariatet er ikke i stand til at ændre verden og historien.

Men forsøger ikke en anden, temmelig aktiv politisk kraft, nemlig maoismen, at indhente socialismens højre- og venstreekstemistiske fjender i realiseringen af lignende hensigter?

KAPITEL 8

Maoisterne

Venstreekstemisterne erklærer næsten altid og næsten overalt, ligesom anarkisterne, at de først og fremmest er principielle modstandere af staten, og at de ikke vil have noget at gøre med nogen regering. De beskylder kommunisterne i forskellige lande for at være afhængige af Sovjetunionens regering og derfor ude af stand til at føre en virkelig revolutionær politik.

Men det betyder langt fra, at der intet sted i verden findes en regering, som protegerer venstreekstemisterne. Det gør der nemlig, og venstreekstemisterne benytter sig beredvilligt af dens støtte, ganske vist uofficielt. Man kan gå videre og sige, at uden en sådan støtte ville de venstreekstemistiske terrororganisationer i en række lande næppe have eksisteret, eller også var de hurtigt sygnet hen.

Der er naturligvis tale om det maoistiske Kinas regering. Der er masser af beviser på venstreekstemisternes forbindelse med dens efterretningstjeneste. Der er her tale om to slags forbindelser: mere eller mindre tilslørede direkte kontakter samt „ideologisk“ og politisk lighed mellem disse to parter.

Det vil enhver objektiv iagttager konstatere efter at have sat sig grundigt ind i kendsgerningerne.

Det er ingen hemmelighed og har ikke været det længe, at der i 1960'erne begyndte at opstå en slags falske „kommunistiske“ partier i den kapitalistiske verden. Det var organisationer, som kaldte sig kommunistiske, men som til trods herfor utrætteligt

hetzede mod de rigtige kommunistiske partier, og som ikke havde noget som helst tilfælles med marxismen-leninismen.

Det er også værd at lægge mærke til, at der hvor sådanne organisationer slog rod, dannede de før eller senere grundlag for terrorgrupper. Det var tilfældet i Italien, Vesttyskland, Spanien, Portugal, Schweiz, Tyrkiet og en hel række andre lande i Asien og Latinamerika.

F.eks. opstod der i Italien en organisation, der kaldte sig „Det kæmpende kommunistiske parti“, og som i dag søger at forstyrre Italiens kommunistiske Parti i dets arbejde, overalt hvor det er muligt. Det kom frem, at denne organisation har tilknytning til de „Røde Brigader“. En anonym repræsentant for de „Røde Brigader“ udtalte i en samtale med bladet L'Espresso's korrespondent: „Vores ledesnor er og bliver marxismen-leninismen og den kinesiske kulturrevolution... De proletariske kræfters vækst takket være det militærpolitiske forbund mellem de to hovedkomponenter — „Det kæmpende kommunistiske parti“ og de revolutionære masseceller — vil finde sted igennem en hel historisk fase.“ (L'Espresso, januar 1981, s. 97-98).

De „Røde Brigader“ og deres forbundsfæller går med andre ord endog længere end de nuværende maoistiske ledere, som har fordømt kulturrevolutionen. Kan man ikke heraf slutte, at der allerede tidligere er knyttet nære kontakter, og ikke blot af rent politisk karakter, mellem de „Røde Brigader“ og maoisterne?

I Vesttyskland findes der et pro-maoistisk parti, som kalder sig „Tysklands kommunistiske parti (marxister-leninister)“, forkortet KPD/ML. Det udgiver bladet Roter Morgen, og dets slagord er „Ned med det Tyske kommunistiske parti“, Vesttysklands rigtige kommunistiske parti. Også her kan der iagttages en hang til terrorisme, og det er ikke udelukket, at denne organisation har oprettet kontakt med „Baader-Meinhof-gruppen“. Forøvrigt udgiver Michael Borchardt, et tidligere medlem af KPD/ML i dag bladet Der Aufmarsch, organ for den fascistiske front, som propagerer for fascisme i Franco-stil.

For et par år siden sagde Fritz Ulrich Bundt, en af lederne for det vesttyske neonazistiske parti, NPD, i en fortrolig samtale med en person, som han betragtede som sin tilhænger: „Man kan komme ganske godt overens med folkene fra KPD/ML. Der er jo meget fælles, f.eks. kravet om et uafhængigt Tyskland og mod russerne... Vi og maoisterne— så vil der ske noget i de næste år!“ (J. Pomorin/R. Junge. Die Neonazis, Dortmund, 1978, s. 191). Nogle måneder senere demonstrerede neonazisterne og KPD/ML i Bonn og Hamburg med fælles paroler mod Leonid Bresjnevs besøg i Forbundsrepublikken.

I Vestberlin opererede der en ungdomsterrorbande under navnet „Bewegung 2. Juni“, hvorfra der gik tråde til såvel de lokale anarkister som til maoisterne.

Også andre venstreekstremistiske terrorgrupper i Vesteuropa har oprettet kontakt med maoisterne. Det gælder f.eks. „Portugals befrielseshær“ og „Den demokratiske bevægelse for Portugals befrielse“, som deltager i overfald på kommunistiske og andre progressive organisationers kontorer. De forsøgte allerede midt i 1970erne at fremprovokere uroligheder i Lissabons centrum for at hindre, at valgkampen forløb normalt. Senere har lederne af en af disse grupper været i Peking efter instrukser; der findes der øjensynlig en speciel afdeling for styring af sådanne elementer.

I Japan har venstreekstremistiske terrorgrupper som „Kæmpere" og „Røde Armé" forbindelse med maoisterne, i Tyrkiet er det det terroristiske „Arbejder- og bondeparti" samt det „Revolutionære kommunistiske parti", i Nicaragua den venstreekstremistiske „Arbejderfront", i Indien separatister i Nagaland, Mizoram og andre områder i den nordøstlige del af landet, som søger at oprette en pro-kinesisk marionetstat her. I specielle skoler og lejre i Kina bliver de optrænet i terrorisme.

I juni 1981 meddelte indisk presse, at „Nagalands socialistiske komité", som maoisterne har oprettet i den nordøstlige del af landet, har etableret snæver kontakt til separatistorganisationer som „Mizos nationalfront". „De frivilliges nationalstyrker" (i unionsterritoriet Mizoram), „Manipurs folkebefrielseshær" samt til nationalistiske organisationer i staten Assam. Det sker samtidig med, at de kinesiske ledere taler om deres stræben efter at normalisere forholdet til Indien.

Den promaoistiske „Nye folkearmé" foretager terroroperationer på Filippinerne, i Peru har en lignende organisation ved navn „Sendero luminoso" fra juli 1980 til udgangen af juni 1981 begået over 800 terrorhandlinger. Et blik på kortet viser, at kæden af pro-maoistiske terrororganisationer går gennem de områder, som Peking gør krav på som det planlagte storkinesiske imperiums indflydelsessfære. Der er med andre ord her tale om systematisk statsterrorisme.

Ifølge det italienske blad L'Europeo fandt der i 1978 to møder sted i Brasilien og Spanien mellem lederne af højregrupperinger i forskellige lande. Det blev her besluttet at lægge særlig vægt på at udvikle samarbejdet med de venstreekstremistiske grupper, som anerkender visse af den „Sorte Internationale" programideer. Den spanske fascist José Tolo Blasco udtalte i et interview til L'Europeo: „Det er allerede bemærket, at Maos teori ikke ligger langt fra Hitlers. Blandt repræsentanterne for de venstreekstremistiske grupper vi mødtes med, var der naturligvis italienere. De „Røde Brigader"? (New Wave, Delhi, 27. juni 1981). Det kan jeg ikke sige noget om. Lad os sige, at jeg kan antyde det. De „Røde Brigader" er delte. Vi har haft kontakt med en strømning, som går ind for den kinesiske ideologi..."

Efter alt at dømme har Peking til venstreekstremisterne udarbejdet et helt system til bearbejdning af unge udenfor Kina, et system, hvor man helt klart har gjort brug af „erfaringerne" fra kulturrevolutionen. Det tager først og fremmest sigte på de mindst modne og de mindst disciplinerede unge, fortrinsvis fra småborgerskabet og pjalteproletariatet. Alle midler bør tages i brug — vild demagogi, opmuntring af anarkistiske instinkter, opgejling af pogrom- og kupstemninger samt en fjendtlig holdning til den ældre generation, bestikkelse. Det anbefales at lægge særlig vægt på at oprette maoistiske reder på universiteterne. Den pro-maoistiske litteratur, som udgives i store oplag, henvender sig også i første række til studenterne.

De unge lokkes til stadighed med pseudorevolutionære røverparoler. Det er ikke nødvendigt med pjalteproletarerne. Maoisterne ved udmærket, hvem den venstreekstremistiske terrorisme udenfor Kina bygger på.

Det er også klart, hvorfor de venstreekstremistiske organisationer i de kapitalistiske lande drages mod maoisterne. De har nemlig hårdt brug for materiel støtte, for de kan ikke finansiere deres ofte kostbare aktioner alene ved hjælp af røverier og bortførelser med deraf følgende løsepenge.

De venstreekstremistiske terrorister har desuden brug for politisk protektion, bl.a. af uofficiel diplomatisk karakter. Hvis udenlandske stormagter, 'hvad enten det nu er USA eller Kina, velvilligt tilbyder begge dele, så har terroristerne som regel ingen betænkeligheder ved at tage imod det.

Men foruden de organisatoriske og materielle forbindelser mellem maoisterne og de venstreekstremistiske terrorister er der også tale om en ideologisk lighed mellem dem.

2.

Det første, der forener dem, er det utilslørede had til arbejderbevægelsen i alle lande.

Vi har tidligere talt om, hvordan venstreekstremisterne forholder sig til arbejderbevægelsen. De sværter arbejderklassen, kalder den borgerliggjort, og foruden de unge anerkender de kun pjalteproletariatet som revolutionær kraft. Den samme holdning indtog maoisterne under Mao Tse-tung; de tilføjede blot bønderne, som var parat til at deltage i „partisankrige“, til de unge og pjalteproletarerne som positiv faktor.

Det gik så vidt, at de i deres litteratur helt undgik at bruge udtrykket „den internationale arbejderbevægelse“, og arbejdernes strejkeaktivitet udgav de blot for at være „spontane uroligheder“. Efter deres mening stod Vestens arbejderklasse i byerne snarere i vejen for „en fremskyndelse af revolutionen“ end gavnede den. Til gengæld passede pjalteproletariatet dem fint (neofascisterne, som overalt har i sinde at kvæle arbejderklassen i blod, søger også at udnytte pjalteproletarerne og de unge).

Maoisternes holdning til arbejderbevægelsen kommer også tydeligt til udtryk i deres forhold til de kommunistiske partier i Vesteuropa og i andre dele af verden. Det har disse partiers ledere, som personligt har mødt Mao Tse-tung, berettet om. Som regel var deres indtryk samstemmende. Mao havde »tvetydigt ladet dem forstå, at han ikke troede meget på dem og ikke tillagde deres partier stor betydning. (Pekings holdning til de falske kommunistiske partier, som det selv var med til at oprette i de kapitalistiske lande, var naturligvis en helt anden. Men de er efter maoisternes opfattelse kun bekvemme agenturer.)

Da en fremtrædende engelsk kommunist ville bevise, at en tredje verdenskrig ville udrydde næsten hele det engelske folk, lød svaret: Hvem har sagt, at man skal opbygge det socialistiske verdenssamfund sammen med englænderne?

Et fremstående medlem af det Tjekkosllovakiske kommunistiske Parti spurgte de maoistiske ledere: Hvis alle Tjekkoslavakiets 15 millioner indbyggere bliver tilintetgjort, hvem skal så opbygge socialismen i mit land? Svaret lød: Man må forstå at ofre det mindre for det større.

I en udtalelse fra det Tyske kommunistiske Partis ledelse hed det, at partiets repræsentanter allerede på de kommunistiske partiers og arbejderpartiernes konference i Moskva i 1960 havde erklæret overfor de kinesiske delegerede, at en atomkrig ville betyde en national katastrofe for Forbundsrepublikkens folk. Man må formode, at svaret har været af lignende art.

Mao Tse-tungs strid med lederen af Italiens kommunistiske Parti, Palmiro Togliatti, er også velkendt. I foråret 1969 bragte maoisternes teoretiske tidsskrift Røde Flag en artikel, som klart var rettet mod Italiens kommunistiske parti. Det hed i artiklen: „... .Hvor mærkeligt det end lyder, så frygter sådanne mennesker folkenes revolutionære kamp i de nationale befrielsesbevægelser zone (underforstået Asien — forf. anm.) som pesten... De er kun bekymret for, at „gnisten" fra de undertrykte nationers og folkeslags modstand skal medføre en katastrofe i deres områder, og denne bekymring lader dem ikke i ro." (Røde Flag, N° 3-4, 1969). Det vil sige, at det er forkasteligt at bekymre sig om at afværge en katastrofe?

Vestens kommunister kan naturligvis ikke lade være med at tænke på deres folks fremtid. Men det havde absolut ingen betydning for maoisterne (og har det heller ikke den dag i dag). I virkeligheden afskriver de Vestens arbejdende befolkning.

Det samme gør vor tids venstreekstreamister, så man kan godt forstå, hvorfor maoisterne så villigt protegerer dem!

Maoisternes fjendtlige holdning til arbejderbevægelsen kommer naturligvis også til udtryk i deres udenrigspolitik, som er særdeles antisovjetisk. Også i dag er maoisterne ofte mere antisovjetiske end imperialisterne selv. Påny et berøringspunkt med Vestens venstreekstreamister, som overalt forbander Sovjetunionen. Italiens „Røde Brigader" lægger f.eks. ikke skjul på deres antisovjetiske holdning, men giver åbenlyst udtryk for den.

For Mao Tse-tungs efterfølgere er der naturligvis ikke blot tale om fjendskabet til Sovjetunionen. Hele deres udenrigspolitik, som tager sigte på at skabe en hegemonistisk supermagt, bygger på den overbevisning, at en tredje verdenskrig er uundgåelig, og at den vil resultere i tilblivelsen af en sådan supermagt, som hersker over verden. Hvordan forholder venstreekstreamisterne sig til udsigten til en sådan krig?

Man behøver blot lytte opmærksomt til deres udtalelser for at forstå, hvad der foresvæver dem. Det er i virkeligheden den samme krig. Man kan endog sige, at en frygtelig katastrofe for menneskehedens fremtid er det, de bygger deres fremtid på. Det er ikke tilfældigt. Dyb, grænseløs skepticisme afføder ofte desperation. Det er tilfældet både i politik og i privatlivet. Og det er i virkeligheden desperation, der skinner igennem alle de venstreekstreamistiske terroristers „teoretiske" udtalelser. Det er ikke realistiske og analytiske overvejelser om vor tids epoke, om forholdet mellem verdenskræfterne, om den mest formålstjenlige form af de revolutionære bevægelser strategier. Det er snarere en forvirret anarkisme plus beredvillighed til at tage en katastrofe. Og det er netop det, lederne af den maoistiske udenrigspolitik forventer af deres politiske forbundsfæller i Vesten.

Der er endnu en årsag til ligheden mellem maoisterne og terroristerne. Mao Tse-tung var i virkeligheden selv hele livet en småborgerlig ekstremist, som trængte ind i den kommunistiske bevægelse og fik fodfæste der ved hjælp af grusomme terrorforanstaltninger. Den dyrkelse af hans person, som han indførte i partiet og i landet, bidrog hertil.

Mao har selv fortalt, at han som ung stod anarkisterne nær, havde en del venner blandt dem og en overgang endog ville oprette et anarkistisk selskab. I et af den tids studenterblade skrev han en i virkeligheden anarkistisk artikel, hvor han priste Kropotkin (P. A. Kropotkin (1842-1921) — russisk fyrste, videnskabsmand og

opdagelsesrejsende, en af den internationale anarkistiske bevægelses teoretikere, principiel modstander af marxismen) og satte ham højere end Marx. Han har senere bekræftet: „Jeg læste artikler om anarkismen og var under stærk indflydelse af den. Dengang delte jeg mange af dens ideer.“

Det var ikke blot dengang. Senere, som politisk kommissær i den kinesiske Røde Armé, byggede Mao helt klart sine planer på pjalteproletariatet. Han så overbærende på „omstrefertaktikken“, hvilket kunne forvandle hæren til røverpak. Denne politik blev fordømt på Kinas kommunistiske Partis 6. kongres og betegnet som et udslag af anarkisme.

Under kulturrevolutionen gav Mao og gruppen omkring ham påbud om at fremsætte anarkistiske slagord som „Oprør er en retfærdig sag“, „Revolution er og bliver ødelæggelse“ og lignende. De lærte rødgardisterne at omstyrte alt, fornægte alt, tvivle om alt og under dække af denne „filosofi“ foranstalte pogromer mod partiorganisationer, offentlige og kulturelle organisationer.

Denne propaganda adskiller sig ikke meget fra vor tids venstreekstremistiske gruppers agitation i den kapitalistiske verden, en agitation, som ansporer forvildede, desperate unge til lignende meningsløse voldshandlinger.

Venstreekstremisterne og maoisterne har det samme syn på metoderne og formerne for samfundsaktivitet.

I dag har den ledende maoistiske gruppe med Deng Xiaoping i spidsen ganske vist taget afstand fra kulturrevolutionens taktik, som den nær selv var blevet offer for. Peking angriber ikke længere arbejderbevægelsen i Vesten. Men det er blot et taktisk kneb, som skyldes Kinas bestræbelser for at befæste alliancen med de borgerlige stater og de ledende kredse dér. Det ændrer ikke noget ved den kendsgerning, at vor tids venstreekstremismes „ideologiske“ rødder i væsentlig grad er fremelsket af maoismen.

I forrige kapitel konstaterede vi, at de venstreekstremistiske terrorister står neofascisterne nær. Og nu ser vi, at det samme er tilfældet med dem og maoisterne. Der er ikke tale om nogen modsigelse her. Venstreekstremismen er parat til at gå i alliance med hvilke som helst antikommunistiske kræfter, hvad enten det er på højre- eller venstrefløj, for at vinde fodfæste på den politiske arena. Så meget desto mere som maoisterne selv — Også på statsniveau — søger sammen med de imperialistiske højrekræfter. Der er ikke tale om principper hos nogen af parterne.

I alle tilfælde står det fast, at det maoistiske Kina, en af verdens største og mest aggressive stater, virkelig kan betragtes som den venstreekstremistiske terrorismes direkte, skønt hemmelige medskyldige.

KAPITEL 9

Statsterrorisme (CIA)

Vi har søgt at finde frem til terrorismens rødder i samfundet og talt om de desperate unge arbejdsløse og pjalteproletariatet, men vi har ikke berørt de terroroperationer, som udføres af et terrorsystem, der ikke har nogen samfundsmæssig basis, men derimod en magtfuld statslig basis. Det er CIA, USA's Centrale efterretningstjeneste.

Vi vil ikke her gennemgå CIA's enkelte operationer, dette emne er der skrevet hele bøger om og beretninger fra forskellige parlamentskommissioner, som har behandlet

sådanne spørgsmål. I dette kapitel vil vi mere komme ind på CIA's politiske særegenheder.

Af allerede kendte materialer fremgår det, at der ikke findes noget land i verden, hvor denne institution ikke har sine folk, at USA årligt bevilger enorme summer til sådanne formål, og at CIA igennem årtier ikke er vejet tilbage for noget, selv de mest blodige forehavender, for at føre sine planer ud i livet. Her følger en liste over CIA's største „specialoperationer“ i løbet af de sidste tre årtier.

1953: sammensværgelse, som styrkede Irans premierminister Muhamed Mossadeq, der dog undgik at blive dræbt.

1958: mislykkede mordplaner mod Egyptens præsident Gamal Abdel Nasser.

1959: mord på Ceylons (det nuværende Sri Lanka) premierminister Sirimavo Bandaranaike.

1961: mord på Republikken Congos (det nuværende Zaire) første premierminister Patrice Lumumba.

1966: sammensværgelse, som styrkede Ghanas præsident Kwame Nkrumah, som dog slap fra det med livet i behold.

1967: sammensværgelse, som førte til den fremtrædende latinamerikanske revolutionære Ernesto Che Guevaras død.

1969: mord på lederen af Mocambiques befrielsesfront FRELIMO, Eduardo Mondlane.

1973: mord på Amilcar Cabral, generalsekretær for PAIGC, Det afrikanske parti for Guineas og Kapverdernes uafhængighed.

1973: mord på Chiles indenrigsminister general Prats.

1973: mord på Chiles præsident Salvador Allende

1975: mord på den progressive kenyanske politiker M. Kariuki.

1975-1980: sammensværgelser med det formål at myrde Mocambiques præsident.

1975: mord på Liberias finansminister Stephen Tolbert, bror til landets præsident.

1976: mord på Orlando Letelier, minister i Allendes regering.

1977: mord på Folkerepublikken Congos præsident Marien Ngouabi.

1960-1981: gentagne forsøg på at arrangere mord på Cubas leder Fidel Castro.

1981: mordforsøg mod Zambias præsident Kenneth Kaunda.

1981: en arrangeret flyulykke, som kostede Panamas leder, general Omar Torrijos, livet.

1981: mordplaner mod Libyens leder Muammar Khadafi.

1979-1981: mordplaner mod Irans leder ayatollah Khomeini.

1981: bombeeksplosion i Teheran, hvor 72 fremtrædende medlemmer af regeringspartiet, det Islamiske republikanske parti, bl.a. dets generalsekretær ayatollah Beheshti, blev dræbt.

Her er udeladt mange af CIA's talrige sammensværgelser i Latinamerika. En af dem var operation „Concord“, under hvilken der blev begået en hel række mord på oppositionsledere i Mellem- og Sydamerika. Man kan blot nævne begivenhederne fornylig i Nicaragua og El Salvador.

Alt dette er kun en forsvindende lille del af CIA's aktiviteter. I sin bog „Dirty Work = 2: the CIA in Africa“ skriver den tidligere CIA-agent Philip Agee: „Ingen bog kan i alle detaljer beskrive alle sammensværgelser, statskup, mord, interventioner med lejesoldater, bombardementer (arrangeret af CIA — forf. anm.)... Men alle disse former for aktivitet fortsætter uden ophør.“

Det amerikanske blad U.S. News and World Report oplyste i november 1977, at CIA alene i årene 1961-1976 havde gennemført omkring 900 hemmelige operationer rettet mod enkelte „uønskede“ personer og hele regeringer. Den amerikanske senatskommission til kontrol med CIA's virksomhed indrømmede i en beretning, som blev offentliggjort i slutningen af 1975, at CIA benytter sig af kriminelle for at nå sine mål, nøjagtigt ligesom de neofascistiske og venstreekstremistiske terrororganisationer. I samme beretning hed det, at „højtstående regeringsmedarbejdere havde drøftet og muligvis godkendt, at der i CIA blev oprettet en likvideringstjeneste“.

Der er her tale om en uophørlig global terrorisme. Men CIA's terroroperationer adskiller sig, foruden deres internationale omfang, også fra andre ikke-statslige terrororganisationers operationer ved at de altid er udført ved hjælp af mellemmand, som tilsyneladende handler ud fra egne interesser. Der er således tale om en slags indirekte imperialistisk terrorisme. Og CIA sørger altid for at skjule sit ansigt, undertiden endog bag flere masker.

De neofascistiske terrorister myrder selv deres egne medborgere, det samme gælder de venstreekstremistiske terrorister, mens CIA opererer over hele verden og kun ved hjælp af stråmænd og deres organisationer, og den sørger altid for at sløre sporene for om muligt at undgå om ikke mistanke så i hvert fald direkte ansvar. Denne metode gør det bl.a. muligt uden alt for stor risiko at gøre brug af de højre- og venstreekstremistiske terrorister, som selv myrder.

Kun i enkelte tilfælde er CIA's ledende medlemmer nødt til at fortælle om ikke hele sandheden, så dog en hundrededel af den. Men det sker som regel kun for CIA-medarbejdere, som er blevet afskediget, og som er utilfredse med et eller andet.

De plaprer undertiden virkelig ud med noget for at gøre grin med de chefer, der har afskediget dem; desuden får de fornøjelsen af det røre, som opstår omkring dem, og som kan gøres i penge. Netop på den måde siver CIA-hemmeligheder af og til ud til pressen.

Men stort set opretholdes hemmeligheden omkring CIA, og alt gøres gennem stråmænd og agenter. CIA's operationer er på den måde en slags agentterrorismen, som ikke fremsætter nogen deklamationer, ikke vedkender sig nogen ideologi og tilsyneladende kun er beskæftiget med at „indsamle information“. Men dette terrorsystem råder over næsten ubegrænsede pengemidler og en hel hær af folk i forskellige lande, parat til alt.

Det der for de „Røde Brigader“ kræver måneders anspændende forberedelser, klarer CIA ofte på en dag eller to blot med en telefonisk instruks til sine agenter. Hertil kommer, at dette system er omhyggeligt beskyttet af den diplomatiske immunitet.

Man kan nævne flere CIA-hjælpeagenturer rundt omkring i verden, som udfører et sådant arbejde for den (og for sig selv).

Et af dem var SAVAK, det hemmelige politi i shahens Iran. Alene i 1978 myrdede SAVAK over 3.000 mennesker; antallet af sårede var naturligvis langt større. SAVAK myrdede folk i fængslerne, på gaden og arrangerede bombeeksplosioner i huse tilhørende intellektuelle og kunstnere. Betalte bander overfaldt kendte folk, som var i opposition til shahen, og bankede dem halvt ihjel. Senere kom det frem, at CIA uddannede SAVAK-agenter på det Internationale Politiakademi i Washington. Her gennemgik de studerende bl.a. en speciel forelæsningsrække i „intensive forhørsmetoder“. USA's ambassadør i Iran Richard Helms, tidligere CIA chef, dækkede over hele denne sag i Teheran. Lignende elementer opererer i Iran den dag i dag. I 1981 kastede de bl.a. en granat ind blandt deltagerne i et 1. maj møde i Teheran.

En organisation ved navn den „Islamiske Alliance“ under ledelse af B. Rabbani begår terrorhandlinger i Afghanistan. Organisationen har hovedkvarter i den pakistanske by Peshawar, mens ildens protektor sidder et sted i CIA's bygning i Washington.

CIA's operationer i Tyrkiet blev i 1970erne hovedsagelig gennemført ved hjælp af den fascistiske organisation de „Grå Ulve“. Den myrdede i 1980 2.500 mennesker. I CIA's instruks til denne organisation hed det: „Der må gennemføres aktioner, som får offentligheden til at tro, at de er foretaget af de revolutionære. Man bør ikke vige tilbage for grusomhed og mord.“

I Israel figurerer den statslige efterretningstjeneste „Mossad“ som CIA's underagentur. Banden »UNITA, som finansieres af USA, har i årevis »kæmpet mod Angola. I Mauretania blev der i marts 1981 afsløret et forsøg på at myrde lederen af landets regering, Det militære råd for nationens frelse, Mohamed Ould Haidalla. I juni samme år inislykkedes en sammensværgelse i Zambia med det formål at myrde landets statschef, Kenneth Kaunda, hærens øverstkommanderende, politichefen og en række højere sikkerhedsofficerer. De sammensvorne havde helt klart den sydafrikanske efterretningstjeneste i ryggen, og denne har igen forbindelse med CIA. I de arabiske lande har CIA tilsyneladende kontakt med terrororganisationen „Muslimbrødre“, som flere gange forsøgte at myrde præsident Nasser. I sine operationer mod Cuba gør CIA brug af kontrarevolutionære emigranter. Deres seneste attentatplan mod Fidel Castro blev afsløret i marts 1981.

Da pressen i samme måned fik nys om, at de to neofascistiske terrororganisationer „Portugals befrielseshær“ og „Den demokratiske bevægelse for Portugals befrielse“ havde i sinde at foretage et statskup, kom der to kendsgerninger frem. For det første var at terroristerne blev finansieret af storkapitalister i Portugal. Og for det andet at CIA var indirekte involveret i sammensværgelsen. USA's ambassadør i Lissabon, Frank C. Carlucci, var en overgang vicechef for CIA, og i 1981 blev han USA's viceforsvarsminister.

I juli 1981 bragte italiensk presse dokumenter, som var fundet ved arrestationen af en datter af Licio Gelli, leder af den netop afslørede profascistiske frimurerloge „P 2“. Dokumenterne var udarbejdet af højtstående officerer i den amerikanske

efterretningstjeneste som „instruktion“ til agenterne i de vesteuropæiske lande. Dokumentet „FM 30-31“, som var affattet af den tidligere amerikanske generalstabschef, general Westmoreland, anbefalede direkte hemmelig „udnyttelse af terrorbevægelser i venligsindede lande“ i USA's interesser. Formålet var om nødvendigt at skabe en ustabil politisk situation i det pågældende land og endog fremprovokere en borgerkrig.

Blandt de foranstaltninger, der kan bruges til at „regulere“ situationen i landet, blev der nævnt følgende: „at oprette halvmilitære undergravende grupper, at lade bevæbnede provokatører deltage i demonstrationer med det formål at fremkalde uroligheder og sammenstød med politiet, at foretage aktioner, som tager sigte på at bringe den juridiske magt og politiet i miskredit, at trænge ind i statsapparatet, at arrangere bombeeksplosioner, myrde politifolk...“

Alt dette har til formål „at overbevise regeringen og den offentlige mening i det venligsindede land om den kommunistiske fare“. (Panorama, Rom, 22. juli 1981). Sådan er CIA's „arbejdssystem“, som er fuldstændig magen til den neofascistiske terrorismes praksis.

I Vesten findes der noget, som hedder „holding companies“. Det er aktieselskaber, som uden selv at producere eller drive handel ejer aktier i andre selskaber og koncerner og på den måde kontrollerer dem. CIA er netop en slags terroristisk „holding company“, som kontrollerer datterorganisationer i forskellige lande. Washingtons James Bond-skikkelser er således langt fra fantasifigurer, blot opererer de ikke selv, sådan som helten i Ian Flemings romaner gør det, men lader andre om det snavsede arbejde. Det kan være neofascister, venstreekstremister eller „liberale“ statsinstitutioner. Den imperialistiske statsterrorisme kan bruge dem alle.

Endnu en ting er karakteristisk for CIA. Den giver sig ikke af med tilfældig terror sådan som højre- og venstreekstremisterne, men retter sin terror nøje mod et bestemt mål og bestemte personer, som ikke passer den amerikanske imperialisme. Det er også karakteristisk for statsterrorismen, som i den henseende uden tvivl er den mest effektive.

Naturligvis er det ikke blot CIA, som er interesseret i at anstifte international terrorisme. I sin tid, før 1. verdenskrig, var det den mægtige engelske efterretningstjeneste „Intelligence Service“ (eller mere korrekt „Secret Intelligence Service“), som førte an på dette område. Dens rødder går helt tilbage til det 16. århundrede, til Sir Francis Walsingham, som stod dronning Elizabeth I nær.

„Secret Intelligence Service“ veg heller ikke tilbage for terroroperationer på fremmede territorier, hvis de engelske politikere fandt det nødvendigt, men foretrak tidligere at operere direkte ved hjælp af et agentnet, der omfattede hele verden. I dag er James Bond-figuren urealistisk, fordi forfatteren Ian Fleming (selv tidligere medarbejder ved den engelske efterretningstjeneste) fremstiller ham som en morder, der opererer alene, i stedet for at vise ham som en moderne agent, der disponerer over andre.

Men „Secret Intelligence Service“ har aldrig givet sig af med så omfattende terror operationer som CIA og aldrig rådet over så enorme summer og en så stor international hær af agenter og underagenter. Meget tyder på, at de engelske imperialister efter 2. verdenskrig indså, at de ikke var i stand til at konkurrere med CIA, og overlod den førerskabet indenfor statsterrorisme, ligesom de endog til en vis

grad kom til at stå under amerikansk protektion. Det er muligt, at der blev indgået en superhemmelig aftale herom.

Ikke desto mindre giver Englands ledende kredse sig stadig af med statsterrorisme i egen interesse, f.eks. hvad angår Nordirland. På 14. år fører London-regeringen uafbrudt krig mod den katolske befolkning i denne provins, som med magt er blevet indlemmet i England, og som kræver at blive genforenet med den Irske Republik. Under sammenstødene her er der allerede dræbt over 2.000 mennesker, og mere end 20.000 er blevet såret. I arbejderkvartererne i Belfast og Derry er der indført et terrorregime. Under en sultestrejke i 1981 i Long Kesh-lejren uden for Belfast døde 10 af protestaktionens deltagere, før den blev indstillet. Nordirlands katolske befolkning besvarer terroren med omfattende demonstrationer, og unge opfører barrikader. Begivenhederne i provinsen vækker uro ikke blot i England, men også i den Irske Republik. Ikke desto mindre fortsætter den britiske polititerrorisme.

2.

Næsten alle CIA's operationer i dag er et led i „kampen mod kommunismen“, mod den socialistiske lejr og mod den nationale befrielsesbevægelse.

Hver eneste CIA-operation, hvor i verden og ved hjælp af hvem den end foretages, har på den ene eller anden måde tilknytning til dette CIA's vigtigste mål. Ifølge oplysninger fra Ralph McGehee, som har arbejdet i CIA i over 20 år, findes der her en specialafdeling for „international kommunisme“. (The Nation, II. april 1981, s. 423).

Da man i en amerikansk kongreskommission begyndte at udspørge William Colby, forhenværende CIA-chef og senere USA's ambassadør i Saigon, om CIA's virksomhed, sagde han: „Siden krigen (2. verdenskrig — forf. anm.) har vi i CIA, ikke lavet andet end at hjælpe forskellige kræfter mod den kommunistiske fare.“

Det gælder ikke blot tiden efter 2. verdenskrig. Den seneste forskning har vist, at de amerikanske efterretningstjenesters (CIA's forgængeres) første prøveaktioner mod den kommunistiske bevægelse blev besluttet allerede før Oktoberrevolutionen og var rettet mod Lenin.

Amerikaneren T. Johnson beretter i sin bog om den amerikanske efterretningstjeneste og kontraspionage, at USA's agenter i Europa kort tid efter Februarrevolutionen i Rusland i 1917 overvejede en serie mord på fremtrædende medlemmer af det bolsjevikiske parti, som endnu befandt sig i emigration, bl.a. Lenin. „Hvis denne operation var blevet gennemført, så ville der i dag hverken have været nogen Sovjetrepublik eller nogen rød fare,“ skriver Johnson.

Denne oplysning bekræftes af ingen ringere end Allan W. Dulles, CIA's tidligere chef. Han opererede dengang i Schweiz. I sine erindringer, som er offentliggjort i bladet Saturday Evening Post, skriver Dulles helt åbenhjertigt, at hans chefer i Washington anbefalede ham at holde øje med „den russiske emigrant Iljin“ (Lenins litterære pseudonym), som nærede „yderliggående anskuelser“, med det for øje eventuelt at fjerne ham fra den politiske arena. Dulles lyttede ikke til dette råd, hvilket han ifølge egne udtalelser fortrød hele sit liv.

Siden da har den amerikanske efterretningstjeneste ikke begået den slags fejltagelser. Man kan her nævne den tidligere CIA-chef William Colbys udtalelser om, hvordan han brugte snesevis af millioner dollars i Italien: „Der, hvor der fandtes en kommunistisk organisation, finansierede eller oprettede vi en antikommunistisk.“

Colby bekræfter med andre ord, at det er CIA helt uden forskel, hvilken politisk holdning de kræfter har, som den samarbejder med i kampen mod kommunismen, det vigtigste for den er blodig antikommunisme i praksis. Det er ikke tilfældigt, at slagord som „Død over kommunisterne!“ optræder i næsten alle publikationer fra proamerikanske organisationer i Latinamerika. I Tyrkiet myrdede den CIA-finansierede terrororganisation de „Grå Ulve“ løs under antikommunistiske slagord.

Da man under efterforskningen af det CIA-inspirerede mord på den tidligere chilenske minister i Allende-regeringen Orlando Letelier spurgte en af CIA's ledere, general Vernon Walters, om han ville aflægge forklaring i retssagen mod morderne, svarede han: „Ja naturligvis, men jeg ville også sige, at Letelier var kommunist, og at man derfor havde gjort rigtigt i at myrde ham.“

CIA's medarbejdere og „ideologer“ lægger således ikke skjul på deres formål, selv om også de hemmeligholder deres enkelte operationer. Lige så vel som den højre- og venstreekstremistiske terrorisme er USA's statsterrorisme en følge af det borgerlige samfunds historiske krise, og den er uadskillelig fra vor tids imperialismes antikommunistiske strategi. CIA er ikke en tilfældigt opstået gruppe af sammensvorne og mordere, som kan forsvinde i morgen ligesom de højre- og venstreekstremistiske terrorbander, men en ubestridelig del af den kapitalistiske statsorganisme.

Men det fritager ikke dem, der opretter sådanne institutioner, for det historiske ansvar for deres forbrydelser.

Også en anden ting står klart, nemlig at hverken fascistisk, venstreekstremistisk eller statsimperialistisk terrorisme kan dræbe kommunismen.

KAPITEL 10

Lenin svarer

Naturligvis findes der ærlige venstreekstremister i Vesten, som tror på terrorismen, som oprigtigt mener, at små, lukkede grupper eller partier, som ikke forsøger at få massen over på deres side, og som i kritiske perioder griber til voldshandlinger, virkelig kan „fremskynde revolutionen“. Det er heller ikke udelukket, at også visse kommunister i den kapitalistiske verden rejser sådanne spørgsmål.

Som svar til både den ene og den anden part anfører vi Lenins mening om dette emne. I sin bog „Venstre“kommunismen, en Børnesygdom“ lader han ikke sten på sten tilbage af vor tids venstreekstremisters almindelige overvejelser.

Selv om denne bog er skrevet i 1920, er den højaktuel den dag i dag, for ligegyldigt hvilke „nye“, „supermoderne“ argumenter vor tids venstreekstremister end finder på, så er de 1920ernes venstreekstremisters direkte, legitime arvtagere. De ignorerer også de brede masser til fordel for deres snævre, illegale organisationer, kalder også til oprør uden at tage hensyn til forholdet mellem klassekræfterne og forstår heller ikke — og ønsker ikke at forstå — dagens realiteter. Når man læser „Venstrekommunismen, en Børnesygdom“, kunne man godt tro, at Lenin taler med folkene fra de „Røde Brigader“ eller fra „Baader-Meinhof-gruppen“ og viser dem, hvordan man kan, og hvordan man ikke kan „fremskynde revolutionen“. Undertiden er det, som om Lenin kan høre deres indvendinger og straks svarer dem.

Dette lille kapitel med Lenin-citater er fortrinsvis af interesse for de læsere, som specielt interesserer sig for den marxistisk-leninistiske strategi.

Lenin skrev i 1920: „I Rusland er vi gennem alt for langvarige, tunge og blodige erfaringer blevet overbevist om den sandhed, at revolutionær taktik ikke kan bygges på revolutionær stemning alene. Taktikken må bygge på en nøgtern, strengt objektiv vurdering af alle klassekræfter i den pågældende stat (og i de omliggende stater, i alle stater i verdensmålestok) og tillige på en vurdering af de revolutionære bevægelseres erfaringer. At vise sin „revolutionære indstilling“ alene ved at skælde ud på parlamentarisk opportuniste, alene ved at afvise deltagelse i parlamenterne er meget let, men netop fordi det er for let, er det ikke nogen løsning på en vanskelig, meget vanskelig opgave.” (Lenin. Samlede Værker, bd. 41, s. 47).

1980ernes venstreekstremister siger, at de i deres bestræbelser for at fremskynde revolutionen sætter deres forhåbninger til en kæmpende avantgarde, som er parat til alt, og ved hjælp af hvilken man ligesom kan springe lange etaper over i fremrykningen mod målet. De kan ikke vente.

Lenin svarer her med et citat fra de blanquistiske kommunarders „manifest“ fra 1874. De blanquistiske kommunarder, opkaldt efter den franske utopiske kommunist Louis Auguste Blanqui, var den tids venstreekstremister. De satsede på, at en lille gruppe sammensvorne kunne gennemføre revolutionen. De skrev i deres „manifest“: „... .Vi er kommunister,.. fordi vi ønsker at nå vort mål uden at standse ved mellemstationer, uden at inklude os på kompromiser, som kun udskyder sejrens dag og forlænger trældomstiden.“ (Lenin. Samlede Værker, bd. 41, s. 50).

Det er som at høre vor tids „Røde Brigader“ i stedet for forrige århundredes blanquister. Hurtigt fremad uden at standse, over alle forhindringer uanset de objektive betingelser! Den dristige avantgarde klarer det hele selv!

Lenin svarer: „Med avantgarden alene kan man ikke sejre. At kaste avantgarden alene ud i den afgørende kamp, så længe hele klassen, så længe de brede masser ikke direkte støtter avantgarden eller i det mindste indtager en velvillig neutralitet overfor den og slet ikke ser sig i stand til at støtte dens modstander, ville ikke blot være en dumhed, men en forbrydelse.“

Er vor tids venstreekstremister ikke netop i færd med at begå en sådan forbrydelse? Deres politik ville blot føre til nytteløs spild af den revolutionære avantgardes kræfter.

Lenin fortsætter: Den nærmeste opgave, som „består i at forstå at føre masserne hen til den nye stilling, der sikrer avantgardens sejr i revolutionen, kan ikke løses uden gendrivelse af „venstre “doktrinarismen, uden fuldstændig overvindelse af dens fejl, uden frigørelse fra dem.“ Et andet sted i bogen gentager Lenin: „At binde sig på forhånd, direkte at fortælle fjenden, som i dag er bedre bevæbnet end vi, om vi vil bekriige ham og hvornår, det er dumhed og ikke revolutionær holdning. At tage kampen op på et tidspunkt, hvor det er en oplagt fordel for fjenden og ikke for os, det er en forbrydelse...“

Hvad er så kendetegnet på den sande revolutionær?

Herom skriver Lenin: „Det er betydelig vanskeligere — og betydelig mere værdifuldt — at kunne være revolutionær, når betingelserne for en direkte, åben, virkelig revolutionær kamp i virkelig massemålestok endnu ikke er til stede, at kunne

forfægte revolutionens interesser (propagandistisk, agitatorisk, organisatorisk) i ikke-revolutionære, ja ofte direkte reaktionære institutioner, i en ikke-revolutionær situation, blandt masser, som ikke umiddelbart kan forstå nødvendigheden af den revolutionære aktionsmetode."

Det er muligt, at Renato Curcio, tidligere neofascist og de „Røde Brigaders“ nuværende leder, vil benægte disse ord. Ikke desto mindre er de sande, hvad enten han vil det eller ej. At lave revolution og at lege revolution er to vidt forskellige ting.

Lenin viser direkte venstreekstremismens sociale og politiske natur: „... .Bolsjevismen er vokset op og har fået form og fasthed i en mangeårig kamp mod den småborgerlige revolutionisme, som minder om anarkismen eller låner et og andet fra den, og som på intet væsentligt punkt opfylder de betingelser og krav, en konsekvent proletarisk klassekamp stiller. .. Småborgeren, der er blevet „desperat“ på grund af kapitalismens rædsler, er et socialt fænomen, der, ligesom anarkismen, er karakteristisk for alle kapitalistiske lande. Denne revolutionismes ubestandighed, dens goldhed og tilbøjelighed til hurtigt at gå over i underdanighed, apati, fantasterier eller endog i „rasende“ begejstring for en eller anden borgerlig „mode“strømning — alt dette er almindelig kendt. Men den teoretiske abstrakte anerkendelse af disse sandheder har langt fra endnu befriet de revolutionære partier for de gamle fejl, som altid dukker op ved overraskende anledninger i lidt ny form, i en forklædning eller i omgivelser, der ikke er set før, i en original — mere eller mindre original — situation.

Anarkismen har ofte været en slags straf for arbejderbevægelsens opportunistiske synder. Disse to misdannelser kompletterede hinanden.

„Småborgeren, der er blevet „desperat“ på grund af kapitalismens rædsler“, det er ham, der ifølge Lenin skaber de venstreekstremistiske terrororganisationer. Sådan var det tidligere, og sådan er det fortsat. Lenins udtryk er skarpt og præcist. Og det er ikke mindre aktuelt i dag, end det var i 1920. Spørgsmålets væsen og dets rødder er de samme.

Lenin skrev „Venstre“kommunismen, en børnesygdom“ i april 1920, specielt med henblik på Kommunistisk Internationales 2. kongres, som afholdtes i juli-august samme år, og bogen blev uddelt til alle kongressens delegerede. Lenin vidste, at der forestod en kamp mod datidens venstreekstremister, som ganske vist ikke gik ind for terrorisme, men for en slags sekterisk løsrivelse af de kommunistiske partier fra de brede masser. Lenin vandt denne kamp.

Det er ikke nogen overdrivelse at sige, at de, der i dag bruger Lenins navn til at dække over deres venstreekstremistiske ideer (det gælder for en række vestlige partier og grupper, som efter deres navn i parentes tilføjer bogstaverne ML, dvs. „marxister-leninister“), direkte begår politisk bedrageri.

2.

Så kan man spørge: hvordan forholdt Lenin sig egentlig til selve problemet terrorisme?

Her skal det først og fremmest bemærkes, at problemet terrorisme er uadskilleligt fra spørgsmålet, om de revolutionære organisationer bør være masseorganisationer eller ikke, et spørgsmål, som vi allerede har hørt Lenins mening om. Det er klart, at

revolutionære masseorganisationer ikke har brug for individuel terror, den skader dem snarere. Og Lenin var kategorisk modstander af den.

Af den grund måtte han endnu længe før Oktoberrevolutionen udkæmpe mangan en hård kamp mod de socialrevolutionære, et småborgerligt parti, som først og fremmest satsede på uophørlige terrorhandlinger. De socialrevolutionære kom til at hade Lenin allerede dengang, ligesom venstreekstemisterne hader kommunisterne i dag. Det er ikke nogen tilfældig lighed, men noget ganske lovmæssigt.

(Når man i dag læser om f.eks. Boris Savinkov, der en tid ledede de socialrevolutionæres terrororganisation, kan man nogle steder få det indtryk, at man i stedet læser om en af lederne for vor tids "Røde Brigader" eller "Prima Linea" i Italien. Savinkov startede også med at deltage i studenterbevægelsen, overtog derefter posten som chef for de socialrevolutionæres kamporganisation efter politiprovokatøren Azef, arrangerede mordet på storfyrst Sergej Romanov, Moskvas generalguvernør og tsarens slægtning, og en hel række lignende aktioner. Han blev arresteret og dødsdømt, men det lykkedes for ham at flygte til udlandet, hvor han blev til "den angrende terrorist". Han vendte tilbage til Rusland i 1917, hvor han blev optaget i den borgerlige provisoriske regering, som styrede landet i perioden februar-oktober 1917. I 1918 var han indblandet i forsøg på at myrde Lenin).

I begyndelsen af vort århundrede var der uroligt i det tsaristiske Rusland. En alvorlig økonomisk krise, som falder sammen med misvækst og hunger i en række områder. Arbejderstrejker, bondeuroligheder og voldsomme studenterdemonstrationer. Der eksisterer socialdemokratiske organisationer i de forskellige store byer, men de har ingen rigtig indbyrdes kontakt. Til gengæld er de socialrevolutionære allerede parat til at oprette deres parti. Det første punkt på deres program er individuel terror. Hvordan skal socialdemokraterne forholde sig?

I maj 1901 skriver Lenin artiklen „Hvad skal man begynde med?“. Med hensyn til den individuelle terror hedder det her: „... .Vi erklærer kategorisk, at et sådant kampmiddel under de givne omstændigheder er ubelejligt, uhensigtsmæssigt, afleder de mest aktive kæmpere fra deres virkelige opgave, som er den vigtigste for hele bevægelsens interesser, og desorganiserer ikke regeringskræfterne, men de revolutionære kræfter... Indebærer det ikke fare for en afbrydelse af forbindelsen til de utilfredsede, protesterendes og kampvilliges splittede masser, som netop er svage på grund af deres splittethed? Denne forbindelse er dog den eneste garanti for vor succes... det er vor pligt med al vor energi at advare mod at lade sig rive med af terroren, mod at betragte den som det vigtigste og hovedsagelige kampmiddel, hvilket særdeles mange i dag er stærkt tilbøjelige til...“.

I slutningen af 1901 og begyndelsen af 1902 tager de russiske arbejderes og bønderes revolutionære aktioner til, atmosfæren bliver mere og mere spændt, og folk begynder at forstå, at landet står overfor store omvæltninger. Lenin skriver bogen „Hvad må der gøres? Vor Bevægelses Mest Nødvendige Opgaver" og understreger påny med hensyn til spørgsmålet om terrorisme: „... .Tanken om at erstatte den politiske agitation med opildnende terror haler os baglæns i politisk henseende." Nogle måneder senere skriver han: „... .Ved at optage terroren i deres program og propagandere for den i dens nuværende form som middel i den politiske kamp tilføjer de socialrevolutionære bevægelsen alvorlig skade ved at rive det ubrydelige bånd over mellem det socialistiske arbejde og den revolutionære klasses masse. Ingen mundtlige forsikringer eller erklæringer kan gendrive den utvivlsomme kendsgerning,

at vor tids terrorisme, sådan som de socialrevolutionære anvender den og propaganderer for den, ikke har nogen som helst forbindelse med arbejdet blandt masserne, for masserne og sammen med masserne, at organisering af terrorhandlinger gennem partiet afleder vore yderst fåtallige organisatoriske kræfter fra deres vanskelige og endnu langtfra gennemførte opgave at organisere et revolutionært arbejderparti, at de socialrevolutionæres terror i virkeligheden ikke er andet end en tvekamp, som den historiske erfaring helt og fuldt har fordømt."

I maj 1902 er de socialrevolutionære parate til alt. De foretager deres første store terrorhandling, mordet på den tsaristiske indenrigsminister Sipjagin, initiativtager til voldsomme straffeforanstaltninger overfor arbejderne, bønderne og studenterne. I artiklen „Revolutionær hasardpolitik" skriver Lenin: „.. .Enhver ved udmærket, at denne handling ikke havde nogen som helst forbindelse med masserne, .. at de personer, der har begået denne handling, hverken regnede med eller håbede på en bestemt aktion eller støtte fra mængden. De socialrevolutionære bemærker i deres naivitet ikke, at deres forkærlighed for terror årsagsmæssigt hænger meget snævert sammen med den kendsgerning, at de lige fra starten har holdt sig og fortsat holder sig på afstand af arbejderbevægelsen..." Lenin slutter med ordene: „Lidenskaben for terror er ikke andet end en flygtig stemning." (Lenin. Samlede Værker, bd. 6, s, 380, 387).

Man kan vist heller ikke hævde, at de italienske venstreekstremisters mord på tidligere premierminister Aldo Moro i 1978 fik „støtte fra mængden".

Når man læser denne artikel af Lenin, kan man næsten ikke undgå at komme til at tænke på de „Røde Brigader" i vore dages Italien.

Lenin erklærer, at terrorismen haler de revolutionære kræfter baglæns. Men hvad bevæger dem så fremad? I slutningen af 1902 udbryder der en omfattende arbejderstrejke i den store sydrussiske havneby Rostov ved Don. Lenin skriver: „Vi tror ikke, at selv hundrede tsarmord nogen sinde kan få en så stimulerende og opdragende virkning som titusinder af arbejdende menneskers ene deltagelse i møder, hvor de drøfter deres vitale interesser og sammenhængen mellem politikken og disse interesser... vi er overbevist om, at det at ofre én revolutionær, om det så er i bytte for ti

slyngler, blot betyder at desorganisere sine egne rækker..(Lenin. Samlede Værker, bd. 7, s. 60-61, (med „slyngler" er underforstået højtstående tsaristiske embedsmænd)).

Lidt længere henne skriver Lenin om de socialrevolutionære: „Resultatet er en retning, som er meget revolutionær i ord og ikke det mindste revolutionær ud fra sine virkelige anskuelser og forbindelser med den revolutionære klasse."

Sommeren 1903. På Ruslands socialdemokratiske arbejderpartis 2. kongres, som afholdes i hemmelighed først i Bruxelles og derpå i London, opstår det bolsjevikiske parti. Lenin glemmer heller ikke nu problemet om den individuelle terror. I en speciel resolution om dette emne, som han har skrevet til kongressen, hedder det:

„Kongressen afviser kategorisk terror, dvs. systemet af politiske enkeltmord, som politisk kampmiddel, for det er i højeste grad uformålstjenligt lige nu, afleder de bedste kræfter fra det væsentlige og bydende nødvendige organisatoriske og agitatoriske arbejde, ødelægger de revolutionæres kontakt med de revolutionære

befolkningsklassers masser og skaber både blandt de revolutionære selv og blandt befolkningen i det hele taget de mest fejlagtige forestillinger om opgaverne og midlerne i kampen mod selvherskerdømmet".(RSDAP's 2. kongres. Juli-august 1903. Protokoller. Moskva, 1959, s, 453 (russ,)).

Man kan sige, at dette dokument, som Lenin skrev i 1903, den dag i dag har bevaret sin gyldighed for hele den kommunistiske verdensbevægelse. Men har vor tids venstreekstremistiske ledere læst det, og hvad Lenin i det hele taget har skrevet om dette spørgsmål?

Lenin stod fast på sin holdning. Da de socialrevolutionære i juli 1904 myrdede den ærkereaktionære Pieve, som havde erstattet Sipjagin på posten som indenrigsminister og chef for gendarmkorpset, skrev Lenin i artiklen „Selvherskerdømmet og proletariatet“:

„Mordet på Pieve har øjensynlig kostet terrororganisationen enorme anstrengelser og et langvarigt forberedelsesarbejde. Og jo mere vellykket dette terrorforehavende har været, desto klarere bekræfter det erfaringerne fra hele den russiske revolutionære bevægelses historie, erfaringer, som advarer os mod kampmetoder som terror. Den russiske terror var og blev intelligensens specielle kampmiddel. .. hos os har individuelle politiske mord intet som helst at gøre med folkerevolutionens voldelige handlinger.“ (Lenin. Samlede Værker, bd. 9, s. 129-130).

Lenin var modstander af individuel terror, men ikke af revolutionære masseaktioner, hvis tiden var inde til dem. Da der i 1905 udbrød en virkelig folkerevolution i Rusland, skrev Lenin artiklen „Revolutionshærens troppers opgaver“, hvor han helt konkret og sagligt svarede på spørgsmål om, hvordan man skal føre krigshandlinger, hvordan man skal lede mængden, hvordan og med hvad man skal bevæbne sig, hvordan man skal overfalde politiet og fratage det dets våben, redde arresterede eller sårede, kæmpe mod tropper i husenes øverste etager osv. (Lenin. Samlede Værker, bd. 11-, s. 339-340).

Bolsjevikkerne anvendte som bekendt heller ikke terror under Oktoberrevolutionen i 1917, da de overtog magten. Og først det følgende år, da de kontrarevolutionære under ledelse af de socialrevolutionære som de første begyndte med terror og foretog et attentat mod Lenin, greb sovjetregeringen som gengældelses- og advarselsforanstaltning til hårde repressalier. Der var ikke nogen anden måde at forsvare revolutionen.

Lenin døde d. 21. januar 1924. Men han er stadig den revolutionære arbejderbevægelses geniale strateg. De svar, han giver vor tids venstreekstremister og terrorister samt alle den revolutionære arbejderbevægelses virkelige deltagere og tilhængere, er udtømmende, hvor meget nyt historien end tilføjer.

Det vil sige, at størstedelen af studenterne og de andre unge, som ud fra en ærlig vilje til at „fremskynde revolutionen“ bliver medlem af en venstreekstremistisk organisation, tager meget fejl. I virkeligheden fremskynder de ikke revolutionen, men hjælper objektivt, uden at være sig det bevidst, dens fjender. Det gælder mange tusinde unge i forskellige lande.

De har det sikkert ikke let. Mistillid til arbejderklassen, snæversynet sekterisme i stedet for tålmodigt arbejde blandt masserne, manglende forståelse af det reelle styrkeforhold og derefter springet ud i terrorismen — alt dette gør deres liv meningsløst og fortabt, selv om mange af dem virkelig er parat til at ofre sig for revolutionen.

Dommen over terrorismen.

KAPITEL 11

Dommen over terrorismen

I den kapitalistiske del af verden raser terrorismen fortsat og skaber en spændt atmosfære. Hverken de højre- eller venstreekstremistiske terrororganisationer og da slet ikke den amerikanske imperialismes terroragentur er blevet mindre aktive eller mindre umenneskelige.

Neofascisterne foranstalter fortsat pogromer, fremprovokerer gadeuroligheder og overfalder antifascister med knive og maskinpistoler. „Den Sorte Internationale“ fortsætter forberedelserne til en mobilisering af den militærdiktatoriske fascisme i forskellige verdensdele. Venstreekstremisterne, specielt i Italien og de øvrige romansktalende lande, giver sig stadig af med politiske mord og bortførelser. Med samme maniske vedholdenhed propagerer de blandt de unge for doktrinen om „bypartisanvirksomhed“, som i virkeligheden dækker over terror, en doktrin, hvormed de erstatter Lenins strategi for den socialistiske revolution. Og CIA arrangerer fortsat mord ved hjælp af dækorganisationer og stråmænd.

Den 13. maj 1981 skød den tyrkiske fascist Mehmet Ali Agca ved højlys dag på pave Johannes Paul II i Rom og ramte ham med tre kugler. Politiet konstaterede, at Agca ikke havde handlet på egen hånd. Men hvorfor besluttede man at begå attentat mod en så fremstående skikkelse som den katolske kirkes overhoved, og hvorfor valgte man til attentatmand en tyrk, som ikke har nogen som helst forbindelse hverken med Italien eller med religiøse anliggender?

Svaret er meget enkelt. Formålet med attentatet var at skabe en endnu mere spændt atmosfære i den kapitalistiske verden og øge panikken blandt befolkningen. Mordet på 700 millioner katolikkers åndelige overhoved skulle bringe disse masser i kog, skabe uroligheder og hjælpe „ordenshåndhæverne“, generalerne på den hvide hest, med at komme til magten overalt, ikke blot i de katolske lande.

Det er helt åbenlyst, at det hverken var de tyrkiske eller de italienske terrorister, som traf beslutning om attentatet på paven, men de neofascistiske terroristers internationale center. Det er ikke nogen tilfældighed, at Agca, som var dømt for deltagelse i en terrorhandling i Tyrkiet, efter flugten fra et fængsel i Istanbul slog sig ned i Vesttyskland, hvor han havde kontakt med visse lyssky vesttyske kredse og med de italienske neofascister. Det viste sig, at der i banker i Vesttyskland og Schweiz var åbnet store bankkonti i hans navn, og selv var han forsynet med nye, „pletfri“ papirer. De tyrkiske myndigheders anmodning i sin tid til den vesttyske regering om at få udleveret forbryderen forblev ubesvaret. De højreekstremistiske terroristers internationale generalstab fungerer helt klart efter planen.

Næsten samtidig skete der noget i en helt anden verdensdel. Den 29. maj 1981 blev Bangladeshs præsident, Ziaur Rahman, dræbt ved et attentat, foretaget af sammensvorne fra kredsen omkring general Manzur. Der var naturligvis tale om lokale årsager her, men sagen havde også et internationalt aspekt. General Manzur var kendt for sine forbindelser med kinesiske agenturer, bl.a. med den pro-maoistiske organisation „Purba bangla samyabadi dal“, og måske samtidig også med CIA.

Der findes også andre bekræftelser på den formodning, at man også i Peking er begyndt at interessere sig for terror som et middel til at fremme egne interesser. Ifølge det

førende amerikanske dagblad The Washington Post, som henviser til en hemmelig CIA-rapport, planlægger Kina statskup i afrikanske lande, som opretholder venskabelige forbindelser med Sovjetunionen og de øvrige socialistiske lande. Statskuppene skal ifølge maoisternes planer gennemføres ved hjælp af specialtrænede terrorgrupper. (The Washington Post, 10. maj 1981).

Hvem ved, om der ikke allerede er indgået en slags „arbejdsaftale“ mellem den kinesiske efterretningstjeneste og CIA i stil med aftalen mellem den kinesiske generalstab og Pentagon. Her må man ikke glemme, at den nuværende amerikanske vicepræsident, George Bush, i sin tid var chef for CIA og senere USA's befuldmægtigede i Peking.

De højreekstremistiske terrorister får stadig bredere kontakter. I den seneste tid bar det også vist sig, at deres folk endog trænger ind i organisationer, som tilsyneladende er yderst „demokratiske“ og „liberale“ og har indflydelse i ledende kredse. I maj 1981 blev Rom ramt af en ny skandale, da man afslørede en hemmelig frimurerloge „P 2“. Den består af fremtrædende medlemmer af regeringspartiet, det kristeligt demokratiske parti, samt kendte socialister, socialdemokrater og liberale. „P 2“ er repræsenteret i alle led af stats- og samfundsapparatet: i regeringen (tre ministre), parlamentet, hæren, efterretningstjenesten, retsvæsenet, kirken, industri- og finansverdenen, pressen.

Blandt logens medlemmer er der også erklærede fascister. Dens grundlægger, Licio Gelli, var i sin tid medlem af Mussolinis parti og kæmpede mod Sovjetunionen på den sovjetisk-tyske front. En tidligere frimurer, socialisten E. Benedetti, har i et avisinterview sagt, at Gelli allerede i 1972 klagede over „manglende initiativ, fra militærpersonernes side til at bringe orden i landet, dvs. direkte gik ind for oprettelse af et militærdiktatur i Italien. Benedetti tilføjede, at „P 2“ var spækket med fascister. Det hindrede forøvrigt ikke F. Cichito, medlem af det italienske socialistiske partis ledelse, i at tilhøre logen, hvor han sad sammen med mafiaens betroede folk. Det er også kommet frem, at „P 2“ i august 1974 var impliceret i den meget omtalte eksplosion i passagerekspresen „Italicus“ og i 1976 i mordet på Roms statsadvokat, V. Occorsio.

Frimurerne var engang en liberal borgerlig organisation, som kæmpede mod konger, feudalkirken og despotiske embedsmænd og endog deltog i flere borgerlige revolutioner. Frimurerlogerne har i tidens løb haft så berømte medlemmer som Voltaire, Diderot, Benjamin Franklin, Goethe, Lessing, Mozart, Robespierre, Marat, Garibaldi og mange andre. Nu viser det sig, at den fascistiske terrorismes pest også er trængt ind her.

Hvad angår de antikommunistiske „ideologer“, så giver de fortsat Sovjetunionen hele skylden for den „internationale terrorisme“. I foråret 1981 udkom der samtidig i en hel række vestlige lande — USA, Frankrig, England, Italien, Holland, Australien, Mexico og Spanien — en bog af en vis Claire Sterling med titlen „Terrorens netværk“. Forfatteren betegnes som „en fremtrædende ekspert i terrorisme“, men ordet „CIA“ nævnes ikke. Hele kapitler fra bogen har været bragt i førende amerikanske blade.

Dagbladet The Washington Post understregede, at Sterlings bog ville få indvirkning på USA's politik. Den ville styrke den amerikanske regerings beskyldninger om, at det er Moskva, som bærer ansvaret for alle uroligheder i verden, beskyldninger, som i den senere tid er begyndt at miste deres slagkraft. „I Washington er der i dag tre kategorier af mennesker,“ tilføjede dagbladet ironisk. „Det er dem, som altid har troet på, at Sovjetunionen er ansvarlig for terrorismen, dem, som ønsker at tro på det, og dem, som

er nødt til at lade, som om de tror på det, for at bevare deres indflydelse i regeringen." (Citeret efter Pravda, 23. maj 1981).

Men når man læser Sterlings bog, opdager man, at den ikke indeholder nogen som helst dokumenterede, konkrete kendsgerninger. Alt sammen bygger på påstande, som stammer fra unavngivne personer, på uverificerede rygter og det rene opspind. Derimod nævnes der i bogen ikke noget om de ekstremistiske terrorhandlinger, som virkelig har fundet sted i den senere tid, og som er kendt i hele verden. Alt dette er blot et eksempel på, hvordan CIA og de, der samarbejder med den, reagerer på den heftige debat verden over om dette spørgsmål. Man råber op om noget, som ikke eksisterer, og fortier det, som virkelig sker.

De brede masser ser fortsat med frygt og afsky på terrorister af alle afskygninger. Men man kan ikke benægte, at terrorismen virkelig har formået at forgifte en del af de unge og indpode dem hang til hasarderede forehavender. Såvel neofascisterne som de anarkistisk indstillede venstreekstremister satser på for enhver pris og med alle midler at løsrive den unge generation fra arbejderbevægelsen og de progressive kræfter, som kæmper for fred og demokrati.

Nu skal man ikke tegne situationen alt for dystert. Som tidligere nævnt kan man i det mindste blandt venstreekstremisterne møde samvittighedsfulde og ærlige mennesker. Det er unge, for størstedelens vedkommende ikke over 18-25 år, som har mistet håbet om at kunne finde sig en plads i det borgerlige samfund, forvildede og uvidende om, hvad det er, de laver. Sådanne unge er ofte parat til at ofre sig; fængslerne i Italien og flere andre lande er fyldt med dem. Men det er ikke dem, der bestemmer de „Røde Brigaders“ eller den vesttyske „Røde Arméfraktions“ politik, de er blot et instrument.

Ledelsen ligger fortsat i hænderne på eventyrere og fanatikere, som spiller dobbeltspil og søger at stikke deres underordnede blå i øjnene med en påtaget superrevolutionær holdning. Til trods for alle sine bestræbelser kommer venstreekstremismen ikke ud af stedet. Dens ledere kan give ordre til at myrde og plyndre. De kan også skabe romantiske legender omkring deres organisationer. Men de er ude af stand til at fremskynde den revolutionære proces med så meget som en eneste dag.

Tværtimod er deres aktioner, som opskræmmer befolkningen, snarere med til at sinke denne proces' udvikling. I mellemtiden har de borgerlige landes politimyndigheder travlt med at udarbejde en ny „taktik“ i kampen mod folkemasserne ved hjælp af nyopfundne „supervåben“ til gadekampe.

Men hvordan kan man bekæmpe terrorismen, vil læseren sikkert spørge. Man kan nemlig ikke betragte terrorismen i vor tid som noget absolut uundgåeligt eller lovmæssigt. For at bekæmpe den må man først og fremmest rette opmærksomheden mod de tre kræfter, på hvis bekostning den vokser i dag, nemlig de unge, pjalteproletariatet og så selvfølgelig imperialismen.

Der er naturligvis ingen grund til at antage, at de progressive kræfter kan eller i det hele taget bør få pjalteproletariatet over på deres side. Det er ifølge sin natur en konstant negativ størrelse. Pjalteproletariatet er langt fra evigt, det forsvinder i det kommunistiske samfund. Men så længe det kapitalistiske samfund eksisterer, vil det findes her, og det vil yderligere vokse og fortsat stille sig særdeles fjendtligt til arbejderbevægelsen.

Det er også formålsløst at tro, at CIA på et tidspunkt, selv under forholdsvis fredelig sameksistens, vil indstille sine verdensomspændende intriger. Denne mægtige spion- og

terrororganisation vil naturligvis aldrig forsvinde frivilligt. Derfor bliver det mere og mere klart, at nøglen til problemets løsning ligger hos arbejderklassen og de unge selv.

Hvis det lykkes de virkelige venstrekræfter, i første række kommunisterne, at fjerne de forvildede og tvivlende unge fra højrekræfternes og venstreekstremisternes indflydelse, så er der næppe nogen tvivl om, at der vil blive sat en stopper for terrorismens vækst. Ydermere er det sandsynligt, at mange allerede eksisterende terrorgrupper i så fald vil gå i opløsning.

Og her forestår der de progressive kræfter et stort og særdeles vanskeligt arbejde. Det er værd også at nævne et par ord herom.

2.

På Kommunistisk Internationales 7. kongres i 1935, to år efter Hitlers magtovertagelse i Tyskland, aflagde Georgi Dimitrov beretning om fascismens fremrykning og Kommunistisk Internationales opgaver i kampen for arbejderklassens enhed. Han sagde bl.a.:

„Når vi taler om de unge, må vi åbent erklære: vi har forsømt vor opgave med at drage den arbejdende ungdoms masser ind i kampen mod kapitalens offensiv, mod fascismen og krigsfaren... Vi har undervurderet ungdommens enorme betydning i kampen mod fascismen. Vi har ikke altid taget ungdommens særlige økonomiske, politiske og kulturelle interesser i betragtning. Vi har heller ikke været tilstrækkelig opmærksomme på den revolutionære opdragelse af de unge. Alt dette er yderst behændigt blevet udnyttet af fascismen, som i visse lande, specielt i Tyskland, har lokket en stor del af de unge ind på en antiproletarisk vej.“ (Kommunistisk Internationales 7. kongres og kampen mod fascismen. Moskva, 1975, s. 167 (russ.)).

Sådan sagde Dimitrov i 1935. Og man kan vist ikke hævde, at man siden da helt har overvundet fortidens fejltagelser.

I en artikel i det italienske dagblad L'Unitá kom D. Amendola, medlem af Italiens kommunistiske Partis ledelse, ind på venstrekræfternes svaghed ikke så meget i organisatorisk som ideologisk og politisk henseende og tænkte her ikke på den højreekstremistiske fare, men derimod på den venstreekstremistiske. Det hed i artiklen:

„Sagen er, at hele vor venstre flanke i lang tid har været blottet... I den senere tid har nødvendigheden af at bekæmpe centrum-venstrekoalitionen (bestående af regeringspartiet det kristelig-demokratiske parti samt socialister, socialdemokrater og republikanere — forf. anm.) tvunget os til at rette blikket mod højre, mens offensiven mod de kommunistiske partier fra ekstremistiske og anarkistiske positioner blev stadig mere mærkbar på den internationale arena. (Citeret efter A. Gratjov. Nederlag eller lærestreg. Moskva, 1977, s. 127 (russ.)).

Da Frankrigs kommunistiske Partis centralkomité i juli 1968 analyserede de voldsomme studenteruroligheder i Paris, kom den til den konklusion, at selv om partiet havde haft betydelig indflydelse i studenterkredse, så havde den vist sig at være utilstrækkelig, hvilket kom til udtryk, da venstreekstremistiske grupper, som tjente højrekræfternes interesser, tog initiativet blandt studenterne.

I maj 1976 fordømte det Tyske kommunistiske Partis ledelse skarpt de anarkistiske og maoistiske grupper, som opererer i Vesttyskland, og rettede en appel til dem, der var kommet under indflydelse af deres propaganda, om at revidere deres holdning.

Der er, hvad lederne af de kommunistiske partier i den kapitalistiske verden i dag siger om manglerne og vanskelighederne i arbejdet med de unge. Men ingen har sagt det bedre, end Lenin gjorde allerede for 66 år siden (før Oktoberrevolutionen!). I en notits, som blev bragt i december 1916 i bladet Socialdemokrat, meddelte han, at de første 6 numre af bladet Ungdomsinternationale var udkommet, anbefalede dette blad og skrev:

„Naturligvis er der i de unges organ endnu ingen teoretisk klarhed og fasthed, og det vil der måske aldrig blive, netop fordi det er den sydende, brusende og søgende ungdoms organ. Men til mangel på teoretisk klarhed hos sådanne mennesker må vi forholde os helt anderledes, end vi forholder os — og bør forholde os — til den teoretiske forvirring i hovedet og mangel på revolutionær konsekvens i hjertet hos vore OK-folk (mensjevikker— forf. anm.), „socialrevolutionære“, tolstojanere, anarkister, al-europæiske kautskyanere („Centrum“) osv. .. Det forekommer ofte, at repræsentanter for de ældres og de gamles generation ikke forstår at henvende sig på den rigtige måde til de unge, som nødvendigvis er tvunget til at nærme sig socialismen anderledes, ikke ad den vej, ikke i den form, ikke i den situation som deres fædre.“

Lenin går ind for „fuld frihed til kammeratlig kritik“ af ungdomsforbundenes fejl og understreger: „Vi bør ikke smigre de unge.“ Hans notits slutter med ordene: „Endnu engang: disse fejl bør gendrives og forklares, idet man samtidig af alle kræfter søger kontakt og tilnærmelse til ungdomsorganisationerne og hjælper dem på alle måder, men man må henvende sig til dem på den rigtige måde.“ (Lenin. Samlede Værker, bd. 30, s. 225-229).

Disse ord er lige så aktuelle i dag som for 66 år siden. Det er netop det, der skal til i dag i kampen for at vinde de unge, som jagtes af både neofascister, venstreekstemister og pro-maoister.

Som Lenin skrev, skal man ikke smigre de unge. Men man må én gang for alle gøre op med den undervurdering af ungdommens revolutionære stemninger og kræfter. Man må lære at tale med de unge på deres eget sprog uden at erstatte alt med teoretiske abstraktioner og uden at være bange for at slå ind på en følelsesladet tone, hvor det er nødvendigt. Man må hurtigt orientere sig i en situation, hvor de unges vitale interesser er berørt, og ikke komme med erklæringer og forklaringer, når gnisten allerede er slukket. Man må udarbejde et helt praktisk program med yderst præcise og korte slagord. Og endelig må man, hvor det er muligt, gøre brug af talentfulde og lydhøre mennesker med et godt kendskab til de unge.

Alt dette er nemmere sagt end gjort. Man kan blot tænke på situationen i Tyskland, da nazisterne under deres forberedelser til magtovertagelsen overalt søgte at hverve ikke blot de unge fra småborgerskabet, men også arbejderungdommen. De førte grov nationalistisk propaganda på hvert et gadehjørne og rev tilhørerne med sig. Chauvinismen blændede millioner af småborgere og umodne unge. Den virkede på dem som opkvikkende narkotika, mens antifascisterne dengang ikke altid forstod at finde de nødvendige argumenter og den rigtige tone, når de henvendte sig til de vildførte masser.

Rent teoretiske og abstrakte argumenter, hvor rigtige de end er, trængte ikke ind hos flertallet af tilhørerne. Der var ikke blot brug for et videnskabeligt våben, men også for psykologisk sans. Det var ikke en akademisk diskussion, men en kamp om folks sjæle. Hitler, Goebbels, Göring og rigsungdomsfører Baldur von Schirach beherskede den kunst at spille på mængdens følelser. Antifascisternes mangelfulde politiske og psykologiske

forberedelse kom til at koste dyrt. Det viste sig at være ulige vanskeligere at kæmpe mod nazisterne end mod de tidligere borgerlige modstandere eller mod højre-socialdemokraterne.

Også i dag lader mange unge i Vesten sig alt for let påvirke af ekstremisterne. Men i mange tilfælde ligger en del af skylden herfor hos dem af den gamle generation, som ikke i tilstrækkelig grad tager hensyn til de unges stemninger og tanker og derfor før eller senere mister kontakten med dem.

Når ældre folk identificerer den nuværende generation med den, de selv tilhørte for årtier siden, og undertiden endog fremsætter ironiske bemærkninger om ungdommen, så er de ofte selv med til at fremmedgøre de unge. Man må tale med de unge på deres eget sprog, ikke være bange for deres spørgsmål og ikke miste tålmodigheden, når de ikke vil indrømme, at de har uret.

I anden halvdel af dette århundrede er der kommet en del nyt og endog uventet i de unges karakter og stræben, og det er man nødt til at tage hensyn til. Kun i så fald vil antifascisterne i de kapitalistiske lande være i stand til at lamme højrekræfternes og venstreekstremisternes skæbnesvangre indflydelse. De metoder, som var brugbare i går, duer ikke altid i dag for slet ikke at tale om i morgen.

Hvis man tager alt det i betragtning i arbejdet med de unge, mon det så ikke skulle vise sig muligt at vinde den betydelige del af ungdommen, som har forvildet sig over i fjendens lejr, eller som endnu ikke ved, hvorhen den skal vende sig, for socialismen? Det er yderst vigtigt for den revolutionære proces i hele verden.

3.

Der er en bestemt grund til, at historien selv er på venstrekraefternes side i kampen om de unge. En omstændighed, som til syvende og sidst bliver afgørende og taler til deres fordel.

Ingen del af jordens befolkning er i dag mere interesseret i en fredelig udvikling af begivenhederne og i international sikkerhed end de unge. Sikkerhed bliver et vitalt spørgsmål for dem, hvor i verden de end lever, og hvad de end stræber efter.

Historien former sig i dag sådan, at de nærmeste årtier kan blive enten særlig gunstige for den unge generation eller særlig farlige for den. Det er ikke noget paradoks, men vor tids konkrete dialektik.

Verden er nået til en vigtig skillevej. At gå til højre er ensbetydende med at fremkalde en global katastrofe af et hidtil uset omfang, hvor de unge vil miste livet i deres bedste alder. At gå til venstre derimod, den vej fredens og det sociale fremskridts kræfter kalder, den varige afspændings og nedrustningens vej, er ensbetydende med at give den unge generation uendelige muligheder, som den end ikke havde vovet at drømme om. En verden uden krige, en verden, som koncentrerer alle sine kræfter om en alsidig udvikling af teknikken, videnskaben, økonomien og kulturen, som løser arbejdsløshedsproblemet og erobrer rummet, en sådan verden kan blive en realitet allerede i vor tid.

Det er netop en sådan verden, venstrekraefterne i dag kæmper for overalt. Og det giver dem et enormt fortrin i kampen mod højrekræfterne og de anarkistisk indstillede ekstremister, som i virkeligheden styrer mod en katastrofe.

Netop det er det vigtigste. Og oplysningsarbejdet blandt de unge skal først og fremmest gå ud her fra. Ved at forklare den direkte forbindelse mellem de unges indre problemer og socialismens internationale fredspolitik kan man slå benene bort under de mest lidenskabelige ekstremister. Kun de mest indskrænkede, tilbagestående og moralsk fordærvede elementer blandt de unge kan forholde sig ligegyldig over for det historiske dilemma, der oprulles for dem.

Det kan ikke siges for tit, at man skal tale med de unge på deres eget sprog og uden at overbelaste deres hjerne med generelle formuleringer og fortærskede fraser. Arbejdet med de unge kan ikke betros hvem som helst, men kun specielt uddannede folk med et godt kendskab til de unges mentalitet.

Man kan ikke udelukke, at hvis dette arbejde udføres dygtigt, så vil mange af de vildførte, men ærlige unge, som i dag tilslutter sig de venstreekstremistiske organisationer, tage deres standpunkt op til revision. Sådanne ekstremister, som begynder at indse deres fejltagelse, skal have hjælp og støtte, så de i stedet for at medvirke i meningsløse oprør tager aktiv del i den virkelige arbejderbevægelse.

Hvad derimod angår neofascisterne, så kan der ikke være tale om nogen blødsødenhed over for dem, det er arvefjender. Kampen mod dem bør være yderst beslutsom og uforsonlig. Det er interessant at se, at antifascister i forskellige kapitalistiske lande i den seneste tid allerede er begyndt at praktisere netop en sådan angrebskamp.

F.eks. har man et sted i Vesttyskland krævet af de lokale myndigheder, at neonazisterne blev fordrevet fra byen. Efter de spanske højregeneralers mislykkede kup afholdtes i marts 1981 i Madrid den største antifascistiske demonstration i byens historie. Lignende demonstrationer fandt sted over hele landet. Kupmagerne ville have tanks i gaderne, men fik i stedet millioner af spaniere ud, sådan kommenterede journalisterne disse demonstrationer. Og i Lissabon samledes i april 1981 over en kvart million mennesker til et møde i anledning af 7-årsdagen for det fascistiske regimes fald i Portugal.

Der er grund til at mene, at man også i andre lande på lignende måde vil aktivisere den antifascistiske kamp og indlede aktioner med deltagelse af hundreder tusinder eller endog flere millioner mennesker. Noget lignende er ved at ske i Italien. Selv militærfascismen er ikke i stand til at klare en virkelig massebevægelse. Førkrigstidens antifascisme var først og fremmest optaget af at forsvare sig. 1980ernes antifascisme bør forvandles til en angribende, sejrende kraft. Hvis ekstremisternes slagord er „død!“, så er antifascisternes slagord „liv!“. Og med sådan et slagord vinder man.

Hvis ekstremisterne mister de unge, så mister de alt. For med pjalteproletariatet og små håndfulde rasende småborgere alene kan de intet opnå, selv hvis den amerikanske imperialismes agenturer rækker dem hånden. Uden de unge er de fortabt.

Den amerikanske ekspert i terrorisme, Brian Jenkins, forudsiger, at terrorismen bliver politikens fortsættelse. Hans kollega, Robert A. Friedlander, siger: „Den hårde kendsgerning og kolde realitet er, at terrorismen aldrig kan elimineres, men den kan tøjles, og måske tøjles effektivt“. (Terrorism: Theory and Practice. Edited by Y. Alexander, D. Carlton, P. Wilkinson, Boulder. Cal. 1979, s. 234).

Det er ikke rigtigt. Terrorismen kan elimineres. Men det er kun det socialistiske samfund i stand til, som skærer ekstremisternes sociale rødder over. Det gør en ende på arbejdsløsheden og pjalteproletariatet, fejer de fascistiske organisationer bort fra

jordens overflade, åbner vej for de unge, som er kommet ind i en blindgyde, ved at give dem omfattende udviklingsmuligheder og bevise venstreekstremismens meningsløshed for dem. I historiebøgerne vil der komme til at stå, at terrorismen var et af det 20. århundredes hæsligste fænomener, affødt af en skærpelse af kapitalismens almene krise og det borgerlige samfunds krampetrækninger. Den er endnu levende og endog i tiltagende. Men den er dømt til undergang, når den møder massiv antifascistisk modstand.

Lenin skrev i 1906: „Vi er fremtidens parti, og fremtiden tilhører ungdommen. Vi er nyskabernes parti, og ungdommen følger altid helst nyskaberne... Vi vil altid være den progressive klasses ungdoms parti!" (Lenin. Samlede Værker, bd. 14, s. 163).

Hermed er dommen over terrorismen afsagt.

Artiklen er skrevet af Ernst Henri (1904-1990) i 1981, og han var en af Sovjetunionens kendteste publicister. Han er som forfatter identisk med: Leonid A. Hentov og Semyon N. Rostovsky. Han fik udgivet adskillige bøger og artikler. Bøgerne »Hitler over Europa« 1934, og »Hitler mod Sovjetunionen« 1936, gjorde allerede i 1930erne hans navn kendt langt ud over Sovjetunionens grænser. De forudsagde begivenhederne i begyndelsen af 2. verdenskrig med ekstraordinær nøjagtighed.

I 1933 flyttede han til England og under krigen 1941-45 var han redaktør for to London-publikationer: avisen Soviet War News og Soviet War News Weekly. Da han kom hjem til USSR blev han d. 2. marts 1953 arresteret af det 2. hoveddirektorat for ministeriet for statsikkerhed i USSR under mistanke om spionage og blev frigivet d. 13. februar 1954. I februar 1966 indledte og underskrev han et brev fra 25 kulturelle og videnskabelige arbejdere til generalsekretæren for CPSU-centralkomitéen Leonid Brezhnev mod rehabilitering af Stalin. I 1964-1970 var Henry medlem af samizdat-magasinet Political Diary (undergrundslitteratur).

Hans senere bøger som »Krigsmonopolernes politik« 1961, »Har neofascismen en fremtid?« 1962, »Kan kommunister og socialister arbejde sammen?« 1969, »Notitser om nutidens historie« 1970 er udgivet i en lang række lande. I de senere år har Ernst Henri skrevet bøgerne »Nye notitser om nutidens historie« 1976 og, samt brochurerne »Nedrustning. Hvem er imod?«, 1979, og »Kina mod Asien«, 1979, »Professionel antikommunisme« 1981, »Bag dørene i Det Hvide Hus« 1982, »Bag kulisserne i Bonn« 1987. PBP.